

மதங்க

கூளாமணி

மொழிபெயர்த்த தமிழ்ச் சங்கம்

வரை நிழல் சர...

பதிவு இல. 10. 6. 1930

அறக்கட்டளை இலாபம்.

கசெட் இல. 14805
7. 6. 1988

விபுலானந்த அடிகள்

பிராகேச அபிவிருத்தி அமைச்சு வெளியீடு.

92
விபுல

மதங்களுடைய மணி

என்னும் ஒரு

நாடகத்தமிழ் நூல்

இது.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பண்டிதரும், லண்டன் மாநகர்ப்
பங்கலைக்கழகத்துப் பேரறிஞரான ஸ்ரீ விநாயகமூர்த்தியார்

விபுலானந்த சுவாமிகள்

இயற்றியது.

12732

செந்தமிழ்ப்பிரசாரம்—ரூ.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1926

பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் மாண்புமிகு செல்வையா இராசதுரை அவர்கள் வழங்கும் அணிந்துரை

அருள் திரு விபுலானந்த அடிகள் முத்தமிழ் வித்தகர். காலத்தால் மூத்த உலக மொழிகளில் இமயம் போல் நிமிர்ந்து நிலைத்து நிற்கும் தமிழ் மொழியை, இலக்கியச் சிறப்பு வாய்ந்த இன்பத் தமிழ் மொழியை, இயல், இசை, கூத்து என மூவகையாகப் பிரித்து வளர்த்துப் பெருமை கூட்டிய தமிழ் மொழியை, சங்கத்திலே ஆராயப்பட்ட ஒரே மொழியான தங்கத் தமிழ் மொழியை பல் கோணங்களில் ஆய்ந்த துறவி விபுலானந்த அடிகள்.

இயல் தமிழில் ஈடும், எடுப்புமற்றவராக விளங்கினார்.

இசைத் தமிழில் எவரும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஆராய்ச்சி நடத்தினார்.

கூத்துத் (நாடகத்) தமிழில் இறவாப் புகழ் படைத்த நூல்கள் பல உருவாக்கினார்.

இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்த மூலவர் அருள் திரு விபுலானந்த அடிகள்.

நாடக இலக்கண நூல்களில் மதங்களுமணி நாகரத்தின மகுடம் போன்றது. நவரெத்தின ஒளிவீகம் அற்புதப் படைப்பு. நாடகத் தமிழில் சுற்பனைக்கெட்டாத ஆய்வுகளை மதங்களுமணியில் தந்து நம்மை அநிசுமிக்க வைக்கினார்.

மதங்கள் என்பவர் கூத்தர். உலகம் ஒரு நாடக மேடை. உலக மக்கள் அனைவரும் நாடகத்தில் பல்வேறு பாத்திரங்கள்.

“நானிலம் யாவுமோர் நாடக மேடையே

ஆண் பெண் அனைவரும் அதில் நடிப்பவர் தாம்”

என ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் மட்டுமல்ல, தமிழ்க் கவிஞர்களும், அறிஞர்களும் சொல்லிச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

கம்பரது கவிகள், நயங்கள் அனைத்தும் கொண்டவை. அவரது பாடல்கள், ஒவ்வொன்றும், முத்திரை பதிக்கப்பட்டவை. முதன்மை பெற்று விளங்குபவை. அது போல சேக்ஸ்பியரது நாடகங்கள் உலகப் புகழ் வாய்ந்தவை. கம்பர் கவிச்சக்கரவர்த்தியாக விளங்குவதுபோல்

மறு வெளியீடு : பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர்

1987 ஜூலை 19

அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனம்

சேக்ஸ்பியர் நாடகச் சக்கரவர்த்தி என்று அடிகள் பாராட்டியுள்ளார். நாடகங்களை எழுதியதோடு மாதிரம் நின்று விடாமல் அவற்றில் நடித்தும், தம்மால் உருவாக்கப்பட்ட கதா பாத்திரங்களுக்கு உயி ரூட்டியவர் சேக்ஸ்பியர். சேக்ஸ்பியர் என்ற ஆங்கிலப் பெயரை செகிற்ஸியர் என்று தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தவர் அடிகள். சேக்ஸ்பியர் மீதும் அவரது நாடகங்கள் மீதும் வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாத அளவு மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தவர் அடிகள். அவரை நாடகக் கவி என்று போற்றிப் புகழ்வதுடன், "மதங்க ளுளாமணி" என்னும் மங்களப் பெயர் சூட்டியும், பெருமைப்படுத்தி யிருக்கிறார். என்றால் சேக்ஸ்பியரது நாடகங்களில் அவருக்கிருந்த ஈடுபாடு எளிதில் புலனாகின்றது.

நாடகப் பாத்திரங்கள், சம்பவங்கள், எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதையெல்லாம் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து அடிகள் மதங்க ளுளாமணியில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

தமிழ் அறிஞர்கள் வகுத்துரைத்த நாடக உறுப்புகள் அனைத்தும் செகிற்ஸியரது நாடகங்களில் செறிந்து, நிறைந்திருப்பதை அடிகள் கண்டு அனுபவித்து தமிழ் உலகிற்கு அள்ளி வழங்கியுள்ளார். "Love's Labour Lost" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தை "காதல் கைம்மிக்க காவலன் சரிதை" என்றும், "king Lear" என்னும் ஆங்கில நாட கத்தை "ஆகுல ராஜன் சரிதை" என்றும், "Romeo and Juliet" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தை "இரமியன் சுசிலை சரிதை" என்றும், "The Tempest" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தை "பெரும் புயற் சரிதை" என்றும், "Macbeth" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தை "மகபதி சரிதை" என்றும் "Merchant of Venice" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தை "வணிக தேய வர்த்தகன் சரிதை" என்றும், "As You Like It" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தை "வேணிற் காதை" என்றும், "The Winter's Tale" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தை "சுதிர்க்காதை" என்றும், "Twelfth Night or What You Will" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தை "கருதியை எய்திய காதலர் சரிதை" என்றும் மூல ஆசிரியரான செகிற்ஸியரே அதிசயிக் கும் வண்ணம் அழகு தமிழில் பெயர்களைச் சூட்டினார் அடிகள். அடி களாரது மொழிபெயர்ப்புகள் கவிதைகள் பல இடங்களில் மூலத்தையே கவித்துவத்தில் விஞ்சி நிற்பதை தமிழ் அறிஞர்கள் விதந்து பாராட்டி யுள்ளார்கள்.

கதை தழுவி வரும் கூத்து நாடகம் என்றார் நூலாசிரியர். நாட கத்தின் பிரிவுகளையும் பக்குவ நிலைகளையும் அற்புதமாக ஆராய்ந்து நாடகங்களை ஆக்குபவர்களுக்கு நல்வழி அமைத்துக் கொடுத்தார்.

மதங்களுளாமணி அருள் திரு விபுலானந்த அடிகளின் மனதிற்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு படைப்பு.

இனிய தலைமுறையினருக்கு இந்நூல் படிக்கக் கிடைக்காமல் இருந் தது ஒரு பெருங்குறை. தமிழ் அறிஞர் வித்துவான் எவ். எக்ஸ். சி. நடராசா அவர்கள் அருள் திரு விபுலானந்த அடிகள் மீதும் அவரது படைப்புகள் மீதும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். மதங்களுளா மணியை மறுபதிப்புச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என் மனதில் ஊட்டியவர் அவரே.

1. தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் காலத்தால் மறக்கவொண்ணா தமிழ் அறிஞர் அருள் திரு விபுலானந்த அடிகள். வரலாறு என்றும் சொல் லும் அழியாத கலைக் கூடமாக அவரது பெயரால் விபுலானந்தர் இசை, நடனக் கல்லூரி அமைக்கும் வாய்ப்பினை திருவருள் எனக்குக் கூட்டிவைத்திருந்தது. அப்பெருமகனுக்குக் குாபகார்த்த முத்திரை வெளியிடும் வாய்ப்பினையும் இறைவன் எனக்கு அருளினான். மேலும் மதங்களுளாமணி என்னும் அவரது நாடகத் தமிழ் ஆய்வு நூலை மறுபதிப்புச் செய்து வெளியிடும் பெருவாய்ப்பினையும் இறைவன் எனக்குத் தந்துள்ளான். திருவருளின் திறத்தை என்னென்று வாழ்த் துவது!

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இந்நூலை இருகரம் கூப்பி ஏற்று மதிப் பளிக்கும் என நம்புகின்றேன்.

நன்றி

செ. இராசதுரை,

பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர்

முன்னுரை

வடமொழியாகிரியராகிய தனஞ்சயனாரும் ஆங்கிலமகாகவியாகிய செகசிற்பியாரும் செவ்விதினுரைத்த நுண்பொருண்முடிவுகளை நிரைபடவகுத்து முறைபெறக் கூறுவதற்கு முயன்றேனாயினும், ஆங்கம் முயற்சிக்கு வேண்டிய ஓய்வு ஏற்படாமையினால் இந்நூல் இவ்வுருவத்தில் முடிவுபெறநேரிட்டது. மேனானில் ஓய்வு ஏற்படுமாயின் வழுக்களைந்து புதுக்கி, விரிவுறவெழுதி யுலகுக்களித்தல் என்கடனாகும். தசரூபகத்தைத் தனிநூலாகத் தரல்வேண்டுமென்றும், செகசிற்பியாரது நாடகங்களை விரிவுறமொழிபெயர்த்து வெளியிடல்வேண்டுமென்றும், இந்நூல்இளமாணவரும்எளிதினுணர்ந்துகொள்ளத்தக்க நடைபயில் முடியவேண்டுமென்றும், நண்பர் பலர் கூறிய ஊக்கவுரைகள் என்னுள்ளத்திற் பதிந்துகிடக்கின்றன; காலம்வாய்ப்பின் இயன்றவைபுரியப்பின்னில்வேன்.

விபுலாநந்தர்

முடிவுரை

அந்தணர் வேள்வியொடருமறை முற்றுக
வேந்தன் வேள்வியொடியாண்டுபல வாழ்க
வாணிக ரிருநெறி நீனிதி தழைக்க
பதினெண் கூலமு முழுவர்க்கு மிகு
அரங்கியற் பொருளுரை நிரம்பிவினை முடி
வாழ்க நெடுமுடி கூர்கழம் வாய்மொழி"
என யாம்,
மங்கல நல்லுரை வழிமுறை வியம்புதும்
திங்களங் குழவி சேர்த்திய திருமுடி
தூங்கரன் சித்தி விநாயகன்
செங்கதிர் புரைகழற் சேவடி தொழுதே."

மதங்கர்—கூத்தர் ; அன்னுருக்கு ஒரு சிரோரத்தினம்போன்றாரை
மதங்குளாமணியெனல் பொருத்தமாகும். உலகனைத்தும் ஒரு நாடக
மேடையாமெனவும், ஆடவரும் பெண்டிரும் அந் நாடகமேடையினுட்
புகுந்து நடிக்கின்ற கூத்தருக்கூத்தியருமாவரெனவுங்கூறிய ஓர் ஆங்
கிலக் கவிவாணர் உளர். சிறந்த நாடகக்கவியாகிய இப்பெருத்தகை
யார் உலக வாழ்க்கையனைத்தையுமே ஒரு நாடகமாகக் கற்பித்து
அதனை மதலைப் பருவம், பாஸ்ப்பருவம், யௌவனப்பருவம், விரப்
பருவம், நீதிப்பருவம், வயோதிகப்பருவம், இறுதிப்பருவம் என
ஏழங்கமாகிக்கூறியது சாலவுஞ்சிறப்புடைத்து. அக்கூற்று வருமாறு:—

"அங்கணுல கனைத்தினையும் ஆடரங்க மெனலாகு மவனி வாழும்
மங்கையரை யாடவரை நடம்புரிய மக்களென மதித்தல் வேண்டும்
இங்கிவர்தாம் பலகோல மெய்திறீந் நாடகத்தி னையல்பு கூற்றி
பொங்குமங்க மேழாகிப் போக்குவர விருக்கையொடு பொருந்து மன்றே.

முதலங்கத் தியல்புரைப்பின் முகையருத்தி மணிவிதம்பாய் முகிழ்திறந்து
குதலிச்சின் மொழிமொழிந்து செனித்தாய் கரதலத்திற் கூத்து மாடித்
திதலைப்பொன் செறிதனத்தார் சேர்த்தனைக்கச் சிறுநகையிற்

சிறப்புக் காட்டும்
மதலைச்செம் பருவத்தின் வனப்பினத்தும் விளங்கநின்ற மார்க்க மாறும்.

மணிமருள்வா யிளஞ்செவ்வி மதலையென நடித்தமகள் வதன நோக்கம்
அணிநிறையு மோரைத்தான் டடைதலுமே கணக்காய் ரகத்தை நோக்கி
இணைபிரிந்த விளஞ்சிறதை பின்னீர்க்க முன்னேகி யினாரா யிறநின்
குணநிறைந்த சிறுபொழுதிற் குறுகிநடந் துறுகின்ற குறிப்பி ரண்டே.

எல்லைவந்த மூன்றாகு மங்கத்தின் குறிப்புரைப்பி னேருஞ் சீரும்
புல்வநின் யௌவனமாம் பருவமுந் வேளில்வேள் பொருபோர் வேட்டு
மெய்விறல்வார் தமைநாடி யணவ்வாதல் கட்டபுருவம் வியந்து பாடிச்
சொல்லரிய காமவன லுளம்பெதுப்ப நெடிதுயிர்க்குத் தோற்ற மாறும்.

அடலரியே நெனவார்த்துப் புவிமுகத்த விவனென்ன வருபோர் வேட்டுப் படுகனத்தி வறியுபோற் படித்துறும் பிரங்கிப் படைமுன் லுக் மிடல்சிறப்பப் பொருதென்னும் புகழ்பெறுவன் யானென்ன வீர மேவல் தொடர்புடைய நாள்சாகு மங்கத்தின் குறிப்பென்னச் சொல்ல வானே.

வட்டவரு வெய்துதரம் வடிவீனீர்சற் நகன்றுநிற் ப மனத்தி வீர்மை திட்டமுற நயனத்திற் சிவகுழிற் ப மருடகுறிப்புகு சேர்ந்து நிறப்பச் சட்டமுறை யறிந்தவர்க்குத் சமனீயாயப் நீதிதொழும் சார்பின் மேவி இட்டமுறை பெருமகன் வியலீலையே நயந்ததென்ன வியம்ப வானே.

முதுமையுற வுடனாந்து முகஞ்சுருங்கி யுருக்குநின்று மூப்பின் ரோற்றம் இதுவெனக்கண் டுளமெனிய விரீனவியிறிப் படிக்கண் ணியைந்து நிற்பக் கதுமெனவே யிருமல்வரக் காறனாந்து தன்னாடிக் கருத்து மாறித் குதலையொழிச் சிறவுருரை குவவுகின்ற கிழப்பருவல் கூறினோ.

பன்னியையு மென்மொழிசேர் பாலரொக்குங் கிழப்பவரும் பயின்ற பின்னர் கன்னினைகள் நோக்கமாயிப் பல்லொழிச் கவையொழியக் கருத்து நீங்க உன்னுமுனவொழிந்தனத்துமொழிந்துமறைந்துயிர்வாழ்க்கை

பொருவுத் தோற்றம் என்னுமித்த நாடகத்தி னிறுதியென யாமொடுத்திங் கியம்பு வானே."

இவ்வாறு உலகவாழ்க்கையை நாடகமாகக் கற்பித்துக்கூறிய இக் கவிவாணர் வனப்பின்மிக்க நாடகநூல்கள் பலவற்றை உலகுக்கு அளித் துள்ளார். அத்தன்றி, அரங்கிழைப்புக்குத் தாமும் கூத்தரின் ஒருவ ராக நின்ற நடத்துதலார். நாடகக்கவிஞன் இவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் பிறிரில். ஆதலால் வேடிக்கையார் என்னும் இயற்பெயர்ப் பூண்ட இக் கவிவாணரை யாம் மதங்குகுளாமணி யென வழங்குவாம். இவரது நாடகங்களுள் அமைந்துகிடந்த வனப்பினுட் சிலவற்றை யாராயப்படுத்த வில்வுரைத்தொடரும் மதங்குகுளாமணியென வழங் க்படறும்.

கவிவாணர் இயற்பெயரைத் தமிழ்மொழியாக்கிச் செகசிறியார் என வழங்குதலும் பொருத்தமாகும். என்னை? நலனில்லாச் சிவபுருவை உளியார் செதுக்கி நலனிறைந்த திருவுருவவார்க்குபோன்ற கைவல்ல சிற்பியெனப்படுவானெனோ? கங்ஙனமாத்தான், அயன்படைத்த படைப்பினும்பார்க்க நயன்படைத்த மெல்லின்றலாரையும் ஆடவறையும் உருப்படுத்தியதவும் நாடகக்கவினைய யெனவேன்றறு புகழ்ந்ததே துவதென உன்னுமிடத்துச் "செகசிறியார்"ரெனப் புகழ்ந்து போற்று தல் சிறப்புடைத்தாமெனப் புலப்படுகின்றது.

கம்பநாட்டார்வார் அகலக்கவிஞனார் முதன்மைபெற்றுள்ளவருவது போலச் செகசிறியார் நாடகக்கவிஞனார் என்மைபெற்றுள்ளவரு கின்றார். இவர் அமைத்த நாடகநூல்கள் தமிழறிஞர் வகுத்துரைத்த சந்தியுற் கவையுற் சத்துவமும் பிறவு மென்னும் நாடகவுறுப்புக்க ளானதும் செவ்விதி னமைந்துகிட்க்கு மியல்பெனவாதென், அவற்றை

யாராய்தல் நாடகத்தமிழாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாமென னனது உள்ளத்துப் புலப்பட்டது. அத்தன்றியும், "வடவேங்கடத் தென்முனி" யென வெல்லிவைக்குது எழுத்திலக்கணத்துக்குஞ் சொல் லிலக்கணத்துக்கும் மாத்திரந்தானே. "இமையோர்தேதத்து மெறி கடல்வரைப்பினு மெவையில் கால மின்மை யான" வென்றமையாம் அறம் பொருள் இன்பமும் அவற்றினது நுகர்ச்சியும், அவற்றைக்கறும் பொருளுறும் நாடகநூலும் என்னும் இவை யான்றும் ஒப்பமுடிந் தனவாம். ஆதலால், பிறமொழியாளர் வகுத்துரைத்த நாடகநூலுள் ஏற்பனவற்றைக் கொள்ளுதலால் எய்துவதோர் இழக்கில்லை.

"இனி இசைத்தமிழ் நூலாகிய பெருநாரை பெருங்குருகும் பிறவும் தேவனிருடி நாரதன்செய்த பஞ்சபாரதீய முதலாயுள்ள தொன்னூல் களும் இறந்தன. நாடகத்தமிழ் நூலாகிய பரதம் அகத்திய முதலாயுள்ள தொன்னூல்களுமிறந்தன. பின்னும் முழுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியும் நாடகவலத்திற்குள்ளும் ஒரு சாரார் சூத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்துணையல்லது முதல் நடு வீறுதி கானுமையின் அவையு மிறந்தன போலும்." என ஆசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் கூறினாராதின், தொன்மைவளஞ்சாரன்ற நாடகப்பெருநூல்கள் அவர்காலத்துக்கு முன்பே யழிந்து போயின. அவர்காலத் திருத்தநூல்களும் பின்னரழித் தொழிந்தன. அடியார்க்குநல்லார் இயற்றியருளிய சிலப்பதிகாரவுரை யில் ஆங்காங்குக் காட்டப்பட்டிருக்கும் நாடகவிலக்கணமுடியுகளை யாதாரமாக நிறுத்திச் செகசிறியாருடைய நாடகநூல்களை இலக்கிய மாகப் பொருத்தவைத்து ஆராய்வதுகருதிற்று இவ்வாராய்ச்சி. அடி யார்க்குநல்லார்களாலத்திருந்து பின்ன ரிறந்துபோன இசைநாடகநூல் களாவன:- "தெவனிருடியாகிய குறுமுனிபாரத்கேட்ட மாணுக்கர் பன்னிருவருட் சிவனபுடியென்னும் அருந்தவமுனி, இடைச்சங்கத்து அநாருலென்னுந் . தெய்வப்பாண்டியன் தேரோடு" விகம்பு செல்வோன் திலோத்தமையென்னுந் தெய்வமகனைக் கண்டு தேறிற் கூடனவிடத்துச் சனித்தானைத் தேவரும் முனிவரும் சரியாநிற்கத் தோன்றினமையிற் சாரகுமாரனென அப்பெயர்பெற்ற குமரன் இசை யறிதற்குச்செய்த இசைநூலுக்கமும், பாரச முனிவரில் யாமளேந் திரர் செய்த இதிரகாளியமும், அறிவுரை செய்த பஞ்சமரபும், ஆதிவாயிளார்செய்த பரதசேனாபதியமும், கடைச்சங்கமிரீயு பான் டியருட் கவிரங்கேயிய பாண்டியன் மதிவாணனார்செய்த முதனூல் களினுள்ள வசைக்கூத்திற் மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்தியன்ற மதி வாணர் நாடகத்தமிழ்நூலும்" என்பன.

மேலைப்பிரிவினுட் குறிப்பிட்ட நூல்களினின்றும் எடுக்கப்பட்ட சூத்திரங்கள்கில அடியார்க்குநல்லாரை யால் அறிவிடக்கின்றன. அவற்றையுணரப்படும் இலக்கணமரபுக்கு இலக்கியமாரிய நாடகங்கள் இறந்தொழிந்தன. பிற்காலத்துத்தோன்றிய நாடகங்கள் சந்தி, கவை, பொருளொருமை யென்னு மிறற்றைத் தெளிவுநக்காட்டாது விரிவி

நடந்த காரணத்தால் அவற்றை இலக்கணமமைந்தநாடகங்களெனச் சொல்லுதற்கு இடமில்லை. இனிப் புதுநாடகமமைப்பதற்கு முற்படும் கவிஞருக்கு முறையறிந்தமைப்பற்கு உதவியாகிய கருவிநூலு மில்லை. செஞ்சொற்புலவர் செவ்விறைந்த நாடகங்களை யமைத்துதவரத் காரணத்தினாலே கல்வியறிவில்லாதார் கண்டகண்டவாறு நாடகங் களை யமைக்கமுற்பட்டு நாடகத்துக்கே ஓர் இழிந்த பெயரையுண்டாக்கிவிட்டனர். உயிர்க்குறுதியிபயக்கு மருத்தினை உண்ணவிரும்பாத ஒரு மகனுக்குச் சர்க்கரையினுள் அம்மருத்தினைப் பொதிந்துவைத்து உதவுகின்ற அன்புடையாளப்போல, உயிர்க்குறுதியிபயக்கும் உண்மையினை நவரசங்குலத் தெறித்துவைத்து உதவும்நீர்மையது நாடகம். நாடகக்கவி தன்னை யோர்வைத்தியனென அறிதல்வேண்டும். நோயாளியிடத்துப் பொருளினிப்பெறுதல்கருதிப் பொருந்தார்ப்பண்டத்தை மருந்தெனக்கொடுக்கும் மைத்தியனுளையின் அவனும் விளையுங் கேட்டுக்கோர் அளவில்லை. காமக்களவு மூட்டுத்தென்கெண்ணிச் சிறின்பச்சரிதைகளை நாடகமாகியதவும் போலிநாடகக்கவிக்களால் நாட்டுக்கு விளைகின்ற கேடு மேற்குறித்த போலிவைத்தியனும் விளைகின்ற கேட்டின்பார்ப்பாக்கினும் பல்வாயிரமடங்கு பெரிது. முத்தமிழிழி னொன்றாகிய நாடகத்தை வெறுத்தொதுக்காது அதனை யாராய்ந்து சீர்ப்படுத்தி நல்ல நாடகங்கனையமைப்பது கற்றுவல்லோர் கடனாகும்.

நாடகவியலினை யாராயப்புகுந்த இச்சிறுநூலாய்ச்சியிற் கண்ட முடிபுகளினத்தும் பலநாளாக என் னுள்ளத்தினுட் பயின்றுவிட்டதன். மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் இருபத்துமூன்றாம்வருடோட்பைவத்துக்குச் சென்றிருந்தபோது அவற்றினைத் தொகுத்துத் தமிழ்நாட்டுப்பெரும் புலவர் குழுமியிருந்த வித்துவக்கழகத்திற் பெருமூலவருட் பெரும் புலவராகிய மஹாமஹோபாத்தியாய சாயிநாதையரவர்களது தலைமையின்கீழ் இயன்றவரை விரித்துக்கூறினேன். இவ்வாராய்ச்சி பயன்றரத்தக்கதென மஹாமஹோபாத்தியாயரவர்களும் ஏனையபுலவர்களும் பாராட்டினுர்களதலாலும் சங்கத்துக் கௌரவகரியதரிசியாராகவிற்குத் தமிழ்ப்புத்திக்காலம் பல்வாற்றாலும் முயற்சித்துத் தமது கைப்பொருளையும் நேரத்தையுஞ் செலவிட்டுவருபவரும் எனது நண்பருமாகிய மதுரை ஹைக்கோர்ட்டவர்க்கில் ஸ்ரீமாத் T.C. ஸ்ரீதிவாஸையங்காரவர்கள் இவ்வாராய்ச்சியை விரிவுற எழுதி வெளியிடவேண்டுமென்று பலமுறை கூறி ஊக்கப்படுத்தினார்களாதலினாலும், இதனை எழுதி வெளியிடத் துணிந்தேன். சங்கப்புலவர் வீற்றிருந்து தமிழாராய்ந்த நான்மாடக் கூடவிலிருந்து இவ்வாராய்ச்சியை எழுதப் பெற்ற பெரும்பேற்றினை நினைக்கும்போது என்னுள்ளம் உருகுகின்றது. சிறியேனாகியான் எடுத்துக்கொண்ட இக்கருமம் இனிதுநிறைவுறும் பொருட்டு உலக மாதாவாகிய மீனாட்சியம்மையாரும் சோமகந்தரக் கடவுளும் திருவருள் பாலிப்பாராக.

உள்ளுறுபொருள்வகை

பொருள்	பக்கம்	பொருள்	பக்கம்
முகவுரை	xi. xii.	விருத்திநான்கு: சாத்து	
நூல்	1—107	வதி, ஆரபடி, கைகி, பாரதி	13
உறுப்பியல்	1—16		
(க) இயல்வகை	1	(கக) பதினோரூடல்: கடை	
(உ) நாடகத்தின் வரைவிலக்கணம்	1	யம், மரக்கால், குடை, துடி, அல்வியம், மல், குழம்பம், பேடு, பாவை, பாண்டரக்கம், கொடு	13
சாந்திக்கத்தின்வகை	2-4	கொட்டி	
(ங) முத்தமிழ்த்தன்மை	2-1	(கஉ) சொல்லுன்று: உட்	
(சு) நாடகவுறுப்பு	2	சொல், புறச்சொல், ஆகாயச்சொல்	15
சந்தி	3-2	சொல்வகைநான்கு: கண்ணம், கரிதகம், வண்ணம், வரிதகம்	15
சேதம்	4	வண்ணம் இருபது	15
(இ) கவை, குறிப்பு, சத்து	7-4	வரிப்பதல்	16
வம், அவிதயம்	5	வரிக்கத்து	16
(ஈ) வேத்தியல், பொதுவியல்	5	விலக்குறுப்புப்பதினான்கு	16
(எ) ஸ்வைச்சுரிய இருவகைநிலம்	6	எடுத்துக்காட்டியல்	17—76
(அ) நகைச்சுவை	7	(க) செகந்தியோர்வரலாறு	17
அழகைச்சுவை	8	நகைச்சுவைக்கிலக்கிய	
இனிமையானவை	8	மாகிய காதல்கைம்	
மருடகைச்சுவை	8	மிகக் காவலன்சரிதை	18
அச்சக்கவை	9	i முகம்	20
பெருமிதக்கவை	9	ii பிரதிமுகம்	21
வெகுளிச்சுவை	10	iii கருபு, இன்பம், வீடு	22
உவமைச்சுவை	10	சாதிநான்கு: நாடகம், பிரகரணப்பிரகரணம், பிரகரணம்	22
நடுவுநிலைச்சுவை	10	v துய்த்தல்	26
(ஊ) அநிதயநிலை	11	(உ) அவலச்சுவைக்கு மிளிர்	
(க0) பொருள்நான்கு: அறம், பொருள், இன்பம், வீடு	12	வர நிகைக்குமிலக்கிய	
சாதிநான்கு: நாடகம், பிரகரணப்பிரகரணம், பிரகரணம்	13	மாகிய ஆகுலராதன் சரிதை.	
யோளிநான்கு: உள் நோற்றுகின்றது, இவ் லோற்றுகின்றது, இவ் லோதினிலவது	13	iii.புகழும் பிரதிமுகமும்	28
		iii.கருபும்	30

பொருள்	பக்கம்	பொருள்	பக்கம்
i லிளைவு	31	i முகம்	50
ii துய்த்தல்	32	ii பிரதிமுகம்	52
இந்நாடகம் புறத்தினைப்		iii கருப்பம்	53
பாலதென்பது	33	iv லிளைவு	55
கதைக்குங் கிளைக்கதை		v துய்த்தல்	57
குமுள்ள தொடர்பு	33	(எ) பெருமிதச்சுவைக்கெனக்	
(ங) அலவச் சுவைக்கும்		கியமாயிய யூவியசீசர்	
உவகைச்சுவைக்கும்		சரிதை	57
இலக்கியமாயிய இரம்		(அ) வெகுளிச்சுவைக் கெனக்	
மியன் கஜிவ சரிதை		கியமாயிய சேனாபதி	
i முகம்	33	சரிதை	60
ii பிரதிமுகம்	34	(க) உவகைச்சுவைக் கெனக்	
iii கருப்பம்	37	கியமாயிய வேளிர்	
iv லிளைவு	38	காதை	63
v துய்த்தல்	39	(க) உவகைச்சுவைக் கெனக்	
(ச) அலவச்சுவைக்கும்வெகு		கியமாயிய கூதிரக்	
ளிச் சுவைக்கும் இலக்		காதை	69
கியமாயிய தீதப்பஞ்சிய		(கக) உவகைச்சுவைக்கும்	
திமோன்சரிதை	40	நாகைச்சுவைக்குமிலக்	
மருடிகைச்சுவைக்கும்		கியமாயிய கருநிய	
உவகைச் சுவைக்கும்		தெய்விய காதை	
இலக்கியமாயிய		சரிதை	72
பெரும்புயற்சரிதை		(கஉ) கவையமணி	75
i முகம்	40	தலைவியர்வகை	76
ii பிரதிமுகம்	44	தலைவர்வகை	76
iii கருப்பம்	44		
iv லிளைவு	45	ஒழியல்	77 — 107
v துய்த்தல்	45	(க) தசரதபவரவாறு	77
(ரு) அச்சச்சுவைக்கு இலக்		தசரதபகம்: முதல்தி	
கியமாயிய		காரம் (பொருள்சந்தி	
மகபதிசரிதை		சொல்	
i முகம்	46	அணர்ந்துவது	77 — 82
ii பிரதிமுகம்	48	தெய்வவணைக்கும்,	
iii கருப்பம்	49	செயப்படுபொருளும்	77
iv லிளைவு	49	நாட்டியத்தின்	
v துய்த்தல்	49	வளரையகணை	77
(க) பெருமிதச் சுவைக்கும்		நாட்டியவகைப்பத்து:-	
பிறகுவைக்கும் இலக்		நாடகம், பிரகாசம்,	
கியமாயிய வணிக தேய		பாணம், பிரகாசம்,	
வர்த்தகன் சரிதை		முகம், வியாயோகம்,	

பொருள்	பக்கம்	பொருள்	பக்கம்
சமவாகரம், விதி அங் கும், ஈஹாயிருக்கும்	77	முதற்சத்தியின் உட்சீரி வுகள் பன்னிரண்டு:	
நேசி, மார்ச்சுமம்	78	உட்சீரேபம், பரிக் கியவைய, பரிந்யாசம், விவோபனம், யுக்தி, பிராப்தி, சமாதானம், விதானம், பரிபாவண், உற்பேதம், கரணம், வேத	79
பொருளினுட்சீரிவுகள் இரண்டு: முதற் பொருள் (ஆதிகாரிகம்), சார்ப்பொருள் (பிரா சங்கிகம்)	78	இன்னடாஞ்சத்தியின் உட்சீரிவுகள் பதின் மூன்று: விவாசம், பரி சர்ப்பம், விதுதம், சமம், நகுமம், நகுமத் யுதி, பிரகமனம், நிரோசம், பரிபூயாச னம், புஷ்பம், உபத் தியாசம், வச்சிரம், வருணசம்மாரம்	80
கிளைச்சதை (பதாசை) வழித்தும்ச்சி (பிரகரி) பழங்கதை (பிரக்யா தம்) சுத்பணச்சதை (உற்பத்தி), கலப்புக் கதை (மிச்சிரம்)	78	மூன்றஞ்சத்தியின் உட் பிரிவுகள் பன்னிரண்டு: ஆட்காஹரணம், மார்க் கம், ரூபம், உதாஹிருதம், கிரமம், சங்கிரகம், அநு மோசம், அதிபலம், தோகாகம், உத்வேகம், சம்பிரமணம், ஆகேபம்	80
பொருண்மலம் ஐந்து: விசை (பீஜம்), விசி நிவ: விந்து), கிளைக் கதை (பதாசை), வழி திசுச்சி (பிரகரி), பொருண்முடிபு (காரி யம்)	78	நான்காஞ்சத்தியின் உட் பிரிவுகள் பதின்மூன்று: அபவாதம், சம்பேடம், விதிரவம், திரவம், சக்தி, திபுதி, பிரசந் கம், சலனம், விவா சாயம், கிரோதானம் பிரோரோசம், விசலனம் ஆதானம்	81
நாட்டியத்திக்குச்சி (அவஸ்தை) ஐந்து: தொடக்கம் (ஆரம்பம்), முயற்சி (பிரயத்தனம்), பயன்னிவையு (பிராப்தி யானை), உளப்பாதி (தியதாபதி), பேறு (பலவ்யாகம்)	79	ஐந்தாஞ்சத்தியின் உட் பிரிவுகள் பதினாறு: சக்தி, விவோகம், கிர	
சத்தி ஐந்து: முளை (முகம்), நார்பு (பிரதி முகம்), கருப்பம், விவையு (அவமம்), துய்த்தம் (உபசங்கி குதி) = திரிவாஹணம்)	79		

பொருள்	பக்கம்	பொருள்	பக்கம்
தனம், திர்ணயம், பரிபாகுணம், பிரசாதம், ஆருந்தம், சமயம், கிருதி, பாஷணம், பூர்வபாவம், உபகாணம், கர்வ்யசம்மாரம், பிரசஷ்டி	81	தைரியம், தேஜுக, வலியம், ஓளதாரியம் தலைவியர் என்வகையர்: சுவா தினுபர் திருகை, வாசகஜ்ஜை, வீரஜேஹாந்கண்டிகை, கண்டிகை, கலகாந தரிதை, விப்பிரவழதை, பிரோசிதப்பிரிணம், அசோரிகை	83 84
இடைப்படுகாட்டி (அர் ததோபகேபகம்) ஐந்து: விஷ்கம்பம், குலிகை, அங்காசியம் அங்காவதாரம், பிரவேசிகம்	82	தலைவிக்குத்தாநிய ராவார்	84
சொல் ஐந்து: பிரகாசம், சுவாகுதம், ஜ்ஜாந்நிகம், அபவாரிதம், ஆகாய பாஷிதம்	82	தலைமகனுக்கு உதவி யாவார்	84
(உ) கச்சுபகம்: இரண்டாம திகாரம் (யோலி, வ்ருத்தி யுணர் ததுவது)	82 -- 87	விருத்திநான்று: கைகிடி, சாத்தவதி, ஆரபடி, பாரதி	84
தலைவர் நால்வகையர்: உவகைமேவியதலைவன் (திரவலிதன்), அறிவு மேவியதலைவன் (திர சாத்தன்), மேன்மை மேவியதலைவன் (திரோ தாத்தன்), தறுகண்மே வியதலைவன் (திரோத் தன்)	83	கைகிடிவிருத்தியின் அங்கங்கள்: நருமம், நருமஸ்பூர்ஜம், நருமஸ் போடம், நரும கர்ப்பம்,	85
இன்பவொழுக்கத்துக் குரியதலைவர் நால்வர்: தக்ஷிணன், சடன், திருஷ்டன், அநுகூலன்	83	சாத்தவதி விருத்தியின் அங்கங்கள்: சம்ஸாபகம் உத்தாபகம், சங் காட்டியம், பரிவர்த்தகம்	85
உபதலைவன் (பீடமர்த்தன்)	83	ஆரபடியிருத்தியின் அங்கங்கள்: சங்குபி திகம், சம்பேடம், வஸ் துத்தாபணம், அவபாதணம்	86
தலைவனுக்குரிய எண் வகைக்குணங்கள்: சோபை, விவாசம், மாதுரியம் காம்பிரியம்,	83	மொழியமைதி	86
		(க) கச்சுபகம்: மூன்றாம திகாரம் (சாதி, சேதம் உணர் ததுவது) பூர்வரங்கம், நாநதி	87 -- 94
		பாரதிவிருத்தியின் வகை நான்று: பிரோசனை,	87

பொருள்	பக்கம்	பொருள்	பக்கம்
வீதி, பிரகசனம், ஆமுகம்	88	குறிப்பு (அதுபாவம்) வீறல் (சத்துவபாவம்) எட்டு: ஸ்தம்பம், பிரலயம், ரோமாஞ்சம், ஸ்வேதம், வைவர்ணியம், வேபது,	94
பிரோசனையின் இலக்கணம்	88	ஆன்று, வைஸ்வர்யம் வழிநிலையநயங்கள் முப்பத்துமூன்று: உயிர்ப்பு (திர்வேதை), சோர்வு (கிவானி), கல்கம் (சங்கை), இளைப்பு (சிரமம்), உடைமை (திருதி), கையாறு (ஜடதை), இன்புறல் (ஹர்ஷம்), இடுக்கண் (தைத்யம்), நலிகல் (உக்கிரதை), ஒருதலை யுள்ளுதல் (சித்தனை), வெருதல் (திராசம்), பொருமை (அருவைய), முனிதல் (அமர்ஷம்), மிகை (கர்வம்), நினைதல் (ஸ்மிருதி), சாக்கர்டு (மரணம்), கனி (மதம்), களவு (கப்பதம்), துஞ்சல் (நித்திரை), இன்றுவினுணர் தல் (விபோதம்), நாணுதல் (விரிடை), ருஞ்ஞையுதல் (அபஸ்மாரம்), ஜயம் (மோகம்), ஆராய்ச்சி (மதி), மடிமை (ஆவசியம்), நடுக்கம் (ஆவேகம்), கருதல் (தர்க்கம்), மறைத்தல் (அவகித்தை), நோயுதல் (வியாதி), மயக்கம் (உன்மத்தம்),	95
வீதியின் உட்பிரிவுகள்: உத்தகாத்யகம், அவலகிதம், பிரபஞ்சம், திரிகடம், சலம், வாக்கெனி, அதிபலம், கண்டம், அவசியத்திதம், நானிகை, அசுத்திரவாயம், வியாகாரம், மிருகஜம், நாடகலக்கணம்	88	பிரகரணத்தினிலக்கணம்	90
நாடகலக்கணம்	109	நாடிசையினிலக்கணம்	90
		பாணத்தினிலக்கணம்	91
		பிரகரணத்தினிலக்கணம்	92
		இடிமத்தினிலக்கணம்	92
		வியாயோகத்தினிலக்கணம்	92
		சமவகாரத்தினிலக்கணம்	93
		வீதியினிலக்கணம்	93
		உத்திருஷ்டிகாங்கத்தினிலக்கணம்	93
		சஹாமிருகத்தினிலக்கணம்	93
		(க) தச்சுபகம் நான்காமதி காரம் (கவை, குறிப்பு, சத்துவம், அவநியம், உணர் ததுவது)	94 - 107
		கவைப்பொருள்வகை: ஆலம்பண விபாவம், உத்திபணவிபாவம்	94

பொருள்	பக்கம்	பொருள்	பக்கம்
மனம்புழுங்குதல் (விஷாதம்), பரபரப்பு (உற்சுகம்), கழற்சி (சபலம்)	96	பெருமதிச்சுவையி னிலக்கணம்	101
சுவைநிலையவிறயங்கள் எட்டு: இன்பச்சுவைய விறயம் (இரதி), வீரச் சுவையவிறயம் (உற்சா கம்), இழிப்புச்சுவைய விறயம் (ஜ்ஞபினை), வெகுளிச்சுவையவி நயம் (குரோதம்), நகைச்சுவையவிறயம் (ஹாசம்), வியப்புச் சுவையவிறயம் (ஸம் யம்), அச்சச்சுவையவி நயம் (பயம்), அவலச் சுவையவிறயம் (சோகம்)	99	வெகுளிச்சுவையி னிலக்கணம்	101
சுவையெட்டு: உவகை (சிரூங்காரம்), பெரு மதிம் (வீரம்), இனி வரம் (பீபதம்), வெகுளி (உருத்திரம்), நகை (ஹாஸ்யம்), மருட்டகை (அநுபுதம்), அச்சம் (பயோதகா ஷம்), அவலம் (சுருணை)	99	நகைச்சுவையி னிலக்கணம்	102
சுவையிறக்கும்முறை	100	மருட்டகைச்சுவையி னிலக்கணம்	102
உவகைச்சுவையினிலக் கணம்	100	அச்சச்சுவையி னிலக்கணம்	102
		அவலச்சுவையி னிலக்கணம்	102
		(கு) குரவைக்கூத்து, வரிக் கூத்து	103
		நால்வகைச் செய்யுளியக் கம்: முதனடை, வாரம்,	
		கூடை, திரள்	104
		(கூ) இளைநுன்மரபு	104
		(எ) அரங்கினமதி	105
		பிண்டி, பிணையல்	
		அகக்கூத்திற்குரிய வாடல், புறக்கூத்திற் குரிய வாடல்	106
		(கூ) இயற்றமிழக்கத்தினை புறத்தினை யொழுக்கக் கள் நாடகவழக்குக்கும்	106
		ஏற்புடைத்தாமாறு செய்யுண்முதற்குறிப் பகராதி முதலியன	108

அபிதான விளக்கம்

காதல்கைம்மிக்க காவலன்சரிதை

LOVE'S LABOUR'S LOST

பிரியத்தமன்னன்	Ferdinand	மட்டி	Dull
வீரன்	Biron	இருளப்பன்	Costard
இலாவணன்	Longaville	விட்டில்	Moth
சோமகன்	Dumain	வனசரன்	Forester
அபயன்	Boyet	நாகநாட்டு	The Princess of France
மரகதன்	Mercade	ராஜகுமாரி	
அதிகுரன்	Don Adriano de	சாலினி	Rosaline
	Armado	மாலினி	Maria
நாதன்	Sir Nathaniel	கத்துரு	Katharine
ஒலிவாணன்	Holofernes	காஞ்சனை	Jaquenetta
		சாவகநாடு	Navarre

ஆகுலராஜன்சரிதை KING LEAR.

ஆகுலராஜன்	Lear	மதனன்	Edmund
மணிபுரத்தரசன்	King of France	காசியபன்	Oswald
வீரவரமன்	Duke of Cornwall	விஞ்ஞகன்	Fool
அரிவரமன்	Duke of Albany	மாணிக்கமாலை	Goneril
கௌதமன்	Earl of Kent	கனகமாலை	Regan
குணதரன்	Earl of Gloucester	குணமாலை	Cordelia
வரதன்	Edgar		

இரம்மியன் சுசீலைசரிதை ROMEO AND JULIET

கிள்ளிவளவன்	Escalus	மார்த்தாண்டசோழன்	Mercutio
பாற்கரசோழன்	Paris	வண்கைமலையன்	Benvolio
மலையன்	Montague	திவலமல்வன்	Tybalt
பண்ணன்	Capulet	உலோகமாபாலன்	Friar Lawrence
இரம்மியன்	Romeo	சுசீலை	Juliet

உறையூர் Verona. ஆமூர் Mantua.

பெரும்புயற்சரிதை THE TEMPEST

அலாயுதன்	Alonso	வலிமுகன்	Caliban
சங்கவரணன்	Sebastian	திரிகூடன்	Trinculo
பிரபாகரன்	Prospero	கரைநாவன்	Stephano
அநாகுலன்	Antonio	மாலதி	Miranda
கௌசிகள்	Gonzalo	பவனவேகன்	Ariel
பிரியவிரதன்	Ferdinand		

சீயதேசம் Naples. மைலம் Milan மணிபல்லவம் Island.

மகபதி சரிதை MACBETH.

மகபதி	Macbeth	மாதவன்	Macduff
இடங்கராஜன்	Duncan	வளைவணன்	Fleance
மங்கவலர்மன்	Malcolm	மகபதிபரியை	Lady Macbeth
அனலவர்மன்	Donalbain	மாதவப்ரியை	Lady Macduff
தனபதி	Banquo	இடாகினிமாதர்	Witches

அங்கநாடு Scotland. கலிங்கநாடு England.

வணிகதேய வர்த்தகன்சரிதை
THE MERCHANT OF VENICE.

வணிகதேயத்து	The Duke of Venice	சாரகுமாரன்	Salarino
மன்னன்	The Prince of Morocco	கருணாகரன்	Gratiano
குறும்பொறை	The Prince of Arragon	புட்கலன்	Lorenzo
நாடன்	Antonio	சாபலன்	Shylock
கானகநாடன்	Bassanio	அகிலஞ்சனன்	Launcelot Gobbo
	Salanio	விருத்தன்	Old Gobbo
அந்தன்		விஜயை	Portia
வாசவன்		அங்கனை	Nerissa
சலசலோசனன்		பதுமை	Jessica

மணலி Belmont.

வணிகதேயம் Venice

வேணிற் காதை
AS YOU LIKE IT.

குலசேகர	Duke Senior	சல்லாபன்	Touchstone
பாண்டியன்	Frederick	மதுரநாதன்	Sir Oliver Martext
விரேந்திரபாண்டியன்	Amiens	சீதரன்	Silvins
அமலதேவன்	Jaqes	குடிவன்	Corin
ஜயதேவன்	Charles	வில்லவன்	William
சார்த்தூலன்	Oliver	கோகிலவல்லி	Rosalind
நீலாம்பரன்	Orlando	கேகயவல்லி	Celia
இரதிகாந்தன்	Adam	பாவை	Phebe
ஆதன்		ஆதிரை	Audrey

பாண்டிநாட்டுக்கணித்தாகிய ஆரணியம் The Forest of Arden

கூதிர்க்காதை
THE WINTER'S TALE

ஆகண்டலன்	Leontes	நாகன்சேய்	The Shepherd's Son
ஜயந்தன்	Mamillius	அட்டோலிக்கன்	Antolycus
கமலவதனன்	Camillo	அயிராணி	Hermione
அந்தணன்	Antigonus	பரிபவை	Perdita
பதுமநாபன்	Polixenes	அரம்பை	Paulina
வசந்தன்	Florizel		
வெள்ளை நாகன்	An Old Shepherd		
உஞ்சையம்பதி	Sicily	போகவதி	Bohemia

கருதியது எய்திய காதலர்ச்சரிதை
TWELFTH NIGHT OR, WHAT YOU WILL

மாசேனன்	Orsino	கோலாகலன்	Malvolio
சுதாகரன்	Sebastian	மாணவன்	Clown
ஆதவன்	Antonio	கேசவன்	Cesario
தாண்டவராயர்	Sir Toby Belch	கமலை	Olivia
சுந்தரராயர்	Sir Andrew Aguecheek	விமலை	Viola
		யாமினி	Maria
	சமும்.	Illyria	

தீதப்பஞ்சிய திமோன்சரிதை, யூலியசீசர் சரிதை, சேனாதிபதி சரிதை யென்னும் மூன்றினுள்ளும் ஆங்கிலப்பெயர்களுையே தமிழிலும் வழங்கினுமாதலினாலே அவற்றை யின்று அட்டவணைப்படுத்தா தொழிந்தனம்.

மதங்களுளாமணி

உறுப்பியல்

க. திருமலியுலகினிற் புலவரார் பாடுதற்கமைந்த இருவகை வழக்கினுள்ளே நாடகவழக்கினை யாராயப்புகுந் இவ்வாராய்ச்சியை உறுப்பியல், எடுத்துக்காட்டியல், ஒழிபியல் என மூன்று இயலாக வகுத்துக் கொள்வாம். முதலின்ற உறுப்பியலுள் நாடகவழப்புக்கள் இவையென ஆராய்ந்துணர்வாம். எடுத்துக்காட்டியலினுள், செக்சிற்சியார் இயற்றிய நாடகங்கள் பன்னிரண்டினைச் சந்தியும் கவையும்நோக்கியாராய்வாம்; ஒழிபியலுள் எஞ்சிய நாடகவிலக்கணமுடிபுகளை இயற்றவரை யாராய்ந்துணர்வாம்.

உ. நாடகம் — கதை தழுவியருங்கூத்து. சாந்திக்கூத்தின்வகை நான்கினுள் இஃது ஒன்று என்ப. "சாந்திக் கூத்தே தலைவனவிய, மேந்திதின் ருடிய விரிந நடமவை, சொக்க மெய்யே யவைய நாடக, மென்றிப் பாற்படு மென்மனார் புலவர்" என்றமையாற் சாந்திக் கூத்து நால்வகைப்படுமெனவும், அவ்வகைதாம் சொக்கம், மெய்க் கூத்து அநையக்கூத்து, நாடகம் என்பனவாமெனவும் அறிகின்றும். இவற்றுள், சொக்கமென்பது சுத்தநிருத்தம். மெய்க் கூத்து அகச் சுவைபற்றியெடுத்தலின் அகமாரக்கமெனப்படும். அவையாக் கூத்தாவது நிருத்தக்கை தழுவாது பாட்டினது பெருகுக்குக் கைகாட்டி வல்லபஞ்செய்யும் பல்வகைக்கூத்து. இவற்றின் விரிவைப் பின்னர் ஒழிபியலுட் கூறவாம். சாந்திக்கூத்து என்னும் பெயர்க்காரணத்தை நோக்கும்போது நாயகன் சாந்தமாக ஆடிய கூத்து ஆதலின் சாந்திக்கூத்தெனும் குறியீடுபெற்றது என அறிகின்றோம். சாந்தமாக ஆடிய கூத்தை ஒருவகைப்படுத்துக்கூறலின், சாந்தமின்றியாடிய கூத்தும் உளவோவென ஆராய்த லொருதலை. கொற்றவைநிலை, காந்தன், வள்ளிக்கூத்து, கழலிலைக்கூத்து, பின்னையாட்டு, ஆர்மலைந்தாடிய கூத்து எனப் புறத்தினையுட் கூறப்பட்ட பல்வகைக்கூத்தும், "மாற்றுகுறொக்கமும் மன்ன னுயர்ச்சியும் — மேற்பட்டக் கூறும் வென்றிக் கூத்து"ம், பல்வகையுருவமும் பழித்துக்காட்டவல்லவனொருவன் பிறர் இழுக்கத்தைப் புலப்படுத்தும்பொருட்டுப் பழித்துக்காட்டும் வகைக்கூத்தும், மறியறுத்துக் குறுதிப்பலிசெலுத்திவேலனைவழுத்திநின்றும் வெறியாடலும், குரவைக்கூத்து கழாய்க்கூத்து, குடக்கூத்து, காணைக்கூத்து, நோக்குக்கூத்து, தோற்பாவைக்கூத்து என அறுவகைப்பட்டு நின்ற விதோதக்கூத்தும் பிறவும் சாந்தநிலைதவறியநீர்மையவாதலின் சாந்திக் கூத்தின் வேறுபண்.

ங. சாந்திக்கூத்தின்வகை நான்கினுள் ஈற்றில்தின்ற நாடகம் பல்லாற்றினும் சிறப்புடையது. உள்ளத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைப் பிறர்க்

குப் புலப்படுத்துவதற்கு அநீத்யம், இசை, மொழிப்பொருள் என்னும் மூன்றும் பயன்படுவன. இம்மூன்றினையும் தழுவிநின்றமையால் நாடகஞ் சிறந்தது. மொழிக்கு இயற்கையாகவமைந்த பொருள் கருவியாக உள்ளது நிகழ்ந்த மனக்குறிப்பினைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்துவது இயற்றமிழ்நன்மை, மொழிப்பொருளோடு இசையுஞ்சேர்ந்துநிற்க மனக்குறிப்பினை வெளிப்படுத்துவது இசைத்தமிழ்நன்மை. மொழிப்பொருள், இசையென்னும் இரண்டினோடு அநீத்யமூன்று சத்துவமூன்று சேனைவத்து உள்ளதென்குந்த மனக்குறிப்பினைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்துவது நாடகத்தமிழ்நன்மை. அங்ஙனமாதலின், குறிப்பு, சத்துவம், அநீத்யம் என்னும் இவற்றிற்குடையுநின்ற ஒன்பது வகைக்களையும் நாடகத்துக்கே சிறப்பியல்பாக வரியனவென்பது பெற்றப்படுகின்றது. இவற்றினை நாடகத்தினுள் அமைக்குமிடத்துச் சாந்தநெறி தவருநீர்மையவாக அமைத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் அமைத்தற்குரிய மார்க்கத்தை எடுத்துக்காட்டியவென்ற விரித்துவிளக்குவாம். இயற்றமிழுக்கு அனியெனவமைந்து நின்ற ஒன்பதுவகைக்களையும் நாடகத்தமிழுக்கு இன்றியமையா உறுப்புக்களென நின்றவாதலால் அவற்றினை இவ்வாராய்ச்சியினுள் விரிவு வாராய்தலும்வேண்டும்.

ச. மேற்கூறியபடி சுவை, குறிப்பு, சத்துவம், அநீத்யம் என்னும் நான்கும் நாடகவுறுப்புக்களாம்; இவை யொருபாலாக இவற்றெழு பொருள், சாதி, யோனி, விருத்தியென நான்கும், சொல், சொல்வகை, வன்ணம், வரி யென நான்கும், சந்தி, சேதம் என விரண்டும்கூடிய பதினான்கும் நாடகவுறுப்புக்களாம். இவற்றினுட் சந்தியென்னுமிலக்கணம் நாடகத்தினது அமைப்பினைக் காட்டும் நீர்மையதாதலின் முதலில் அதனையாராய்ந்து அப்பாற்செல்வாம். "சத்தியிற் றெட்டிந்து சருக்கமில்மபகம் பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி" எனத் தன்டியாசிரியர் காப்பியவிலக்கணங் கூற்றாரதலினால், சந்தியென்னும் இலக்கணம் காப்பியத்துக்கு முரியது. கத்தியருபமாகமுடிந்த கதைகளுக்குமுரியது. சந்தி ஐந்து வகைப்படும். அவை முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், வினைவு, துய்த்தல் என விவை. இவற்றை ஒரு உதாரணத்தினால் விளக்குவாம். கீழ்க்களது தீநடப்பினை எய்துவினும் பார்க்க எய்தவதம் நன்று என்னும் உண்மையை அறிவுறுத்துதற்கு ஒருபுலவன் ஒருநாடகம் அமைக்கப்போகின்றனென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

"செய்தேமஞ் சாராச் சிறியவர் புன்சேண்மை
எய்தலின் எய்தாமை நன்று."

(செய்துவைத்தாலும் அரணுகாத கீழ்மக்களது தீநடப்பு ஒருவர்க்குண்டாதலின் இல்லையாதல் நன்று.)

"உற்றநட்டு அறின்கொம் ஒப்பலார் கேண்மை
பெறியும் இழப்பினும் என்"

(தமர்க்குப் பயனுள்வழி நட்புச்செய்து அஃதில்வழி ஒழியும் ஒப்பலாரது நட்பினைப் பெற்றால் ஆக்கம்யாது? இழந்தார் கேடியாது?)

"கெடுங்காலைக் கைகெடுவார் கேண்மை யடுங்காலை
யுள்ளினு முள்ளு கரும்"

(ஒருவன் கெடுங்காலத்து அவனைவிட்டுநீங்குவார் முன் அவனோடு செய்தநட்புத் தன்னைக் கூற்றெடுங்காலத்து ஒருவனைப்பினும் அந்நினைத்த உள்ளத்தைச் கரும்.)

மேற்காட்டிய மூன்று திருக்குறட் பாக்களும் அமைக்கப்படுத்த நாடகத்துக்கு "வித்து" என்னும் நீர்மைய. விதிநீனெயெடுத்து உழவினார் சமைக்கப்பட்ட புழுதியினுள்ளே விதைத்தால் அதுமுளைத்து, நார்தருகிக், கருப்பமுற்றி, விரிந்து, கதிர்திரண்டிட்டுக் காய்தாழ்ந்து முற்றிவினாய், வினையப்பட்டபொருளை அப்பொருளுக்குரியோர் அறுத்துப் போரிட்டுக் கடாவிட்டுத் தூற்றிப் பொலிசெய்து கொண்டுபோய் உண்டு மகிழ்வார். இம்மரபே நாட்டியக்கட்டுரையும் ஐவகைப்படும். "முகமாவது எழுவகைப்பட்ட உழவினார் சமைக்கப்பட்ட பூழியுளிட்ட வித்துப் பருவஞ்செய்து முனைத்துமுடிவதுபோல்வது. பிரதிமுகமாவது அங்ஙனம் முனைக்கமுதலாய் இவ்விதோன்றி நார்தரமுடிவது போல்வது. கருப்பமாவது அந்நாற்று முதலாய்க் கருவினத்து பெருகித் தன்னுட்பொதித்து கருப்பமுற்றிநிற்பதுபோல்வது. வினாவாவது கருப்பமுதலாய் விரிந்து கதிர்திரண்டிட்டுக் காய்தாழ்ந்து முற்றி வினைத்து முடிவதுபோல்வது. துய்த்தலாவது வினையப்பட்ட பொருளை அறுத்துப் போரிட்டுக் கடாவிட்டுத் தூற்றிப் பொலிசெய்து கொண்டு போய் உண்டு மகிழ்வதுபோல்வது". இங்ஙனம் ஐந்து சந்தியாகப் பகுத்துக்கொண்ட முறையினையே செகசிறியொரும் மாறாது கைக்கொண்டார். முனையினைக் கண்டோர் வினைவு இதுவென ஊகித்தறிந்துகொள்ளுதல்போல நாடகத்தின் முகத்தினிற் படித்தமாத் திரத்தே வினைவு இதுவாகும் என ஊகித்தறிந்துகொள்ளத்தக்கதாக முத்தர்சத்தியாகிய முகம் அமைக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். முத்தர்சத்தியாகிய முகத்திற் கட்டியக்காரன், விதாவுகள், குத்திரதாரன், அரசன், மந்திரியென்னும் இவரைமாத் திரம் வருவித்து நிறுத்தி அரசன் நாட்டுவான் விராரிப்பொரு முடித்துவிட்டால், பார்ப்போருடைய உள்ளம் ஒரு வழிப்பொது பலவழியினுஞ்சென்று மேல் நடப்பது இதுவானோ அதுவானோ வென ஐயப்பாடுற்று அலையும். ஆதலினால் முத்தர்சத்தியாகிய முகத்திலேயே வினைவு ஒருவகையாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவேண்டும். கீழ்க்களது தீநடப்பினையெய்து தலினும் பார்க்க எய்தாமை நன்று என்னும் உண்மையை யறிவுறுத்தற்கு எழுந்தநாடகத்துக்கு நாடகபாத்திரராவார் யாவராகவருத்தல்வேண்டுமெனின், கதாநாயகனாக ஒரு செல்வப்பிரபு வேண்டும்; அவரது செல்வத்தையுண்டு அதுபவித்துப் பின்னர் வருமையுடைய

காலத்து அவரைவிட்டுப் பிரிந்து அவரை இகழ்ந்தவமதிக்கின்ற பொய்நண்பர் ஒருவரோ பலரோ விருத்தல்வேண்டும்; பிரபுவுக்கு வேண்டியவிடத்து இடித்துரைக்கும் அறிவுடையோன் ஒருவன் இருத்தல்வேண்டும்; உண்மையுள்ள ஒரு வேலைக்காரன் இருத்தல்வேண்டும்; இச்சகம்பெயரார் பல ரிருத்தல்வேண்டும் என்பது. செல்வப் பிரபுவானவர் நடப்பாராய்ந்து பலனையும் நடப்புச்செய்தாரென்றும், இச்சகம்பேகவோருக்குத் தமது பொருளெல்லாமனித்த காரணத்தினாலே யவருக்கு வறுமையவந்துது எனவும், தான் நடப்பாளராகக் கருதியவரிடத்துச் சிறந்தவு உதவிபெறுதற்கு முயன்றாரெனவும், அன்றோர் மறுத்தாரெனவும், பிரபுவை யிழித்துரைத்தாரெனவும், பிரபு அன்றோர் கண்முன் விருக்கத்து காட்டிற்சேகமினாரெனவும், ஆங்கு ஒரு பொற்குவை யகப்பட்டது எனவும், அவர் பொன்னால் விளையும் கேட்டை யனுபவித்தவராதலினால், பொற்குவையிலைக் கருதிற்றலெனவும், அவ்வழி ஒரு கோணத்திலைவென்றொனவவும், அவன் அப்பிரபுவின் பக்கவிரிந்த பொற்குவையிலைக்கண்டு விழைந்துநின்றொனவவும், அவனை அக்குவியிலையெடுத்துக்கொள்ளும்படி பிரபு அதுமதி கொடுத்தாரெனவும், அதனைப் பெற்ற போர்வீரன் நன்றியறிதலுக்கு அறிகுறியாகப் பிரபுவின்நாட்டினுத் தாக்கித் திறப்பாளரை யழித்தானெனவும், இவ்வாறே பிறவாரே பொருளை வகைசெய்து நாடகக் கட்டுரை வகுத்துக்கொண்டபின்பு ஏற்றபெற்றியறிந்து ஐந்துசூத்தியாகப் பகுத்துக்கொள்ளாம். செகசிறியார் இத்துறைமேல் "திறப்புகிய தீமோன்சரினாம்" எனப் பெரிய ஒரு நாடகஞ் செய்திருக்கின்றார். அதன் சந்திமுதலியவற்றை எழுதித்துக்காட்டியவினுட் கூறலாம். சேதம் என்பது கதையை நாடகத்துக்கொப்பச் சேதித்திருவது. பாதுகாப்பாட்டாயினும், வாலிமோகும், குசலவசரிதை என்னும் நாடகங்கள் இராமவதாரப் பெருங்காப்பியத்தின் பாக்கங்களாயினமையே நோக்குக.

௫. இனிச், கவை குறிப்பு சத்துவம் எனியம் என்னும் நான்கு உறுப்புக்களையும் ஆராய்ந்துணர்வாம். ஒன்பது கவையாவன: வீரச்சுவை, அச்சச்சுவை, இழிப்புச்சுவை, அற்புதச்சுவை, இன்பச்சுவை, அவலச்சுவை, நகைச்சுவை, நடுவுமையுடங்கிய உருத்திரச்சுவை யென்பன. இவற்றினுள் நடுவுநிலை ஐம்புலமடங்கிய அறிவர்பால் நிகழும்பு. இவர்காம் வெகுனி மயக்கத்தினின்றும் நீங்கியவராதலால், யாவருங் கண்டடங்கும் யமனுக்கும் அஞ்சார்; எத்தனை இவ்வரல்காணினும் இழித்துக்கூரார்; கல்வி நிறைந்திருந்தும் அதனைப் பொருளெனக் கொள்ளாக்காரணத்தினால் பெருமிதங் காட்டார்; புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்க மென்பன நிலையின்பொருள்களென அறிவாராதலினால், அவற்றினைக்கண்டு வியப்புறார்; துன்பம் வந்தெய்தாத தூயவுள்ளத்தையுடையாராகிய இவர் இன்பத்தை விழையார்; நகையுள்ளமார்; வெகுளார். ஆதலினால் சமநிலை யென்பதும் நடுவுநிலை

பொருத்திதிற்கும் நல்லோரிடத்து 'நகையே யழகை யினிவரன் மருட்கை, யச்சம் பெருமிதம் வெகுனி யுவகையென், நப்பாலெட்டே மெய்ப்பா டென்ப' எனத் தொல்லாசிரியர் வகுத்துக்கூறிய என்வகைமெய்ப்பாரும் நிகழாவாம். ஒரோவழி நிகழுமிடத்துக் காமம் பற்றுக்கோடாக நிகழாது அருள் பற்றுக்கோடாக நிகழுமென்பது. இக்காரணத்தினாற் றான் "பண்ணைத் தோன்றிய மெய்யென்கு பொருளுங், கண்ணிய புறனென் கொள்" என முடிவடைவேந்தருங் குறுநிலமன்னரு முதலாயினோர் நாடகமகளிர் ஆடும்பாட்டினுங் கண்ணுந் கேடும் காமத்துக்கும் இன்பவிளையாட்டினுட் டோன்றிய மெய்ப்பாட்டுருவகையை யுணர்த்தப்புகுந்த ஆசிரியர் தொங்காப்பினுள் நடுவுநிலையை ஒன்றாகவைத்து ஒதாராயினார். "ஆங்கவையொருபா லாக வொருபால், உடைமை யின்புற னடுவுநிலை யருள்" என்னுஞ் சூத்திரத்துள் நடுவுநிலை கூறப்பட்டது. ஒன்பது கவையினுள் நடுவுநிலை கூறப்பட்டது. ஒன்பது கவையினுள் ஒன்றாகிய நடுவுநிலை யொழித்து ஒழித்தவற்றைக் கூறுதலின் மெய்ப்பாடு எட்டாயின.

௬. இவற்றினுள் இன்பம் (உவகை), நகை, வியப்பு (மருட்கை) என்னும் மூன்றும் ஒருபாலாகிய யகத்தினையைச் சார்ந்து நின்றன. வீரம், வெகுனி (உருத்திரம்), அவலம் (அழகை), அச்சம், இனிவரல் என்னும் ஐந்தும் ஒருபாலாகிய புறத்தினையைச் சார்ந்துநின்றன. அகத்தினையினுள் வீரமுதலிய ஐந்தும் புறத்தினையினுள் இன்பமுதலிய மூன்றும் ஒரோவழித் தோற்றவெனினும் பெருவரவுபற்றி இவ்வாறு வகுத்துக் கொள்ளுதலால் யெதையதோர் இழைக்கிலும். அகத்தினையைச் சார்ந்து இன்பம், நகை, வியப்பு என்னும் மூன்று மெய்ப்பாரும் தோற்றநின்ற நாடகங்களே மேலுட்டார் கமிடி. (comedy) யென்பார்; புறத்தினையைச் சார்ந்து வீரமுதலிய வைந்தும் விளக்க நின்ற நாடகங்களை மேலுட்டார் ரிரூஜெயு. (tragedy) யென்பார். இவற்றை தாம் முறையே வேததியல் பொதுவிய லென வழங்கலாகும். "காடுகெழுச்செவ்விக்குப் பரவுக்கடன் கொடுக்குங்கால் அவனது நிலைமையைச் சிறப்புக்கூறி வழைத்தியின்றும் கொற்றவை நிலையாகிய பொதுவியிருக்கத்தும், வெறுயாட்டியிருக்கத் தெவங்களத்துக்குறிப்பவிசெலுத்தி வேலையே வழைத்தியின்றும் காந்தளாகிய பொதுவியிருக்கத்தும் ஒருபாட்டு. யொப்பெற்றுகிய பொதுவியிருக்கத்தே பண்டை யவனபுரத்தல் ரிரூஜெயு என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டது; ரிரூஜெயு யென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் "ஆட்டுகை கவிதை" யென்பது; உண்டாட்டுத்தெய்வமாகிய தயனிச (Dionysus) னுக்கு வேனிலையாகக் கொண்டாடுங்காலத்து, ஒரு ஆட்டுக்கடாளைப் பவிசெலுத்தி அத்தெய்வத்தினது மெய்க்கீர்த்தியையும் அவனைப் பரவும் வீரதுபுகழையும் கூறுவதே ரிரூஜெயுக்கு உரியபொருளாயிருந்தது எனவும், வேனிலைவேன் ஆகிய தயனிச என்னுந் தெய்வத்துக்கு விழாக் கொண்டாடுங்காம் மாவும் புன்னூந்

துணையொடுவதையும் வசந்தகாலமாதலினால் அக்காலத்து உண்டாட்டினால் களிதியங்கிபொருள் யாறுந் துணையும் காவு மாடிப் பதியிகந்து காமநுகர்வோருமாயும் இன்னயாருடைய உள்ளத்தில் உவகையும் நகையும் தோற்றுவது இயல்பேயாம்; நகைச்சுவையும் உவகைச்சுவையும் நிறைந்த நாடகங்கள் கமிடி எனப் படுவன; இச்சொல்லுக்குப்பொருள் சிறுகுடிப்பாட்டு, பண்ணாடிப்பாட்டு என்று கொள்ளலாம். "எனவாய் யாம் மேற்றிசைச் செல்வம் என்னும் தொடர்நிலையுரையினுட் கூறியன ஈண்டு ஆராயத் தக்கன.

எ. சுவையை யாராயுமிடத்துச் "சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை நுகர்ந்த பொறியுணர்வும், அது மனத்துப்பட்டவழி உள்ளத்து நிகழும் குறிப்பும், குறிப்புக்கள்பிறந்த உள்ளத்தாற் கண்ணிரும்பலும் மெய்ம்மயிர்சினித்தது முதலாக உடம்பின் கண்வரும் வேறுபாடாகிய சத்துவங்களுமென நான்காகிய, அச்சுவை யெட்டோங்குட்டி, ஒன்று நாளுக்கு செய்து உறழ முப்பத்திரண்டாம்," எனப் பொருளிக் கரவுரையாசிரியர் கூறினர். சுவைக்கப்படும்பொருளையும் சுவையுணர்வையும் இருவேறுநிலைகவைத்து ஆராய்ந்தமைக்கு அவர் கூறிய காரணங்களைத் தருவாம். "நகையும் அச்சமு முதலாகிய உணர்வு முற்காலத்து உலகியலான் இவ்வாறெனவும் அவற்றுக்கு ஏதுவாகிய பொருள் பிறகண்டவழித்தோன்றிய பொறியுணர்வுகள் அவ்வச்சுவையெனப்படும். வேம்பெனும்பொருளும் நாவென்னும்பொறியும் தலிப்பெய்தவழியல்லது பைப்புச்சுவை பிறவாததுபோல், அப்பொருள் கண்டவழியல்லது நகையும் அச்சமுந் தோன்ற. ஒழிந்த காமமுதலியனவும் அன்ன. இக்கருத்தெய்தற்றிப் பிறகாலத்து நாடக நூல்செய்த ஆசிரியரும் "இருவகை நிலத்தி னியல்வது சுவையே" என்றுரைப்பது. இனி இருவகைநிலைபெண்பை உயர்போள்செய்தது கான்போர்க்கெய்துவதெனரேடுவெனின், சுவையெனவது ஒப்பினுறைய பெயராகலான் வேம்புகவைத்தவன் அறிந்த கைப்பறிவினை நாவுணர்வினாற் பிறனுணரான், இவன் கைப்புச்சுவைத்தானெனக் கண்ணுணர்வினான் அறிவதன்றி; அதுபோல அச்சத்துக்கு ஏதுவாகிய ஒரு பொருள் கண்டு அஞ்சி ஓடிவருகின்றனெருவனை மற்றெருவன் கண்டவழி இவன் வள்ளெயிற்றிரிமா முதலாயினவனோ அஞ்சினு னென்றறிவதல்லது வள்ளெயிற்றிரிமாவின் தான் காண்டல் வேண்டுவதன்; தான்கண்டாலுயின் அதுவுக்கு சுவையெனவேபடும். ஆகவே அஞ்சினனைக் கண்டு நகுதலும் கருணைசெய்தலும் கண்டோர்க்குப் பிறப்பதன்றி அச்சம் பிறவாதகலான் உயர்போள் செய்தது கான்போனுய்த்த அறிவின்பெற்றியாற் செல்லாதகலின் இருவகை நிலமெனப் படுவன சுவைப்பொருளுஞ் சுவைத்தோனாமென இருநிலத்தும் நிகழுமென்பதே பொருளாதல்வேண்டுகொள்க." சுவைக்கப்படும் பொருளும் சுவையுணர்வுங் கூடியவழிச் சுவைபிறர்க்குமென அறிந்தாம்; குறிப்பு என்பது இவற்றின் வேறுபட்டதோவெனின், "குறிப்பென்

பது, கைப்பின் சுவையுணர்வுபிறந்தவழி வெறுப்புமுதலாயின உள்ள நிகழ்ச்சிபோல அஞ்சுதக்கன்கண்டவழி அவற்றை நோக்காது வெறுக்கும் உள்ள நிகழ்ச்சி" யாதலினால் இது சுவைக்கப்படும்பொருள் சுவையுணர்வு என்னும் இரண்டினும் வேறாகிய என்ற அறிதல் வேண்டும். சத்துவம் என்பது, அவ்வுள்ளநிகழ்ச்சிபிறந்தவழி வேம்பு தின்றார்க்குத் தலைநடுங்குவதுபோலத் தாமே தோன்றும் நடுக்கமுதலாயின. அங்ஙனத் தோன்றிய சத்துவத்தைப் பிறுக்கறிவுத்துக்கும் பொருட்டுப் பாவவப்படுத்திச்செய்கை அநியம் எனப்படும். இவற்றை யின்னும் தெளிவுறவினக்கும்பொருட்டு மனநூள் (Psychology) முடிபு சிலவற்றைத் தருவாம். காட்டிற்சென்ற ஒருமகன் ஒரு வேங்கைப்புலியைக் கண்டான். கண்டமாத் திரத்தி லவனுள்ளத்தே யச்சுவணர்வு தோன்றிற்று. அவ்வரிவேங்கை தன்னுயிரை வெளவுமேயென்று அவன் எண்ணியவழி அச்சக்குறிப்புத் தோன்றிற்று; அச்சக்குறிப்புத்தோன்ற உடல் நடுக்கமாகிய சத்துவத்தோன்றிற்று. இங்ஙனம் அஞ்சிய மகன் பின்னாலி் நாடகவரங்கத்து முன்னத் தான் அநுபவித்த சுவையுணர்வைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்த முயன்றவெல்லையிற் பாவகமாகிய அநியம் பிறக்கும். ஆசிரியர் செயிறியினுஞ் சுவையுணர்வையு சுவைப்பொருளையும் ஒன்றாக அடக்கிச் சுவை, குறிப்பு, சத்துவம் என மூன்றாக்குவர்; அநியத்தைத் தனித்துக்கூறுவர். குறிப்புஞ் சத்துவமும் சுவையினுள்ளங்க "என்னுஞ் பொருளும்" எட்டாய்முடிவனவாதலின், "நாரைண்டாகும் பாதுமா ருண்டே" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறினார்.

அவர் சமநிலைகருமைக்குப் பொருளதிகாரவுரையாசிரியர் காட்டிய காரண நெடுவெனின் "சமநிலைக்கு ஓர்விகாரின்மைமயிற் றுக் கூறியதில் னென்பது; அதற்கு விகாரமுண்டெனின் முன்னையெட்டினுள்ளுஞ் சார்ந்திக் கொள்ளப்படும். அத்தல்லதும் அத்துலகியல் நீங்கினுட்பெற்றியாகலின், ஈண்டு உலகவழக்கினுட் சொல்லியதில் னென்பது. ஒழிந்த எட்டும் உலகியலாகலிற் கூறின" என்பது.

அ. சுவை, குறிப்பு, சத்துவம், அநியம் என்னும் இவற்றினது இலக்கணத்தை இப்பிரிவினுள் தொகுத்துக்கூறுவாம்; மேல் எடுத்துக் காட்டியவினுள் இலக்கியங்காட்டி விரித்துவிளக்குவாம்.

நகை: "என்ன விளமை பேதமை மடனென்றன்ன பட்ட நகைநான் கென்ப"

என்னல் என்பது இகழ்ச்சி. தான் பிறரையெள்ளிநகுதல், பிறரால் என்னப்பட்டவழித் தான் நகுதல், இளமையாற் பிறரை நகுதல், பிறரிளமைகண்டு தான் நகுதல், தன்பேதமையாற் பிறரை நகுதல், பிற பேதமைப்பொருளாக நகைத்தோன்றுதல், தன்மடத்தால் நகைத்தோன்றுதல், பிறர்மடம் பொருளாக நகைத்தோன்றுதல் என நகைக் குறிப்பு எட்டாகும்.

“நளையி னவிறய நாட்டுங் காலை
மிகைபடு நகையது பிறந்தகை யுடையது
கோட்டிய முகத்தது
விட்டுமரி புருவமொடு னிலாவறுப் புடையது
செய்வது பிறிதாய் வேறுசே திப்பதென்
றையமில் புலவ ராய்ந்தன வென்ப.”

அழகை:— “இளியே யிழைய யசையே வறுமையென
வீனியில் கொள்கை யழகை நாங்கே”

இளியென்பது பிறரால் இகழப்பட்டு எளியதென. இழவென்பது தந்தையுத் தாயு முதலாகிய சுற்றத்தாரையும் இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாயவற்றையும் இழத்தல். அசைவென்பது பண்டை நிலைமை கெட்டு வேறொருவாருகி வருந்துதல். வறுமையென்பது போகத்துய்மப்படுபதே பற்றுள்ளம். இவை நான்குத் தன்கட்டோன்றினும் பிறன்கட்டோன்றினும் அவலமாமென்பது.

“அவலத் தவிறய மறிவரக் கிளப்பித்
கவலியொடு புணர்ந்த கண்ணீர் மாரியும்
வாடிய நீர்மையும் வருந்திய செலவும்
பீட்டி யிறும்பையும் பிதற்றிய சொல்லும்
நிறைகையிதிலும் நீர்மையிலி கிளவியும்
பொறையின் ருகலும் புணர்த்தினர் புலவர்”

இளியரல்:— “ழப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோ
டியாப்புற வந்த விளிவர னுங்கே”

ழப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை யென நான்கு பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் இளியரல். இவை முன்னையபோலத் தன்கட் போன்றுவனவும் பிறன்கட்டோன்றுவனவும்பற்றி எட்டாதலுடைய.

“இழப்பி னவிறய மியம்புங் காலை
யிறுங்கிய கண்ணு மெய்யுறும் போதது
மொடுங்கிய முகமு முஞ்ஞுக் காலுஞ்
சோர்ந்த வாக்கையுஞ் சொன்னிரம் பாமையு
நேர்ந்தன வென்ப நெறியறித் தோரே.”

மருட்கை:— “புதுமை பெருமை சிறுமை யாக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நாங்கே”

புதிதாகக் கண்டனவும், கழியப் பெரியவாயினவும், இறப்பச் சிறியனவும், ஒன்று ஒன்றாய் திரிந்தனவுமென நான்கும்பற்றி வியப்புத்தோன்றும். இவையும் தன்கட் போன்றினவும் பிறன்கட் போன்றினவுமென எட்டாதலுடைய.

“அற்புத வவிறய மறிவரக் கிளப்பித்
சொற்சோர் வுடையது சோர்ந்த கையது
மெய்ம்மயிர் குளிப்பது வியத்தக வுடைய
தெய்திய விமைத்தலும் விழித்தலு மிகத்தென்
றையமில் புலவ ரறந்தன ரென்ப.”

அச்சம்:— “அணங்கே விவங்கே கள்வர் த மிறையென்ப
பிணங்கல் சாலா வச்ச நாங்கே”

“அணங்கென்பன பேயும் பூதமும் பாம்பும் ஈருகிய பதினென்கணனும் நிரவுப் பாலரும் பிறரும் அணங்குத்தொழிலாராயி சவந்தின் பெண்டிர் முதலாயினும் உருமிசைத்தொடக்கத்தனவு மெனப்படும். விவங்கென்பன அரிமாமுதலாகிய அஞ்சுதக்கன. கள்வரென்பார் தீத்தொழில் புரிவார். இறையெனப்படுவார் தந்தையரும் ஆசிரியரும் அரசரும் முதலாயினர். பிணங்கல் சாலா அச்சமென்றதனால் முன்னைய போல விவைதன்கட் போன்றலும் பிறன்கட் போன்றலுமென்னுந் தருமாற்றமீன்றிப் பிறிதுபொருள்பற்றியே வருமென்பது.”

“அச்ச வவிறய மாயுங் காலை
யொடுங்கிய வுடம்பு நடுங்கிய நிலையு
மலங்கிய கண்ணுங் கலங்கிய வுளையு
கரத்துவர வுடைமையுங் கையெறிற் மறுத்தலும்
பரந்த நோக்கமு மிசைபென் பினவே”

பெருமிதம்:— “கல்வி தறுகண் ணிசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமித நாங்கே”

“கல்வியும் தறுகண்மையும் புகழுங் கொடையும் என்னும் நான்கும் பற்றி விரம் பிறக்கும். இச்சூத்திரத்துள் வீரத்தினைப் பெருமித மென்றெண்ணினால்; என்னை? எல்லாரொடும் ஒப்பிலிவாது பேரெல் லையாக நிறந் பெருமித மெனப்படும் என்றற் கென்பது. கல்வி யென்பது தவமுதலாகிய வித்தை. தறுகண்மென்பது அஞ்சுதக்கன கண்ட விடத்து அஞ்சாமை. இசைமை யென்பது இன்பமும் பொருளும் இறப்பப் பயப்பினும் பழியொடுவருவனசெய்யாமை. கொடையென்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப்பொருளுங் கொடுத்தல்”. இது தன்கட்டோன்றிய பொருள்பற்றி வரும். மேற் கூறிய நான்கனுள் அஞ்சுதக்கன கண்டவிடத்து அஞ்சாமையாகிய தறுகண்மை அடுகனத்து முன்னணியினிற்கும் போர்வீரனது பெருமிதத்தைக் குறிப்பது. இதனியல்பைப் பின்வருஞ் சூத்திரங் கூறுகின்றது.

“வீரச்சுவை யவநியம் விளம்புங் காலை
முரிந்த புருவமுஞ் சிவந்த கண்ணும்
பிடித்த வாகுங் கடித்த வெயிறும்
மடித்த வதனஞ் சுருட்டிய நுதலும்
நின்னென வற்ற சொல்லும் பகைவரை
பெண்ணல் செல்லா வீகழ்ச்சியும் பிறவும்
நன்னு மென்ப நன்குணர்ந் நதாரே.”

வெகுளி:— “உறுப்பறை குடிசை எங்கெங்கு யென்ற
வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே.”

உறுப்பறையென்பது, கைகுறைத்தலும் கண்குறைத்தலும் முதலாயின்; குடிசைகளென்பது, தாரமும் சுற்றமும் குடிப்பிறப்பும் முதலாயவற்றுக்கட் கேடுகூழ்தல்; அலையென்பது, கோல்கொண்டலைத் தன் முதலாயின; கொலையென்பது அறிவும் புகழும் முதலாயினவற்றைக் கொன்றுரைத்தல். இது பிறன்கட் டோன்றியபொருள் பற்றியும்.

“வெகுண்டோ னவநியம் விளம்புங் காலை
மடித்த வாயு மலர்ந்த மார்புந்
திடித்த புருவமுஞ் சுட்டிய விரலும்
கன்றின வுள்ளமொடு கைபுனைத் திருதலும்
அன்ன நோக்கமொ டாய்ந்தனா கொளகே.”

உவகை:— “செல்லம் புலனே புணர்வு விளையாட்டென்
றல்வ வீத்த வுலகை நான்கே.”

செல்லம் என்பது நுகர்ச்சி. புலனென்பது கல்விப்பயனாக அறிவுடைமை. புணர்வு காதலிருவர் கருத்தொத்தல். விளையாட்டு யாறும் குணமும் காலு மாடிப் பதியிகழுவருதல். தன்கட்டோன்றியபொருள் பற்றியும் பிறன் கட்டோன்றிய இன்பம்பற்றியும் உவகை பிறக்கும்.

“காம வநியயங் கருதுங் காலைத்
தூவுள் னூறுத்த வடிவுந் தொழிநும்
காரிகை கலந்த கடைக்கணுங் கவின்பெறு
முரன் முறுவல் சிறுநிலா வரும்பது
மலர்ந்த முகனு மிரந்தமென் லினவியுங்
கலந்தன பிறவுங் கடைப்பிடித் தாரே.”

நடுவுநிலை:— “செஞ்சாந் தெறியினுஞ் செத்தினும் போயினு
நெஞ்சஞ்சொர்த் தோடா நிலை”

இது நாம் முற்கூறியவாறே காம வெகுளி மயக்க நீங்கினார் கண்ணே நிகழ்வது.

“நாட்டுங் காலை நடுவுநிலை யவநியங்
கோட்பா டறியாக் கொள்கையு மாட்சியும்
அறந்தரு நெஞ்சமும் ஆறிய விழியும்
பிறழ்ந்த காட்சி நீங்கிய நிலையுங்
குறிப்பின் குகலுங் துணுக்க மில்லாத்
தகைமிக வுடைமையுந் தன்னென வுடைமையும்
அளத்தற் கருமையும் அன்பொடு புணர்ந்தலும்
கலக்கமொடு புணர்ந்த நோக்குங் கதிர்ப்பும்
விவக்கா ரெப்ப வேண்டுமொழிப் புலவர்.”

க. எள்ளல்முதலாக விளையாட்டு இறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் ஒருபாவாக உடைமை, இன்புறல், நடுவுநிலை, அருளல், தன்மை, அடக்கம், வரைதல், அன்பு, கைம்மிகல், நவிதல், சூழ்ச்சி, வாழ்த்தல், நாணுதல், துஞ்சல், அரற்று, கனவு, முனிதல், நினைதல், வெருதல், மடிமை, கருதல், ஆராய்ச்சி, விரைவு, உயிர்ப்பு, கையாறு, இடுக்கண், பொச்சாப்பு, பொருமை, வியர்த்தல், ஐயம், மிகை நடுக்கம் என்னும் இவையுமே மெய்ப்பாடாம் மேற்கூறியவற்றின் பொருண்மையவல்லாதவழித்து. இவற்றினுட் சிலவற்றுக்கு முந்தையோர் கூறிய இலக்கணத்தை எடுத்து மொழிவாம்.

இன்புறல்:— “இன்பமொடு புணர்ந்தோ னவநிய மியம்பிற்
றுப்ப நீங்கித் துவர்த்த யாக்கையும்
தயங்கித் தாழ்த்த பெருமகிழ் வுடைமையு
மயங்கி வந்த செவ்வநி புடைமையும்
அமுரன் னூறுத்த சொற்பொலி வுடைமையும்
எழிலொடு புணர்ந்த நறுமல குடைமையும்
கலங்கன்சேர்த் தகன்ற தோன்மார் புடைமையு
நலங்கெடு புலவர் நாடின ரென்ப.”

இதனொடு தொட்புடைய உவந்தோனவநியம் வருமாறு:—

“உவந்தோ னவநிய முரைக்கும் காலை
நிவந்தினி தாயிய கண்மல குடைமையு
மினிதி வியயு வுள்ள முடைமையு
முனிவி னகன்ற முறுவனகை யுடைமையு
மிகுக்கையுந் சேறலுங் கானமும் பிறவும்
ஒருங்குட னமைந்த குறிப்பிற் றன்றே.”

அன்பு:— “அன்புக்கு முண்டோ வடைக்குத்தா முர்வலர்
புண்கனிர் பூசு ரறும்.”

அடக்கம்:— “ஒருமையு ளாயம்போ லுந்தடக்கம்.”

“கதங்காத்துக் கற்றடங்கல்.”

தன்மை:— “உலகத்தோ டொட்டவொழுக்கல்.”

ஐயம்: “பொய்யில் காட்சிப் புலவோ ராய்ந்த ஐய முற்றே ன்னியய முரைப்பின் வாடிய வுறுப்பு மயங்கிய நோக்கமும் பீடழி புலனும் பேசா திருத்தலும் பிறழ்ந்த செய்கையும் வான்றிமை நோக்கலும் அறைத்தனர் பிறவு மறித்திரி னோரே.”

அழகாகுமை:—“அழகாகு முடையோ ன்னியய முரைப்பி விழுகொடு புணர்ந்த விசைபொரு ளுடைமையுங் கூம்பிய வாயுங் போடிய வுறையும் ஒம்பாது விதிர்க்குங் கைவகைய யுடைமையு மாரணங் காவிய வேகுனி யுடைமையுங் காரண மின்றி மெய்ந்தமுக முடைமையு மெலிவொடு புணர்ந்த விடுமையு மேவாப் பொலிவு மெம்ப பொருத்துமொழிப் புலவர்.”

துஞ்சல்:—“துஞ்சா தின்றே ன்னியய துணிவி னெஞ்சுத வின்றி யிருபுடை மருக்கு மலர்ந்துங் கழிந்துங் வருபுடை யியற்றியும் அஞ்சுயிர்ப் புடைய வாற்றாது மாறும்.”

மடிமை:—“மடியி ன்னியயம் வருக்குங் காலை நொடியொடு பவகொட் டாணிமிக வுடைமையு ழரி நிமிர்த்தலு முனிவொடு புணர்தலுங் காரண மின்றி யாழ்ந்துமடித் திருத்தலும் ப்னிபுமின்றிச் சோர்ந்த செவ்வோ டனிதரு புலவ ராய்ந்தன ரென்ப.”

மேற்கூறியவற்றுள் வெகுண்டோ ன்னியயம், ஐயமுற்றோ ன்னியயம், மடியின்னியயம், அழகாகுறையோ ன்னியயம், இன்பமொடுபுணர்ந்த தான்னியயம், உவந்தோ ன்னியயம், துஞ்சா தின்றோ ன்னியயம் என்பன வற்றோடு கனித்தோ ன்னியயம், தெய்வமுற்றோ ன்னியயம், குஞ்சு யுற்றோ ன்னியயம், சிந்தையும் பட்டோ ன்னியயம், இன்றுயிலுணர்ந்தோ ன்னியயம், செத்தோ ன்னியயம், மறைபெய்யப்பட்டோ ன்னியயம், பனித்தலைப்பட்டோ ன்னியயம், வெயிற்றலைப்பட்டோ ன்னியயம், நாணமுற்றோ ன்னியயம், வருத்தமுற்றோ ன்னியயம், கண்ணோவுற்றோ ன்னியயம், தலைநோவுற்றோ ன்னியயம், அழற்றிற் பட்டோ ன்னியயம், சேதமுற்றோ ன்னியயம், வெப்பமுற்றோ ன்னியயம், நஞ்சுண்டோ ன்னியயம் என்று இவற்றையும் ஒருபடியாகவைத்து ஒதுவர் நாடகநூலாசிரியர். எஞ்சியவற்றுள் இலக்கணத்தை ஒழிப்பினுட்படுவாம்.

க0. இனிப் பொருள், சாதி, யோனி, விருத்தி என்னும் நான்கினையும் ஆராய்வாம். அவற்றுள், பொருளாவது நான்குவகைப்படும். என்னை? “அறம்பொரு ளின்பம் விடென நான்கும் — திறம்படு பொரு ளெனச் செப்பினர் புலவர்.”

சாதி நான்குவகைப்படும். “அறமுத னுஞ் மொன்பான் கவையு, முறைமுன் னுடக முன்னே னாகும்” என ஆசிரியர் செயிற்றியனார் கூறினராதனிலும் அறமுத னாற்பொருளும் ஒன்பதுவகைச்சுவையும் பெற்றுவருவது அந்தணர் சாதி. “அறம் பொரு ளின்பம் அரசர் சாதி” “அறம்பொருள் வாணிகர் சாதியென் றறைய.” “அறமேற் குத்திர ரங்கமாகும்” என ஆசிரியர் செயிற்றியனார் கூறியவாற்றால் ஏனைய மூன்று சாதியும் அறிந்துகொள்க. இவை நான்கும் நாடகமேயாம். வடமொழி வழக்குப்பற்றி நாடகம் பிரகரணப்பிரகரணம், பிரகரணம், அங்க மென்ப பெயரிட்டுவழங்குதலும் பொருத்தும். “அவைதாம், நாடகம் பிரகரணப் பிரகரணம், ஆடிய பிரகரண மங்க மென்றே, யோதுப நன்னு லுணர்ந்திரி னோரே” என்றார் ஆசிரியர் மதிவாணனார்.

யோனி நான்குவகைப்படும். உள்ளோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருண்மேற் செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருண்மேற் செய்தலும், உள்ளோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருண்மேற் செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருண்மேற்செய்தலு மெனவிலை; என்னை? “உள்ளோற் குள்ளது மில்லோற் குள்ளது, முள்ளோற் கில்லது மில்லது, மெள்ளா துரைத்தல் யோனியாகும்” என்றாராகவின.

விருத்தி நான்குவகைப்படும். அவை சாத்துவதி, ஆரபடி, கைசிரி; பாரதி யென விலை. இவற்றுள், சாத்துவதியாவது அறம் பொரு ளாகத் தெய்வ மானிடர் தலைவராக வருவது. ஆரபடியாவது பொருள் பொருளாக விரராகிய மானிடர் தலைவராக வருவது. கைசிரியாவது காமம் பொருளாகக் காமுகராகிய மக்கள் தலைவராக வருவது. பாரதி விருத்தியாவது அகரரைக்கொல்ல அமரராகிய பதினோராடலும் பிறவும். இது தெய்வவிருத்தியெனவுமபடும்.

கக. பதினோ ராடலாவன:—

“கடையமயி ராணிமரக் கால்விந்தை கத்தன் குடைதுடிமர ல்லெய்மற் கும்புல் — கடர்வியாற் பட்டமதன் பேருதிருப் பவையரன் பாண்டங்கங் கொட்டியிலை கான்பதினோர் கத்து.”

இவற்றி னிலக்கணஞ் சிலப்பதிகாரத்துக் கடலாடுகாதையினுட் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதனை ஈண்டுத்தருவாம்.

“மாயோன் பாணியும் வருணப் பூதர் நாடவகைப் பாணியும் நலம்பெறு கொள்கை வானூர் மதியமும் பாடிப் பின்னர்ச் சீரில் பொலிய நரல நீங்கப் பாரதி யாடிய பாரதி யரங்கத்துத் திரிபுர மழியத் தேவர் வேண்ட

வெரிமுகப் பேரம் பேவல் கேட்ப வுமையவனொருதிரு னைவொங்கிய விமையவனொருய கொடுகொட்டி யாடலும் நேர்மு னீன்ற திசைமுகன் காணப் பாரதி யாடிய வியன்பான் டரங்கமும் கஞ்சன் வஞ்சம் கடத்தி காச அஞ்சன் வண்ண னுடிய யாடலு எல்லியத் தொகுதியு மவுணர் கடத்த மல்லி னுடலு மாக்கட னடுவ னீர்ந்திறை யரங்கத்து நிகர்து முன் னீன்ற ஞர்ந்திறம் கடத்தோ னுடிய துடியும் படைவீழ்த் தவுணர் பையு யெய்தக் குடைவீழ்த் தவர்கு னுடிய குடையும் வாணன் பேரஞ் மறுகிடை நடந்து நீனில மளந்தோ னுடிய குடும் மாண்மை திரிந்த பெண்ணைக் கோலத்துக் காம னுடிய பேடி யாடலும் காய்சினை வவுணர் கடுந்தொழில் பொரு அன் மாயவ னாடிய மரக்கா வாடலுஞ் செருவெல் கோல மவுணர் நீங்கத் திருவீன் செய்யோ னாடிய பாவையும் வயலுழை நின்ற வடக்கு வாயிலு ளயிராணி மடத்தை யாடிய கடைமழு மவரவ ரணியுட னவரவர்கொள்கையி னிலையும் படிதழு நீங்கா மரபிற் பதினோறாடலும்..”

அதிருத்த நாடகத்தினுள்ளே மேற்கூறிய பதினோராடலுள் நான்கு ஆடல் காணப்படுகின்றன. காமன்மகன் அறிந்ததனைத் தன்மகன் உழை காரணமாக வாணுகரன் சிறைவைத்தான். அறிந்ததனது சிறையை மீட்கக்கருதி அவனது சோ என்னும் நகரவீதியிற்சென்று திவங்கடந்த நெடுமுடியுண்ணல் பஞ்சுசோகங்ககளாலும் மண்ணாலும் செய்த குடங்கொண்டாடியுக்கடந்த குடக்கத்து. வாணனுடைய பெரிய நகரின் வடக்குவாயிற்கண் உளதாகிய வாயிலிடத்தே நின்று அயிராணி மடத்தை உழத்தியார்கோலத்தோடு ஆடியுக்கத்துக் கடைய மெனப்படுவது. அஞ்சனவண்ணனுடைய கண்ணன் மல்லர்கோலமாகச் சென்று வாணனை உயிர்போக நெறித்துத் தொலைத்த கத்து மல் எனப்படுவது. தனது மகன் அறிந்ததனைச் சிறைமீட்டுக் காமன் ஆண்மைதிரிந்த பெண்ணைக் கோலத்தோடு சோதரவீதியி லாடியுக்கத்துப் பேடு எனப்படுவது. அஞ்சனவண்ணனுடைய ஆடல் பத்துள், கஞ்சன் வஞ்சத்தின்வந்த யாநையிள்கொட்டிடை ஒழித்தற்கு நின்றாடிய கத்து அல்லியத்தொகுதி யென்பது. கொடுகொட்டியும் பாண்டரங்கமும் திரிபுரமெரித்தகாலத்திலே இறைவனுடிய கத்து. “தேவர் திரிபுர

மெரியவேண்டுதலால் வடவையெரியைத் தலையிலேயுடைய பெரிய வம்பு ஏவல்கேட்டவனிலே அப்புரத்தில் அவுணர் வெந்துவிழ்ந்த வெண்பலிக்குவையாகிய பாரதியரங்கத்திலே (பாரதி - ஐரவி, அவளரங்கம் - சடுகாடு) உமையவள் ஒருகூற்றினளாய்நின்று பாணி தூக்குச் சீ ரென்றுத் தாளங்களைச் செலுத்தத் தேவரயாவரினு முயர்ந்த இறைவன் ஐயவெனத்ததார் கைகொட்டிநின்ற ஆடியது கொடுகொட்டி” எனப்பது. தேவரானமைந்த தேரின்முன் சாரதியாகிய திசைமுகன் கானும்படி பாரதிவடிவாகிய இறைவன் வெண் ணீற்றையணித் தாடியுக்கத்துப் பாண்டரங்கம் எனப்படும். குரபத்தின் மாமரமாகிக் குருக்கடலினொருவிற்கு அவனது வேற்றுமையாகிய வஞ்ச கத்தை யறிந்த முருக்கடவுள், கடலினடுவே திரையு அரங்கமாக நின்று துடிகொட்டியாடிய கத்துத் துடிக்கத்து. அவுணர் தாம் போர் செய்தற்கெடுத்த படைக்கலங்களைப் போரிற்கார்ந்து போகட்டு வருத்தமுற்றவனிலே முருக்கடவுளானவர் தமது குடையை முன்னேசாய்த்து அதுவே ஒருமுகவெழினியாக நின்றாடிய கத்துக் குடைக்கத்து. காயுழிசெய்தையுடைய அவுணர் வஞ்சத்தார் செய் யுங் கொடுத்தோழினைப் பொருளாய்த் துர்க்காதேவி ஆடிய கத்து மரக்கால் என்னும் பெயரையுடையது. அவுணர் வஞ்சனைவிஞர் பாம்பு தேள் முதலியவாகப் புகுதல்கண்டு அம்மை அவற்றை உழக்கிக் களைத்தற்கு மரக்கால்கொண்டு ஆடினாடலிலும் மரக்காலடாக யிற்று. அவுணர் போர்செய்தற்குச் சமைந்த போர்க்கோலத்தோடு மோகித்து விழும்படி செய்யோளாகிய திருமகன் கொல்லிப்பாவை வடிவாய்நின்ற ஆடிய கத்துப் பாவை யென்னு மடலாகது. “மாயோன் பாணியும் வருணப்பூதர், நால்வகைப்பாணியு நலம் பெறு கொள்கை, வாணார் மதியமும் பாடி” என்பதனை ஒழியியலுள் ஆராய்வாம்.

உட. இனி எஞ்சிநின்ற சொல், சொல்வகை, வண்ணம் , வரியென்னும் நான்குபடியும் ஆராய்வாம். சொல் மூன்று வகைப்படும்; உட்சொல், புறச்சொல், ஆகாயச்சொல்லென; அவை முறையே நெஞ்சொருகூறல், கேட்போர்க்குரைத்தல், தானேகூறல் என விலை. “நெஞ்சொரு கூறல் கேட்போர்க் குரைத்தல், தஞ்சம் வரவறிவு தானே கூறலென், றம்மூன் ரென்ப செம்மைச் சொல்லே”.

சொல்வகை நான்குவகைப்படும்; கண்ணம், கரிதகம், வண்ணம், வரிதகமென. கண்ணம் நான்கடியான்வருவது; கரிதகம் எட்டடியான் வருவது; வண்ணம் நான்குடியான்வருவது; வரிதகம் முப்பத்திரண்டடியான்வருவது.

“வண்ணம் தானே நாளை தென்ப”

“அவைதாம்,

பாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்

வல்விசை வண்ண மெல்விசை வண்ணம்
இலையடி வண்ண மளபெடை வண்ணம்
நெடுஞ்சீர் வண்ணம் குறுஞ்சீர் வண்ணம்
சித்திர வண்ண நலியு வண்ணம்
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்
மொழுகு வண்ண மொருக வண்ணம்
எண்ணு வண்ண மகையடி வண்ணத்
தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ணம்
முருட்டு வண்ண முருகு வண்ணமென்
ருங்கன மறிப வறித்திரி மேரே”

யென்பதனால் வண்ணம் அறிக. பெருவண்ணம், இடைவண்ணம், வனப்புவண்ணம் மென் வகுத்தும், நூறுவண்ணமாக விரித்துக் காட்டு வாருமளர்.

வரிப்பாடலாவது: “பண்ணுந் திறனும் செயலும் பாணியும் ஒரு நெறியன்றி, மயங்கச்சொல்லப்பட்ட எட்டனியல்பும் ஆறனியல்பும் பெற்றுத் தன் முதலும் இறுதியுக் கெட்டு இயல்பும் முடமுமாக முடிந்து கருதப்பட்ட சந்தியுஞ் சார்ந்தும்பெற்றும் பெருதும் வரும்.” அது தேவபாணியாகவும், மக்களைப்போற்றும்பொருண்மைத்தாகவும் வரும். திணைநிலைவரி இணைநிலைவரி யென இருவகையாகவும், கண் கூடுவரி, காண்வரி, உள்வரி, புறவரி, கிளர்வரி, தேர்ச்சிவரி, காட்சி வரி, எடுத்துக்கோள்வரி யென எட்டுவகையாகவும் வரிக்கூத்து ஆராயப்படும். இவற்றின் விரிவை ஒழியியலுட் கூறுவாம்.

“விலக்குறுப் பென்பது விரிக்குங் காலைப்
பொருளும் யோனியும் இருத்தியுஞ் சந்தியும்
கவையுஞ் சாதியுங் குறிப்புஞ் சத்துவமு
மவிறயஞ் சொல்லே சொல்வகை வண்ணமும்
வாயுஞ் சேதமு முளப்படத் தொகைஇ
விசைய வென்னி விரே முறுப்பே”

என வகுத்து, பதினாறுகவிலக்குறுப்பினிலக்கணத்தை உறுப்பியலாகிய இம் முதலியலுட் கூறினும்; கூத்தின்வகை, அகநாடகங்களுக்கும் புற நாடகங்களுக்கும் முரிய உருக்கள், கூத்துவிரைப்பங்களுக்கமைந்த வாச்சியக்கூறுகள், அகக்கூத்துக்கும் புறக்கூத்துக்குமுரிய ஆடல்கள், பாடல், பாணி, தூக்கு, பிண்டி, பிணையல், குரவை, வரி, அரங்கினமைதி என்னு மிவற்றையெல்லாம் ஒழியியலுட் கூறுவாம்.

க. மதங்க்குளாமணியாகிய செகிறியோர், இற்றைக்கு முந் நூற்றறுபது வருடங்க்குமுன்னே (கி.பி. 1564), ஆங்கில நாட்டின் நடுப்பாகத்திலுள்ள ஸ்ரீரூப்மோர்ட்-ஒன்-அவோன் (Stratford-on-Avon) என்னும் நகரத்திலே உற்பவீத்தார். இவர்தந்தையார் பெயர் ஜோன் ஷேக்ஸ்பியர் என்பது. அக்காலத்தில் ஆங்கிலநாட்டிற்கு செங்கோலோச்சிய அரசியின்பெயர் எலிசபெத் ராணி யென்பது. எலிசபெத் ராணியின் காலத்தில் ஆங்கிலநாட்டிற்கு செவ்வழங்கல்வியும் பெரிதும் விருத்தியெய்தின. செகிறியோர் தமது இருபத்தேழாமாவதுமுதல் நூற்றியறிவந்தாரெனவும் தும்பத்துமுன்றும்வயதில் உலகவாழ்வையொருவிரைநாளும் அறிகின்றோம். இப்புலவர் கோமகன் முதன்முதலெழுதிய நாடகம் காதல் கைம்மிகக் காவலன் சரிதை (Love's Labour's Lost) யென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். செகிறியோர் இயற்றிய மொத்தநூல்களின் நெகை நாற்பத்தைந்து என்ப. இவற்றினால் ஒருசில பிற்காலத்தார் இவர் பெயரால் இயற்றிய நூல்களென ஒருசாரார் கூறுவர். அவையனைத்தினையும் ஆராய்புகின், ஆராய்ச்சி பல்கி வரம்பிவிடப்படாது இருந்துவிடுமென அஞ்சி, நகைக்கவையுணர்த்தும் காதல் கைம்மிகக் காவலன்சரிதை (Love's Labour's Lost) என்னும் ஒன்றும், அவலமும் இனிவரலு முணர்த்தும் ஆகுலராஜன்சரிதை (King Lear) என்னும் ஒன்றும், அவலமும் உலகையு முணர்த்தும் இரம்மியன் கசிலை சரிதை (Romeo and Juliet) என்னும் ஒன்றும், அவலமும் வெகுளியும் உணர்த்தும் தீநட்பஞ்சிய தீமோன்சரிதை (Timon of Athens) என்னும் ஒன்றும், மருட்கையு முலகையுமுணர்த்தும் பெரும்புயற்சரிதை (The Tempest) என்னும் ஒன்றும், அச்சமுணர்த்தும் மகபதிசரிதை (Macbeth) என்னும் ஒன்றும், பெருமிதமுணர்த்தும் வணிகதேயவர் த்தகன்சரிதை (The Merchant of Venice), யூலியசீசர்சரிதை (Julius Caesar) என்னும் இரண்டும், வெகுளியுணர்த்தும் சேகுதிபதிசரிதை (Titus Andronicus) என்னும் ஒன்றும், உலகையுணர்த்தும் வேனீரகதை (As You Like It) கூதிர்க்காதை (The Winter's Tale) என இரண்டும், உலகையு நகையு முணர்த்தும் கருதியது எய்திய காதலர் சரிதை (Twelfth Night or What You Will) என்னும் ஒன்றும் ஆகிய பன்னிரண்டு நாடகங்களையும் ஆராய்தல் கெடுத்துக்கொண்டோம். இவற்றை ஒரு கவை, இருகவையோடு சார்ந்திக்கூறினமையின் இவை பிறகவை பெருவோவெனின், அங்ஙனமன்று, பெருவரவிற்குரிய கவையொரு சார்ந்திக்கூறினும்; இவை பிறகவையும் நிறைந்துவருவன வென்பது.

கவிச்சுவை நிறைந்தபாகங்களை இயன்றவரை செய்யுளுருவமாக மொழிபெயர்த்துத் தருவாம். வேண்டியவிடத்துச் செகிறியோர் வழங்கிய ஊர்ப்பெயர், மக்டபெயர், தெய்வப்பெயரென் நின்ன

வற்றைத் தமிழ்மொழிமறுபுக்கியைய, வேற்றுமைப்படுத்தி வழங்குவாம். இருமொழிவழக்கையும் நிறைந்துக்காட்டும் ஓர் அட்டவணையை விவாசமுடிவிற தருவாம். இனி நிறுத்தமுறையே காதல் கைம்மிக்க காவலன் சரிதையை யாராயப்புகுவாம். நாடகத்துக்கு இன்றியமையாத் சிறப்பினதாகிய பத்தியென்னும் உறுப்பு இச்சரிதை யினுள் இன்னவாறு அமைந்துநின்றது என்பதைக் காட்டும்பொருட்டுச் சந்தியின் உட்பிரிவாகிய காட்சிகள் ஒவ்வொன்றினது சாரததையும் அனுகதனியாகத் தருவாம். வடநூலார் நாடகத்தின் பெரும்பிரிவையெனக் கருவருவார். தமிழில் நாடகமெழுதினோர் அங்கத்தின் உட்பிரிவைக் காட்சியென வழங்கினார். யாமும் அவ்வழக்கைத் தழுவுவாம்.

I. மூலம்

முதற்காட்சி:— சாவகதேசத்தரசனாகிய பிரியத்தமன்னன் தனது உயிர்த்தோழராகிய வீரன், இலாவணன், சோமகன் என்னும் மூவரை யும் விளித்துப் கிவ்வருமாறு கருகிறான்.

அரசனுரை: வாரீர் நண்பரே! “தோன்நிற்புக் கழொடு தோன்றுக வக்திலார், தோன்றலிற ரேன்குமை நன்று” என்றபடி இவ்வலகி லுதித்த யாம் புகழினைத் தேடவேண்டும். காலமென்னும் கழகானது நம் வாழ்நாளை உண்டு தொலைத்துவிட, பரமனம் என்னும் இளிவரல் வந்தெய்துமன்றோ? அங்ஙனம் வந்தெய்துதற்கு முன்னமே மாறாத புகழினைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். பூதவுடம்பு கழிந்தபின்பு நமது புகழுடம்பு எக்காலத்தும் நிலைபெற்றிருத்தல்வேண்டும். ஆதலால், ஆசையென்னு மிருத்தேனையை யடர்ந்தெறிந்து வெல்வல்வேண்டும். தன்னைத் தான் வென்ற வீரனிலும் பார்த்தல் பெரியவீரன் ஒருவன் உளனோ? அத்தகைய வீரராகிய ஏன்நண்பரீர்! நீயிர் மூன்றாண்டுக்கு என்னோடு வாழவேண்டும்; யாம் நாள்வரும் சிறிதன்பங்களைத் தீர்த்தி யும் வெறுத்துக் கல்வியை கருத்தாக இரவு பகல் சிந்தைவெற்றுக் கல்வி யில் முழுமிகிருத்தல்வேண்டும். நமது அரமனை யொரு கல்விநிலைய மாதல்வேண்டும். சாவகநாடு கண்டோரும் கேட்டோரும் அநிசயிக்கும் கல்விகளஞ்சியமாதல்வேண்டும். நாம் எவ்விதமாக வாழவேண்டு ம் என்பதைப்பற்றி விரிவாக ஒரு பத்திர மெழுதிவைத்திருக்கிறேன்; அப்பத்திரத்தில் எனது நண்பராகிய நீயிர் கைச்சாத்திடல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் அரசன் கூற இலாவணனும் சோமகனும் உடன்பட்டுக் கைச்சாத்திட்டனர். வீரன் பத்திரத்தைவாசித்துப், பெருகணிக் கண்ணினுமும் பார்த்தல்கூடா என்ற வாக்கியம் ஆங்கு எதப்பட்டி டிருப்பதைப் பார்த்து, அரசனைநோக்கி, “அரசே! நாகநாட்டரசன் புதல்வி தோழியர்மூவரோடும் பிற பரிசனர்களோடும் இங்கு வந்திருக்கிறான்.

அரசிளங்குமரியை வரவேற்று உபசரிப்பது தேவர்குடைய கடமை யாயிற்று; ஆதலால் இந்தக்கட்டளையைத் தலைவராகிய தேவர்கே மீறிநடக்கப்போகின்றீர்” என்று.

அரசனுரை. ஆம், ஆம், இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நான் பராமுகமா யிருந்துவிட்டேன். அரசிளங்குமரியை வரவேற்றல் அவசியமான காரி யமே; ஆதலால் இந்த ஒருசட்டத்தை மீறிநடக்கத்தான் வேண்டும்.

வீரனுரை. அரசே! அவசியமேற்படும்பொழுது சட்டத்தை மீறிநடப்பது சத்தியத்துக்குவிரோதமில்லையென்பதை நேரிற் கண்டுகொண்டேன்; கைச்சாத்திருக்கிறேன்; இந்த மூன்றுவருஷத்துக்குள்ளே மூலாயிரம் அவசியம் ஏற்படுதலுக்கூடும்.

அரசனுரை, அன்பரீர்! நமதுபொழுது சந்தோஷமாகக்கழியும் என் பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பலதேசங்களிலும் யாத்திரைசெய்து அதுபவ மடைந்த அதிருள் என்னும் அறிஞனொருவன் நமது ஓய்வுநேரங் களில் நமக்கு நல்விஷயங்களைக்கூறி உவகையளிப்பான்.

(இத்தருணத்தில் மட்டி யென்னும் ஒருசேவகன் இருளப்பென்ன னும் ஒரு நாட்டுப்புறத்தாணியிட்டுக்கொண்டு ராஜசமுக்கத்துக்குவந்து அரசனை நமஸ்கரித்து ஒரு பத்திரத்தை யளித்தான்.)

அப்பத்திரத்தின் சாரம் வருமாறு:—

“என்னுயிர்க்குத் தெய்வமே! என் உடலைக்காக்கும் எஜமானே! ஏகசக்கிராதிபதியாகச் சாவகமுற்றையும் காப்பாற்றிவரும் பெருந்த காபி! பதவை குடம்பையடைபடும் மாலைப்பொழுதில் எனதுஉடலி லுற்ற சிரமத்தைநீக்கும்பொருட்டு உவவனத்துக்கு உலாவச்சென்றி ருந்தேன். அங்கு நாள்கண்ட அருவருப்புகளியை செய்தியை யென் னென் றெடுத்துரைப்பேன். கீழ்க்குறிய இருளப்பன் தேவர்குடைய கட்டளைக்கு மாறாக ஒரு பெண்பாலோடு வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந் தான். அவனைப் பிடித்துத் தேவர்குடைய சமுகத்துக்கு அனுப்புகிறேன். பெண்பாலின் பெயர் காஞ்சனை; தேவர்குடைய கட்டளை பிறக்கும்வரையும் அவளை என்னிடத்தில் நிறுத்திவைத்திருக்கிறேன்”

இங்ஙனம்,

மாறாஅடிமைபூண்டணியின்,
அதிருள்.

அரசன் வழக்கை விசாரித்து இருளப்பன் உப்புக்கஞ்சியவோடு ஒருவாரஞ் சிறைச்சாலையிலிருக்கவேண்டுமென்று தீர்ப்பிட்டான்.

இரண்டாம் காட்சி:— அதிருள் விட்டில் என்னும் சிறுவனோடு வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

(இச்சம்பாஷணையில் என்னும் இளமையும்பற்றிய நகைச்சுவை தோன்றுகிறது; விரிவஞ்சி மொழிபெயர்க்காது விடுகின்றும்)

இத்தருணத்தில் மட்டியும், இருள்பனும், காஞ்சீனையும் வருகிறார்கள். அதிருள் காஞ்சீனையேநோக்கிச் சோலையிலுள்ள ஒரு விட்டினைக் காட்டி "அதோபார்; உனது சிறைவீடு; நீ அங்குப் போயிரு; நானே அவ்விடம் வந்து உன்னைத் தண்டிக்கிறேன்" என்று சொல்லுகிறான். அனைவரும் போயினபின்னர் அதிருள் தனியே யிருந்து மன்மதபாணத்தின் வலிமையைப் பற்றித் தன்னுள்ளே யாலோசிக்கிறான்.

(இதனோடு முதற்சந்தியாகிய முகம் முடிகின்றது.)

II, பிரதிமுகம்

முதற்காட்சி:- நாகநாட்டு ராஜகுமாரியும், அவளது தோழிய ராகிய சாலினி, மாலினி, கத்தரு என்னும் நாககன்னியரும் அபய னென்னும் நாகநாட்டு மந்திரியும் தோற்றுக்கின்றனர். சாவகதேசத் தரசன்கைக்கொண்டிருக்கிற மூன்றுவருடவிரதத்தைப்பற்றியும் அரச னது தோழராகிய வீர வாலன சோமக்கரைப்பற்றியும் நாககன்னியர் தம்முள்ளே பல்வாறாக வார்த்தையாடுகின்றனர். அரசன் தனது விருத்தினராகிய நாககன்னியருக்கு நகர்க்குப்புறத்தே விடுதியேற்படுத்தியிருப்பதாக அபயன் சொல்லுகிறான்.

(இத்தருணத்தில் அரசனும் மூன்றுதோழரும் பரிசனரும் வரு கின்றனர்.)

இராஜகுமாரியை அரமணைக்கு அழைப்பது வீரதங்கமரகாமேயன் னும் எண்ணம் ஒருபக்கம் இழக்க, நகர்ப்புறத்தே விட்டுச்செல்வது மரபாகாதே யென்னும் எண்ணம் மற்றொருபக்கம் இழக்க அரசன் செய்வதென்னவென்றறியாது நியங்குகிறான். ராஜகுமாரியின் எண் ணம் மெல்லமெல்லப் பரியத்தம்ன்னுடைய உள்ளத்தைப் பற்று கிறது. வீரன் சாலினியை முன்பு கண்டறிந்தவன்; தன்னை மற்றது அவளோடு பல்வாறாக வார்த்தையாடுகிறான்.

சோமகன்: (அபயனைநோக்கி) ஐய! ஒருவார்த்தை; அதோநிற்கும் இளம்பெண்ணின்பெயர் ரென்ன?

அபயன்: அவள் எம்மூர்ப் பிரபு ஒருவரது புதல்வி; பெயர் கத்தரு வாக்கும்.

இலாவணன்: (அபயனைநோக்கி) ஐய! ஒருவார்த்தை; தூய வெள்ளை வஸ்திரத்தரித்துக்கொண்டு அதோ தோன்றும் நல்லாள் யாரோ?

அபயன்: அவள் ஒருபெண்.

இலாவணன்: அவள் பெயரை விரும்புகிறேன்.

அபயன்: அவளுக்கு உள்ளது ஒருபெயர். அதனை நீர் விரும்புவது வெட்கமாகும்.

இலாவணன்: அவள் யாருடையபுதல்வியென்று தெரிவிப்பீரையா.

அபயன்: அவளைச் சன்றாது புதல்வியென்று அறிந்துகொள்வீராக.

இலாவணன்: நரைமுதிர்ந்த நுமதுதாடியை இறைவன் என்றும் காப்பாற்றுவாராக.

அபயன்: ஐய! கோபித்துக்கொள்ளாதீர்; அம்மடவரல நாகநாட்டுப் பாற்குளபுரத்துமன்னன்புதல்வி.

இலாவணன்: அவள் அழகிலுடையபுதல்வியென்று மிகச்சிறந்தவள்.

அபயன்: இருக்கலாம்.

வரை நிலை: சபை,
(அரசனும் தோழர் பரிசனர்களும் போய்விடுகின்றனர்)
பதிவு இல. 10. 5 1250

அபயன் இராஜகுமாரியைநோக்கிச் சாவகதேசத்துமன்னன் அவள் மீது அடங்காக்காதல்கொண்டிருப்பதற்கும், நான் அதனைக் குறிப் பினால் உணர்ந்துகொண்டதாகவுள்ளது.

(இதனோடு இரண்டாஞ்சந்தியாகிய பிரதிமுகம் முடிகின்றது. மூன் ருஞ்சந்தியாகிய கருப்பத்தினுடையதேசத்திற்குக் கூறுவதற்குமுன் முதலி ருஞ்சந்திகளினது அமைப்பைப்பற்றிச் சிலகுறிப்புகள் கூறலாம். முகமும் பிரதிமுகமும் முறையே முன்பும் நூற்றும் போல்வவையென உறுப்பியலினுட் கூறலாம். முன்பு நூற்றவதற்கு ஒருவித்து வேண் டமே, அவ்வித்து எதுவேயாவெனின், நாடகங்குதிய பொருளே அவ்வித்தாமென்பது, "காண் லாவதோர் உருவமெய்நாரியைக் கண்டாற்பூணு வார்மயல் காணியர்" என்பது நாம் எடுத்துக் கொண்ட நாடகத்துக்குரிய வித்து, முதற்சந்தியாகிய முன்பினுள்ளே அரசனது பிரமசரியேநோக்கம் அதன் பொருந்தாமையும், பொருந் தாச் சட்டத்தைப் பிறப்பித்தோர் தாமே யதற்கு மாறுகொள்வா ரென்னுமண்மையும், பிறப்பாற் குற்றம் காண்போர் அதிருளைப் போலத் தாமும் அக்குற்றத்துக்கு உட்படுவாரென்பதும், அரசனது வீரதங்கத்துக்குக் காரணம் நெருங்கிவிட்டது என்னும் குறிப்புப் புகாட்டப்பட்டது. பிரதிமுகத்தினுள்ளே நாகநாட்டு இராஜகுமா ரியை வருகையும், அரசனது உள்ளம் அவள்பாற் சென்றமையும், அரச னது தோழர் மூவரும் இராஜகுமாரியினது தோழியர்மூவரையும் காத்தலித்து நின்றமையும் கூறப்பட்டதாதலின் முதற்சந்தியினுள் ளெழுந்த முனை நூற்றுகிமுடிந்ததன்மையது இரண்டாஞ்சந்தியாகிய பிரதிமுகமென்று அறிவீரோம்.)

III, கருப்பம்

நகர்ப்புறத்தேயிருந்த பூஞ்சோலையின் ஒருபக்கத்திலே அதிருளும் விட்டிலும் தோற்றுக்கின்றனர். அதிருள் தனதுமனம் காதலால் அவிவற்றிருப்பதைப் பற்றிச் சிலவார்த்தைகள் கூறியபின், விட்டிலை நோக்கிச் சிறைச்சாலையிலுக்கும் இருள்பனை அழைத்துவரும்படி

கட்டளையிடுகிறான். விட்டில் இருளப்பிணையழைத்துவர அதிருள் இருளப்பிணைநோக்கித் தான் அவனதுசிறையை நீக்கிவிடுவதாகவும் தான் கொடுக்கும் ஒருகடித்தத்தைக் காஞ்சனையிடத்துக் கொடுத்துவிட்டு வேண்டுமென்பதாகவுஞ் சொல்லுகிறான். இருளப்பன் அதற்குச் சம்மதித்துக் கடித்ததைப்பெற்றுக்கொண்டு புறத்தே போகும்போது அரசனததோழருளொருவனாகிய வீரனைச் சந்திக்கிறான்.

வீரன்: (இருளப்பனைநோக்கி)

"மாலைத் தடையு முன்னர் மன்னவன் மகளோ டித்தச் சோலையுட் பூக்கள் கொழியத் தோழியர் சூவர் சார்வார் சாலினி யென்னு நாமத் தரித்தமெல் வியல்பா வித்த ஓலையைக் கொடுத்து மீளத் துன்பெற்கு கட்டை கண்டாய்"

ஏடா! இருளப்பா! நாசநாட்டரசுபுதல்வியும் தோழியும் மாலைக் காலம்வருவதற்குமுன்னர் இச்சோலைக்குப் பூக்கள்கொய்யவருவார். அவருள்ளே ஒரு மெல்லியம் உளள்; இன்மொழிநாடோவர் அவள் பெயரை உரைக்கும்பொழுது சாலினியெனக்கூறுவார்; அன்னாளது செல்வியகரத்திலே இக்கடித்தத்தைக் கொடுத்துவிடுவாயாக; இதோ இப்பணத்தை யெடுத்துக்கொள்.

(இருளப்பன் போனபின் வீரன் தனதுவிரத்ததைப்பற்றியும் அதனை நிலைநாட்டக் முற்பட்ட சாலினியைப்பற்றியும் தன்னுள்ளே யெண்ணி நெடுமூச்செற்கிறான்; இதனோடு முன்னுஞ்சந்தியாகிய கருப்பம் முடிவின்றது. அதிருளனும் வீரனும் கொடுத்த கடிதங்களை இருளப்பன் மாறிக்கொடுத்துவிடுவதையும் அதனாலே நேர்த்த வீரனவியையும் நாள் காஞ்சந்தியாகிய வினைவினுட் காணலாகும்.)

IV. விளையு

முதற்காட்சி:- நகர்ப்புறத்தேயுள்ள பூஞ்சோலையின் ஒருபக்கத்தில் இராஜகுமாரி, சாலினி, மாலினி, கத்துரு, அபயன் ஆகிய ஐவரும் பரிசனரும் ஒரு வனசரணும் வருகின்றனர்.

இராஜகுமாரி: செங்குத்தான மலைச்சாரவிலே மிக விரைவாகக் குதிரையைச் செலுத்திக்கொண்டு அதோ போகின்றவர் சாவநாட்டரசரா?

அபயன்: அரசரல்லவென் றென்னுகிறேன்.

இராஜகுமாரி: யாராயினும் சரி; இன்று நாம் அரசரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வருகிற சனிவாரம் நாகநாட்டுக்குப் போகவேண்டும். (வனசரணைநோக்கி) ஏ வனசரா! பூஞ்சோலையைப் பார் க்கப்போகும் பொழுது குற்றமற்றமிகுமாளிய மாண அம்பினால் எய்தவியுத்து

வதும் மரபாயிற்று; எந்தப் புதற்மறைவிலிருந்து யான் கொலைத் தொழில்புரியவேண்டுமெனக் காட்டுவாய்.

(இவ்வண்ணம் வேட்டையைப்பற்றி இராஜகுமாரி பேசிக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில் இருளப்பன் வருகிறான்.)

இருளப்பன் தான் கொண்டுவந்த கடித்ததி லொன்றை இராஜகுமாரியின் கையிற்கொடுத்துச் சாலினியென்னும்பெருமாட்டிக்கு வீரன் என்னும் பிரபு எழுதிய கடிதம். இதன் என்னும். இராஜகுமாரி கடித்ததை அபயன்கையிற் கொடுத்தான்; காஞ்சனையென மேல் விவாச மிடப்பட்டிருக்கின்றதெனினும் பிரித்துப் படித்தவர்க்கு நன்றி மிக்கியென நிச்சயித்து, அபயன் கடித்ததை அனைவர்க்கும் கேட்கும் படியாகப் படித்தான். அக்கடித்தத்தின் சாரம் வருமாறு:-

முன்னாலில் ஓர் அரசன் இரத்தன்னும் ஒரு பிச்சைக்காரப்பெண் மேல் இச்சையைத்தான்; யானும் உன்னை இச்சித்தேன். யான்சிக்கம்; நீ ஆட்டுக்குட்டி; என் காவடிக்கு வந்துவிடுவாயாயின் அன்புகாட்டி விளையாடுவேன், மறுப்பாயெல் என் கோபத்துக்கிரையாவாய். உன் அன்புக்குமுடிக்கும்.

"அதிருள்."

(அனைவரும் நகைத்து இக்கடிதம் பிறர்க்குரியதென்றுசொல்லி இருளப்பனை அனுப்பிவிடுகின்றனர். யாவரும் போனபின் இருளப்பன் தன்னுள்ளே நகைத்து அதிருளனுக்குத் தான் இடறுக்கட்டையான மையைப்பற்றிச் சந்தோஷித்துக்கொண்டு போகிறான்.)

இரண்டாங்காட்சி:- பூஞ்சோலையின் மற்றொருபக்கத்தில் ஒலிவான டென்னு மோர் சட்டாம்பிள்ளையும், நாடென்னும் போதகரும், மட்டியென்னுஞ் சேவகனும் வருகின்றனர்.

(சட்டாம்பிள்ளை தமதுகல்வியை விரித்துக்கூறும் தடபுடலான வாசகங்களெல்லாம் நகைக்கிடமாவன; விரிவுஞ்சியவற்றை மொழிபெயர்க்காதவிடுகின்றும். இராஜகுமாரி மாண யெய்துவியுத்திசெய்தியைப் பொருளாகக்கொண்டு தாம் எழுதிய செய்தியைச் சட்டாம்பிள்ளை படித்துக்காட்டிக்கொண்டிருக்கிறதருணத்தில் இருளப்பனும் காஞ்சனையும் வருகின்றனர்.)

காஞ்சனை: ஐயா! போதகரே! இத்தக்கடித்தத்தைத் தயையெய்து அடியானுக்குப் படித்துக்காட்டவேண்டும்.

நாதன்: (காஞ்சனைகொடுத்த நிரூபத்தைப் படிக்கிறான்)

அன்புநிலையுள்ளவர்களே ஆலையினைக்கட்டத்தேய்வான் அன்பாவன்புக் கின்பமிகுமாளியிட்டேன் எழிவண்ணக்கேனதுவிழிமீர்ந்துகூறுள்ளே மன்பதையோந்தேடுகின்றது எனமுற்றியான் கண்டேன் மருடிகைகொண்டேன் நின்படிவம்புகுத்துவனக்கும்நாலைநாலைவியற்றியுந்நெடுசேதஞ்சும்.

வேலோன்னைக்கப்பலையேபோலினீ: விழிகளெனைவருத்தும்வெருளின்மீன்னை
மேலோங்குமியொளியாங்கென்மொழியுமீட் ணீனக்கும்விழுமியோய்நின்
பாலவாயன்பனைத்துநீதேவருகுருத்தானுரத்தபாண்மையாமென்
பேரேயோரறிவில்லானுனர்ப்பதற்குத்தென்தமையைப்பொறுப்பாய்நீநெ.

ஒலிவாணன்: (பிறர்பாற் குற்றங்காண்பதே தன்னைக் கல்விமானென
உலகத்தார் மதிக்கும்படியெய்தவதற்குத் தகுந்தவழி யென்றெண்
ணிச் சொல்லுகிறான்.)

அசையைச் சரியாயசைக்கவில்லை; ஆதலால் இசையைத் தவற
விட்டுவிட்டீர். அலகும் அடிக்கணக்கும் தவறில்லாமற்றுடன் இருக்
கின்றன. என்றாலும், இக்காலத்துப்பாட்டும் ஒருபாட்டா? அடி
யழமும், தொண்டையழமும் பாலிகமென்னும் மலரின் நறிய வாசனைய
யழமும் வேண்டுமாயின் காளிசைசனையவே கற்கவேண்டும். தூரங்
காட்டிக்குப் பின்செல்லும் குரங்கைப்போலவும் எழமானுக்குப் பின்
செல்லும் களைத்தகுதியையைப் போலவும் பண்டைநாட்பெரியோரின்
நடையையும் வாக்கியத்தொடையையும் பின்பற்றுவோ ரொருசாரார்,
அவர்களியும் ஒரு கனியா? அஃதொருபாலாக; ஹே! கன்னியே!
இப்பத்திரத்தை உனக்கு அனுப்பியவன் யாவன்?

காஞ்சன: வீரனென்னும் பிரபுவென்று கேள்வியுற்றேன், ஐயா!

ஒலிவாணன்: "வனப்புமிக்க சாவினியென்னுஞ் சீமட்டியினது கர
கமலங்களுக்கு, தாசனாகிய வீரன் எழுதியது."

ஐயா போதகரே! வீரனென்னும் பிரபு அரசருடைய தோழனார்
ஒருவர். ஆதலால், இந்த நிருபம் இராஜகாரியமானது. தாமதமின்றி
இராஜசமூகத்துக்கு இதனை அனுப்பிவிடுதல்வேண்டும். ஹே! கன்னி
கையே! சீக்கிரம் ராஜசமூகத்துக்குப் போ.

(அனைவரும் போகின்றனர்.)

மூன்றாங்காட்சி: பூஞ்சோலைவீன் மற்றொருபக்கத்தில் வீரன்கையி
லொரு பத்திரத்தோடு வந்து தன் காதலைக் குறித்துத் தன்னுள்ளத்
தோடு சம்பாஷித்துக்கொண்டு நிற்கிறதருணத்தில், பிரியத்தத
மன்னன் ஒரு பத்திரத்தோடு வருவதைக்கண்டு ஒரு மரத்தின்மேலேறி
மறைந்து கொள்ளுகிறான்.

அரசன்: (தன் கைப்பத்திரத்தைப் படிக்கின்றான்.)

அரவித்தமெல்லிதழிகுலைந்தபனித்துளியையருக்கன்போக்கும்
மரபுநன் கண்னெனியென்முகம்படிநகன்னிரைமற்றறுக்கண்டாய்
வருமதிவேளையினிகடலெழுந்தமதியமெவையருஞ்சோதி
தருமுன்னருமகமதியமெனதுகன்னிராழிமுனுட்பங்குல்கண்டாய்.

புன்கண்ணித்துளியிலுள்ளேநின்படிவந்தோற்றுதலாற்பொருவிப்பாற்
புன்கண்ணித்துளியினத்துந்தோரகவெல்போருக்கோகாற்றினாய்
வன்கண்மைநன் தன்னுலென் கண்முன்வந்துநின்றோர் மாற்றஞ்செய்யாய்
மின்கண்ணெயின்குருகுந் தமெல்லிடையாய்நின்னெழிலிவளம்பற்பாற்றே.

என்மனத்தை வருத்துகின்ற இன்னையான் காதலித்த பெண்ணரசி
எங்ஙனம் அறியப்போகின்றான்; இப்பத்திரத்தை இவ்விடம் போடு
கின்றேன்; இனிய தழைகளே என் பேதைமையை மறைப்பீராக.
யாரோ வருகின்றார்கள்.

(அரசன் ஒரு செடிமறைவில் அகன்று நிற்கின்றான்.)

இலாவணன் தன்னைவிட லொருபத்திரத்தோடுவந்து மாணியிபால்
தனக்குண்டாகிய அடங்காக்காதலை யெடுத்துயிம்மீத் தானியற்றிய
செய்யுளைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் எல்லையிற் சோமகன் ஒரு பத்திர
ரத்தோடு சோலையிலுள்ளேவரு, இலாவணன் ஒரு மரத்தின்பின்னே
மறைந்துகொள்ளுகிறான். வீரன் மரத்தின்மேலிருந்து இவரனைவரு
டைய மனநிலையையும்நோக்கிப் பரிசீலித்துக்கொண்டிருக்கும். சோம
கன் தானியற்றிய காதலச்செய்யுளைப் படித்தபின் நெடுமூச்செறிந்து
அரசன், வீரன், இலாவணன் ஆகிய தோழர்மூவரும் தண்ணீர்போல
மனம்மதபானத்துக் கிலக்காகுமாவென்றும், தன்பாலென்திய குற்றம்
தன்கீற்றுறாமாகாதெனச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றான்.

இலாவணன்: (மரமறைவிலிருந்து வெளியேவந்து) ஏது? சோமகா!
உனதுகாதல் வரம்புகடந்ததாகவருக்கிறது. நீ செல்லும்வழியிற்
பிறகுஞ்செல்வெண்டுமென்பது நனுவலிருப்பமாயினும் அதனைப்
புறத்தே சொல்லுவது தகுதியாகுமா?

அரசன்: (வெளியிப்பட்டு) இலாவணா! சோமகன்மேல்மாதிரங் குற்
றமோ? நீ மாணியைக் காதலித்தெழுதியசெய்யுள் பிறர்செவிக்கு
ம் எட்டிவிட்டதென அறிவாயாக. நான் இச்செடிமறைவிலிருந்து
உங்கனிருவருடைய முகவெறுபாட்டையும் கர்ந்து நோக்கிக்கொண்ட
யிருத்தேன். உங்களுக்கு நெடுமூச்சும் காதலச்செய்யுளும் என்செவி
யிற்பட்டன. உங்கள் செய்கையை நமது தோழனாகிய வீரன்
கேள்வியுற்றும் நகையாடுவானென்று?

வீரன்: (மரத்திலிருந்து இறங்கிவந்து) அரசே! அடியேனை மன்னிக்க
வேண்டும். நான் இந்த மரத்தின்மீது நெடுநேரமாக விருக்கின்
றேன். எனது அரசர் இராஜகுமாரி ஒருத்தியிடமிருண்ட காத
லினைப் பட்டபாட்டை நான் என் கண்ணுரக்கண்டேன். 'கண்
னார்த்துவிதோராகக் காதல்மடந்தை போர்க்குச் சென்றான்' எனக்
கற்பித்துப் பாடியசெய்யுள் என் செவிவிற்பட்டது. சோமகலா
வணரைக் குற்றஞ்சொல்லுவதா வெண்பயன்?

(என் நிவ்வாறு வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கிறசமயத்திற் காட்
சனையும் இருளப்பனும் வருகின்றார்கள்.)

காஞ்சன: அரசர் பெருமான் நீடுவாழ்க.

அரசன்: அதென்ன உன்கையிலிருப்பது?

இருளப்பன்: அரசே! இது இராஜத்துரோகம்.

காஞ்சன: அரசே! இப்பத்திரத்தைப் படித்தருளவேண்டும். அது இராஜத்துரோகம் அடங்கியதெனப் போதகருரு கூறினர்.

அரசன்: இப்பத்திரத்தை உனக்குத் தந்தவன் யாவன்?

காஞ்சன: இருளப்பன்.

இருளப்பன்: எனக்கு அதிகுரர் தந்தார்.

அரசன்: (பத்திரத்தை விரைக்கையிறகொடுத்து) வீரா! இதனைப் படிப்பாயாக.

(வீரன் பத்திரத்தைப்பார்த்துவிட்டுக் கிழித்தெறிக்கிறான்).

அரசன்: ஏதேது? பத்திரத்தை யென் கிழித்தாய்?

இலவணன்: அரசே! வீரன்முத்திரை கோபக்குறியைக் கண்டேன்; ஆதலால், பத்திரத்தை நாம் அனைவரும் பார்க்கவேண்டும்.

சோமகன்: (பத்திரத்தின் துண்டுகளை நிலத்திலிருந்து கையிலெடுத்துக் கொண்டு) அரசே! இப்பத்திரம் நமது தோழனாகிய வீரனுடைய கையினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

வீரன்: (இருளப்பனை நோக்கி) மூடப்பயலே எனக்கு வெட்கத்தைக் கூட்டிவைக்கவா நீ பிறந்தாய்? (அரசனை நோக்கி) அரசே! யான் தவறிழைத்துவிட்டேன். அடியேனை மன்னிக்கவேண்டும்.

(இருளப்பனும் காஞ்சனையும் போய்விடுகின்றனர். நண்பர் கலந்து வார்த்தையாடி வீரன் சாலினிமேற் காதல்கொண்டிருப்பதை அறிந்து கொள்கின்றனர்.)

வீரனுடைய காதலியாகிய சாலினி நிறத்தில் அடுப்புக்கூரியைப் போன்றவனெனக்கூறித் தோழர் மூலரும் வீரனைப் பரிசுசெய்கின்றனர். வீரன் காதலிப்பைப்பற்றி விவாக ஏடுத்துரைக்கின்றான். நாக கன்னியருடைய அன்பைப் பெறுவதற்குவேண்டிய சூழ்ச்சியெய்ய வேண்டுமென்று அனைவருங்கூடி ஆலோசிக்கின்றனர். இதனோடு நான் காஞ்சனியாகிய விளவு முடிக்கிறது.

V. துய்த்தல்

முதற்காட்சி:- ஒளிவாணமும், நாதனும், மட்டியும், விட்டியும், இருளப்பனும், அதிகுரனும் ஒன்றுசேர்ந்து வாணசுரநாடகத்தை இராஜசமுசுத்திலே நடிக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடுசெய்கின்றனர்.

இரண்டாங்காட்சி:- இராஜகுமாரி, சாலினி, மாலினி, கத்துரு வாகிய நால்வரும் தமது காதலர் நால்வரைப்பற்றியும் அவரனுப்பிய மூத்துமாலை முதலிய கையுறைகளைப்பற்றியும் கலந்து வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அபயன் உட்புகுந்து அரசனும் தோழரும் ஆயர்வேஷம் அணிந்துகொண்டு இராஜகுமாரியிருக்கும் விடுதியை நோக்கிவருவதாகத் தெரிகின்றது. உடனே நாககன்னியர் நால்

வரும் முகமறைய வர் வந்தீட்டி ஆய்ச்சியர்வேஷம் அணிந்துகொண்டு நின்றனர். அரசனும், தோழரும், யாழோன், குழலோன், தண்ணுமையோன் முதலிய வாத்தியக்காரரும் உட்புகுந்தனர். வந்த ஆயர்நால்வரும் குரவைக் கூத்தாடும்நோக்கமாக ஆய்ச்சியர் நால்வருடைய கையையும் பற்றற்போக ஆய்ச்சியர் மறுதலித்துநின்றனர். பலவாறு கப்பரிந்துவேண்டக் குரவையாடுதற்கு உடம்படேமென்ற கன்னியர் ஆயர்வேடத்தோடுவந்த நால்வருக்கும் தமது கையைத்தொட்டு உட்புகுந்து வார்த்தையாடுவதற்கு உத்தரவளித்தனர். யாழ் முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. முகம் மறைக்கப்பட்டிருந்தமையால் இன்னுள்ளேற்றியாதகாரணத்தினால் அரசன் சாலினியினது கரத்தைப்பற்றி மருங்கிருந்து தனது காதலிப்புகூறிய யுரைத்தான். வீரன் இராஜ குமாரியினது கரத்தையும், சோமகன் மாலினியதுகரத்தையும், இலவணன் கத்துருவின் கரத்தையும்பற்றித் தமது காதலிப்புகூறிய பெருகவுரைத்தனர். சிறிதுநேரத்தில் அரசனுத் தோழரும் அகன்றனர். நாககன்னியர் வேடிக்கையாகத் தங்காதலர் நால்வருடைய காதல் மொழியைப்பற்றியும் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்து பின்பு சோலை யைவிட்டு விடுதியிலுட்புகுந்தனர். அரசனும் தோழரும் சொந்த உடை நாககன்னியர் நால்வரும் சொந்த உடையணிந்து சோலையிலுள்ள வந்தனர். என்மையும் கலந்து வார்த்தையாடுங்கால், கன்னியர்நால்வரும் தம்பாற் காதலுற்றோரைநோக்கி வீரதபங்குச்செய்வது தகாத செய்கையெனவும், காதல்கிடங்கொடுத்த நெஞ்சத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்றும் பரிசுசெய்யுங்கூறி வற்புறுத்தினர். இத்தருணத்தில் இருளப்பனும், ஒளிவாணமும், மட்டியும், விட்டியும், நாதனும், அதிகுரனும் ஒருவர்பின்னொருவராக வந்து அரசன் முதலிய எண்மற்கு கூடியிருக்கின்ற சபையின் முன்னிலையில் வாணசுரநாடகத்தை நடிக்கவாரம்பித்தனர்.

(இவ்வசுத்திலுள்ளே பேதைமைபற்றியநகைக்கவை நிரம்பத் தோற்றும்)

வாணசுரநாடகம் ஒருடக்கம் நடந்துகொண்டிருக்க, அரசனும் தோழரும் காதல்கைமீமிக்க தமது நிலையை யெடுத்துக்கூறிக் கிருபை செய்யவேண்டுமென நாககன்னியரைக் குறையிர்ந்து வேண்டினர். இத்தருணத்தில் நாகநாட்டிலிருந்து மரகதனெனும் மந்திரி வந்து நெகநாட்டரசன் இறந்துபோய்விட்டசெய்தியைத் தெரிவித்தான். கன்னியர் அரசனையும் தோழரையும் நோக்கி ஒருவருஷத்தில் மீள்வதாகச் சொல்லிப் போய்விடுகின்றனர். மணந்தார்க்கு இன்பிணையளிக்கும் வேலிற்கால வருணையாகவுள்ள தணந்தார்க்குத் துன்பிணையளிக்கும் கூறிக்கால வருணையாகவுகலம் உள்ள இரண்டுபாடல்களை அரங்கிலுள்ளோர் சிலர் பாடுவதோடு நாடகம் முடிக்கிறது. இந்நாடகத்துக்கு ஆக்கியோரிடம் பெயரை நோக்க மொழிபெயர்ந்துத்

சொல்லுவதாயின் "காதன்முயற்சிக்கிடையீடு" என்று சொல்லலாம். மிகவும் எளிதான ஒரு பொருண்முடிபின்மேல் எழுந்த இந்த நாடகத்திணைப்பை அவதானித்து அறிந்துகொள்ளுதல் ஏனைய நாடகங்களின்மைப்பைக் கிரகித்துக்கொள்ளுவதற்குச் சிறந்த சாதனமாகும்.

இந் நாடகத்தினுள் இகழ்ச்சி, இனமை, பேதைமை, மடன் என்னும் நான்குபொருட்பகுதியும்பற்றிப் பிறந்த நகைச்சுவை நோற்றிணமை காண்க. நகைச்சுவைக்கு நேர்விரோதமானது அவலச்சுவை (அழுகை). இது இனிவு, இழவு, அசைவு, வறுமைமென்னும் நான்கு பொருட்பகுதியும்பற்றிப் பிறக்கும். மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை யென்னும்நான்கும்பற்றித் தோன்றுவது இனிவரற்கவை. மூப்பு முதலியவற்றுற் றுள்புறுவோன் பிரதாம் இகழப்பட்டு எளியகுகியவழி அவனிடத்து அவலத்தோன்றுமாதலால், அவமமம் இனிவரலும் ஒரே நாடகத்தினுட் பொருத்திவருத லியல்பாகும்.

உ. அவலச்சுவை இனிவரற்கவைக்கு இலக்கியமாக யாம் எடுத்துக் கொண்ட ஆகுலராஜன்சரிதைவினாதுகதைச்சுருக்கும் வகுமாறு:—

“சிக்கபுரத்தாய்மையின் ஆகுலவர்மன் தனதுபுதல்வியராகிய மாணிக்கமாலை, கனகமாலை, குணமாலை யென்னும் மூவரையும் அழைத்து, “மூப்புலந்துற்றமையின் யான் அரசுயிரகடமைகளி விருத்தினைப்பாறப்போகின்றேன்; இராஜியம் இனி நமக்குரியதாகும்: எனதுபுதல்வியராகிய நம்முள் எவள் என்மீது நிறைந்த அன்பு உடையவளாக இருக்கின்றாளோ அவளுக்கு நிறைந்தபாகத்தைக் கொடுப்பேன்” என்றான். மாணிக்கமாலையும், கனகமாலையும் வயோ திகளுகிய ஆகுலவர்மனனுடையசெனிக் கின்பம்பயக்கும் இச்சமொழிகளை யுரைத்துத் தாம் தம் உயிரியல்பார்க்கத் தந்தனைய நேசிப்பதாகச் சொன்னார்கள். குணமாலை ஒன்றுப்போது மௌனமாயிருந்தாள். அரசன் வற்புறுத்திக்கேட்கக் குணமாலை சொல்லுவாள்; “அரசே! தேவரீர் என்னைப் பெற்று வளர்த்த பிதா. அங்கனமாயினும் எனது முழு அன்பும் தேவரீருக்குரியதென்றுசொல்ல அடியானுக்கு உரிமையில்கூ. நான் ஒருநாயகனாக அடைப்போகின்றேன்; எனது அன்பிற் சரிபாதி அவருக்கு உரியதாகும்ல்லவா? எனதுசகோதரிகள் விவாகம் முடித்தவர்களாயிருந்தும் தங்களது அன்புமுற்றும் தேவரீருக்கு என்னுர்களே; தங்கள் நாயகருக்கு அரிச்சமவைத்திருக்கிறுர்களோ, அறியேன்” இவ்வாசகத்தைக்கேட்ட அரசன் சினந்து தனதுநாட்டை இரண்டுகூறுசெய்து மாணிக்கமாலையினுடையநாயகனாகிய அரிவர்ம் மன்வசம் ஒரு பாகத்தையும் கனகமாலையின்கணவனாகிய வீரவர்ம்மன் வசம் மற்ருகு பாகத்தையும் ஒப்புவித்துவிட்டான். இச்சமப்போது உண்மைகூறப்படுக்த குணமாலைக்கு ஒரு செப்புக்காகங் கிடைக்க உண்டிலை. இத்தகுணத்திற் கௌதமன் என்னும் அமைச்சன் முற்பட்டு அரசனுக்குப் பலவாறாகிய நிதொக்கியங்களையும் எடுத்தியம்பிக் “கைப்பொருளைக் கொடுத்துவிடுவது தவறு” எனக் கூறினான். அரசன்

சினங்கொண்டு அந் நன்மதியமைச்சனை நாட்டிலிருந்து துரத்திவிட்டான். தீதனமில்லாத குணமாலையை அவளது குணநலத்துக்காக விரும்பி மணிபுரத்தரசன் மணமுடித்துத் தன்னுக்குத் கொண்டு சென்றான். ஆகுலவர்ம்மன் தனதுபொருளைத்தையும் புதல்வியர்கையிற் கொடுத்துவிட்டமையினால், மாணிக்கமாலையுடையவிட்டில் ஆறுமாதமும் கனகமாலையுடைய விட்டில் ஆறுமாதமும் கால்கள் ஒவ்வோர் செண்டியையும் சிறப்பதற்கு ஏற்பாடுசெய்தான். மூத்தபுதல்விவிட்டிற் போயிரங்கிச் சிவநாதர்கள் ஆவதற்கு முன் அவள் வயோதிகளுகிய ஆகுலவர்ம்மனைப் பலவாறாக அவமதித்து நடத்தத்தொடங்கினான். கௌதமனென்னும் அமைச்சன் அரசனைப் பிரிந்திருத்தலாற்றது மாறு வேடம்பூண்டு ஆகுலவர்ம்மனிடம்பவந்து ஒருவேலைக்காரனாக அமர்ந்திருந்தான். மாணிக்கமாலையுடைய தலைமைச் சேவகனாகிய காசிபன் எஜமானியினுடைய கட்டளைப்படியையோதிக அரசனை அவமதிக்க அதனைப் பொறுக்கமாட்டாது கௌதமன் காசிபனையுதைத்தான்; மாணிக்கமாலை புறத்தேவந்து தனதுதந்தையைமிகந்து வார்த்தை யாட அதனைக் கேட்ட ஆகுலன் கைப்பொருளைமீழ்த்த தனது மதி யீனத்தை நிறிந்து அவலித்துக் கனகமாலையினுடைய வீட்டை நோக்கி நடந்தான். வயோதிகரானான் அடுத்து ஆதரிக்கவேண்டாமென்பதாக மாணிக்கமாலை தனது சகோதரிக்கு ஒரு நிரூப முழுதி அதனைக் காசிபன்கையிற் கொடுத்து அனுப்பினான். விரைந்துபோன காசிபனைக் கனகமாலையினது தலைவாயிற்கையிற் கௌதமன் சந்தித்தான். இருவருக்கு மிடையிற் சில வேறுபாடுகள் திகழ் கௌதமன் காசிபனை யுதைத்தான். கனகமாலை கௌதமனைத் தனது தந்தையினது சேவகனென்று சிறிதனும் மதியாது அவனுக்குக் கால்விலங்கிட்டுக் கடைவாயிலில் இருத்தினான். ஆகுலன் கனகமாலையுடைய வாயிலுக்கிட்டிக் கௌதமன் கால்விலங்கோடிருப்பதைக் கண்டு கோபமெய்கொண்டு, அங்ஙனம்செய்தார் யாவரோவென்று விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும்போது கனகமாலையும் வீரவர்ம்மனும் வந்துசேர்ந்தனர். கனகமாலை தந்தையை நோக்கி, “அக்காள்விட்டிருப்போய் இரண்டுவாரந்தான்ஆயிற்றே; இதற்கிடையில் இங்கு வந்துவிட்டீர்; உம்மை உபசரப்பதற்கு இங்கு ஒரு ஏற்பாடுமில்லை;” என் நிவ்வாராகு வைதுகூறினான். இத்தகுணத்தில் மாணிக்கமாலையும் தங்கைவிட்டுக்கு வந்துவிட்டான். இருவருமாகத் தந்தையை வைதார்கள். ஆகுலன் மனம்பொறுக்காது நன்றிகெட்ட தனது புதல்விய ரிருவரையுஞ் சபித்துவிட்டுக் கால்விலங்கு நீக்கப்பட்டுநின்ற கௌதமனோடும் தவணையகவாது என்று முடன்றிரிசின்ற விதாஷகனோடும் நகர்ப்புறத்தை நோக்கி நடந்தான். குணதரன் என்னும் பிரபு முற்பட்டுப் பலவாறாகிய சமாதானஞ்சொல்லியும் ஆகுலன் கேட்கவில்லை. இந்தக் குணதரனுக்கு இருவர்மக்களார், மூத்தவனாகிய மதன்ன் ஒரு விபசாரபுத்திரன்; இளையவனாகிய வரதன் சொந்த மனை விவரிற்றிற் பிறந்தவன். மதன்ன் வஞ்சனையினால் வரதனுக்குத் தந்தைக்கும் பகையுன்

டாக்கிப் பிரித்துவிட்டுத் தானே அன்புள்ளபுத்திரன் என்று தந்தை நினைக்கும்படியாக நடந்துவருகிறான். வரதன் குற்றவாளியாகச் சாட்டப்பட்டமையால், அவனைப் பிடித்துவரும்படி இராஜகட்டளை பிறந்திருந்தது. மதனன் தந்தைக்குச் சூதுசெய்வான் என்பதை யறிந்த வரதன் பிச்சைக்காரன்போல வேஷம்பூண்டு நகரத் தெருவிலேயே மறைந்து திரிகிறான்.

இவ்வளவோடு முகமும் பிரதிமுகமும் முடிக்கின்றன. விரிவாழ்ச்சித் தனித்தனி அங்கங்களுக்குச் சாரங்களுகு அணைத்தினையும் ஒன்றாகத் தொகுத்துக் கூறினும். இனி, கருப்பம் விளைவு தய்த்தல் ஆகிய மூன்று சந்திகளினுடைய சாரத்தையுத் தருவாம்.

மின்னலும் பேரிடியும் பெருமழையும் நிறைந்த இராப்பொழுதிலே ஆகுலவர்மன் ஒதுங்கிநித்தற்கு இடமின்றி, வெட்டவெளியில் அலைகிறான். கௌதமன் ஒரு சிறு குடிசையைக்காட்டி அதனுள் நுழைந்து சற்று ஆறியிருக்கும்படி வேண்ட, "நன்றிகேட்ட புதலையுடைய நிந்தைமொழிகளினுமார்க்க இவ்வியமுக்கம் கொடியதோ" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆகுலவர்மன் உட்புகுந்தான். அக்குடிசையினுள்ளே பிச்சைக்காரவேஷம்பூண்ட வரதன் படுத்திருந்தான். அவனைக்கண்ட ஆகுலன், "ஏதப்பா! கந்தைத் துணியுமின்றி இந்தக் குடிசையினுள் இருக்கிறாய்; நீயும் இரண்டுபுதலையிருக்குக் கைப்பொருளிக்கொடுத்துவிட்டு ஓக்கதியை அடைந்தனையோ?" என்றான். மணக்கவலையிலுமும், வாடைகாற்றிலுமும் அல்லலுற்ற ஆகுலன் தன் சுயபுத்தியிழந்து பைத்தியக்காரனானான். மீடில்வாறியாகச் சுத்தேசத்துச் சனங்கள் தமது வயோதிக அரசனை மீட்டுஞ் சிங்காசனத்திலேற்றவேண்டுமென்று அதற்காகவேண்டிய சூழ்ச்சி செய்திருந்தார்கள். இதனையறிந்த புதலையியிருவரும் தந்தையைக் கொன்று விட்டாற்றான் தமக்கு அரசியல் நிலைக்குமென்று நினைத்துத் தமது வீடுசுக்கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வழி தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஐனங்களுடைய வேண்டுமுகோளின்படி, மணிபுரத்தரசன் சிங்கபுரத்தின்மீது படையெடுத்துச்செல்வதற்கு ஏற்பாடுசெய்திருந்தான். இவற்றையெல்லா மறிந்த குணதரனென்னும் பிரபு அரசனைப் பாதுகாக்கநினைத்துப் புறத்தேபோதற்கெண்ணித் தன்மகன் மதனனை நோக்கி, "வாவா! மது! எனது அரசருடையகாரியமாக ஒரு நிருபம் வந்திருக்கிறது. நான் புறத்தே போய்வருகிறேன்; இவ்விஷயத்தை யார்க்குஞ் சொல்லாதே" என்று சொல்லிவிட்டு அப்பெருமழையிலே நகர்ப்புறத்துக்குப் போய்க் கௌதமனைக் கண்டு ஆகுலராஜனை மணிபுரத்தெல்லைக்கு அனுப்பிவைப்பதற்கு ஆகவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டுவந்தான். வஞ்சகனாகிய மதனன் தந்தை கோயிலின்னர்ச் சூழப்பட்ட கடித்தெருத் தேடியெடுத்துத் தந்தை கொலைக்கனத்துக்கு ஆளானாலும் தான் வாழவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு கடித்தத்தைக் கொண்டுபோய் வீரவர்மன்கையிற் கொடுத்த

துவிட்டான். குணதரன் நிரும்பிவர வீரவர்மனுடைய சேவகர்களுள் ஒருவன் அலவரப் பிடித்துத் துரோகிக்கட்டினான். கனகமாலை நெருங்கிவந்து, "ஹூ! உன் துரோகச் செயலையெல்லாம் அறிந்து கொண்டோம். வயோதிகராஜன் எங்கே?" என்று வினவினான். ஆகுலராஜன் உயிர்த்தப்பிரிக்கும்வரையும் தங்களுக்கு இராஜ்யம் நிலையிலையென்பதை யுணர்ந்தாளாதலினால், இந்தவிஷயத்தை மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு வினவினான். அரசனை மணிபுரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டதாகக் குணதரன் கூறக் கனகமாலை போபாவேசம்கொண்டு அவனது நரைத்தாடியமரிரைப் பற்றிப் பிடுங்கியெறிந்தான். வீரவர்மன் நெருங்கி, "துரோகி உன்கண்ணை மிதிக்கிறேன் பார்" என்று குணதரனுடைய ஒருகண்ணைப் பிடுங்கி நிவந்திற்போட்டு மிதித்தான். மற்றக்கண்ணையும் பிடுங்குகிற தருணத்தில் அருகிலின்றி நேரே செவகனெருவன் இக் கொடுஞ்செயலைக் கண்டு மனஞ்சுக்கிகாது வானாயுறிய வீரவர்மனைக் குத்தினான். கனகமாலை ஒடுமடியும் வந்து அச்சேவகனைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டான். காயப்பட்ட வீரவர்மனை உள்ளே தூக்கிச்சென்றார்கள். இரண்டுக்கண்ணுமிறந்த குணதரன், "ஐயோ! என்னபுள்ள மகனே! மது! நீ எங்குந்ராய், என்று அழுதான்." கனகமாலை நகைத்து, "ஏடா! ஹூ! உன்மகன் மதனன் உள்ளதையுறந்த உனக்கு இத்தனை கேட்டையும் வரப்பண்ணினான். அவன் உனக்கு இரங்குவானென்று நினைக்கிறாயா?" வெளியே பிடித்துத்தள்ளியெடுப்படி கட்டினியிட்டான்.

(இவ்வளவோடு மூன்றஞ்சந்தியாகிய கருப்பம் முடியின்றது.)

கண்ணிரை மிழந்து வந்திருமொறி அலைவற்றுவந்த தந்தையை வரதன் சந்தித்துத் தனது இஞ்சென்னற்றவியாது அன்பிடுகிடு தந்தையினுடைய கரத்தைப்பற்றி ஆறுதல்வார்த்தைகூறி, மணிபுரத்தினெல்லை நோக்கி அழைத்துச் சென்றான். இஃ திவ்வாரக மணிபுரத்துச் சரணியங்கள் சிங்கபுரத்துச் சரணியக்களை யெறித்துத் கரும்சமர்புரிந்தன. சேவகனெற் குத்துண்ட வீரவர்மன் முன்னமே யுயிர்த்துறந்தானுதலினால், கனகமாலை மதனையழைத்துத் தனது சேனைக்குச் சேருபதியாய்கவும் தனக்கு நாயகனாகவும் இருக்குமாபடி வேண்டினான். தங்கையுடைய சேனைகளுக்கு மதனன் சேனைத் தலைவனாகச் செல்லுகிறான் என்பதைக் கேள்வியுற்ற மானிக்கமலை தனது கனவன் அரிவர்மன் உயிரோடிருக்கவும் மதனன்மீது பொருந்தாக் காத்தகொண்டிருந்தாளாதலினால், தங்கையினின்றிப்பிரித்து மதனைத் தான் கைப்பற்றவேண்டுமென்றெண்ணி மதனனுக்கு ஒரு நிருபமெழுதிக்காசிபன்கையிற் கொடுத்தனுப்பினான். காசிபன் வழியிற்செல்லும்போது குணதரனைக் கண்டு அவனைக் கையிபாக்குவதற்கு நெருங்க, வரதன் எதிர்த்துவந்து தன் கைவாளினிற் காசிபனை வெட்டி

ஞன். காசிபனுடைய அங்கியினுள் விருந்த பொருள் களைச் சோதித்துப் பார்க்கும்போது, மாணிக்கமாலை மதனனுக்கு எழுதிய கடிதம் அகப்பட்டு, அதன் உள்ளுறை வருமாறு:—

“நாம் ஒருவருக்கொருவர் செய்துகொண்ட சத்தியத்தை நினைவு கூருவீராக. நமது பகைவனை முடித்துவிடுவதற்குப் பல வசதிகளேற்படும்; மனமுண்டானார் காலமு மிடமும் சௌகரியப்பமாபற்றி போக மாட்டா. அவன் வெற்றிபெற்றுவுவதால் என்பாடு சிறைச்சாலை தான். அவனுடைய சயனமாகிய சிறைச்சாலையிலிருந்து என்னை விடுவீத்து உம்முடைய கஷ்டத்துக்குக் கூலியாக உம்முடைய மாற்றானது இத்ததை உமதிடமாக்கிக்கொள்ளும்!”

இங்ஙனம்,

உம்மை நாயகனென்றழைக்கவிரும்பிய,
உமது அன்புள்ள அடியுயர்
மாணிக்கமாலை.

இந்நிருபத்தை வரதன் கொண்டுசென்று மாணிக்கமாலையின் நாயகனாகிய அரிவர்ம்மன்கையிற் கொடுத்தான். இந்நிழக்கிசிக விவ்வாறாக, மணிபுரத்தெல்லையையடைந்து குணதரன் ஆகுலராஜனைத் தழுவி விதியை நொந்து துன்புற்று அழுகிறான். தியபுதல்வனாகிய மதனனுடைய சூழ்ச்சியினூற் குணதரன் கண்ணிரண்டு மிழ்தான். தியபுதல்வியிருவருடைய வஞ்சனையினால் ஆகுலன் அனைத்தையு மிழ்தான். நற்குணசீலையும் மணிபுரத்தரசன்மணியும் ஆகுலராஜனது மகனாகிய குணமாலை தந்தைக்கு நேர்த்த இன்னலனைத்தினையுங் கேள்வியுற்று அரமனைவைத்தியனையும் அழைத்துக்கொண்டு விரைந்து வந்து தந்தையைச் சந்திக்கிறான். குணமாலை மனமுருகிக் கண்ணிர் சொரிவதும் தந்தை தன் குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி மகனை வேண்டிக் கொள்வதும், இவற்றைக்கண்ட கெளதமன் முதலினோர் அவலக் கண்ணிர்சொரிவதும் நான்காஞ்சந்தியாகிய விளைவின் சற்றுப்பாகங்களாவன.

மதனன் யுத்தத்தில் வெற்றிபெற்றுவருகிறான். சிங்கபுரத்துச் சேனைகள் மணிபுரத்துச்சேனையை வென்றமையால், ஆகுலராஜனும் குணமாலையும் யுத்தக்கைதிகளாகிச் சிறைச்சாலையி லடைபட்டார்கள்.

மதனன்மேல் அடங்காக்காதல்கொண்ட மாணிக்கமாலை தனது தங்கை கனகமாலையைத்தொலைத்துவிட்டால், மதனன் தனக்காவா எனென்றண்ணித் தங்கைக்கு நஞ்சூட்டி விடுகிறான். அரிவர்ம்மன் மதனையனுவி அவனது வஞ்சச்செயலையுணர்ந்தி, “இடுகுடாவியோர முனைந்து சண்டையிலுவதற்கு இவ்விராஜ்யத்தி லொரு வீரனில்லைபோ” என அழைக்க, வரதன் கோற்றி, மதனனோடு வான் யுத்தஞ்செய்து, தன் கைவானினால் மதனைக் குத்திவிழுத்துகிறான்.

மதனன் விழுந்ததையும், தனது பொருந்தாக்காமம் வெளியாயினதையும் அறிந்த மாணிக்கமாலை வானையெடுத்து நெஞ்சிற்பாய்ச்சி உயிர் துறக்கிறான். மதனன் உயிர் துறக்குந்தகுணத்தில் தன்பக்கமின் றேரையழைத்துத் தான் மாணிக்கமாலையின் விரும்பப்படி குணமாலை யைத் தூக்கிவிட்டுக்கொல்லும்படி கட்டளை பிறப்பித்ததாகவும், விரைந்துசென்றால் அக்கட்டளையை நீக்கிவிடலாமென்பதாகவுஞ் சொல்லுகிறான். அதற்குமுன் கட்டளை நிறைவேற்றிற்று. குணமாலை யின் உயிர் துறந்தஉலத்தைக் கையினைத்திக்கொண்டுவந்த ஆகுலராஜன் அடங்காததுயரியுலே மூர்ச்சித்து உயிர் துறக்கிறான். இச்செயலனைத்தையும் கண்ணுற்ற அரிவர்ம்மன் முதலிய அனைவரும் அவலக்கண்ணிர் சொரிகின்றனர். இவ்வளவோடு நாடகம் முடி கின்றது.

இந்நாடகம் முழுதும் அவலச்சுவையும், இனிவரற்கவையும்பெற்று வருதலையும் பிரகவை பெறுவருதலையும் நோக்குக. புறத்தினைப் பாலதாகிய இதனுள், பிரகவை கலந்துவரின் மாறுபட்ட சுவைகள் ஒன்றினையொன் றிழித்து நாடகத்தினியல்பையே வெறுபடுத்திவிடுவனவாதலால், இங்ஙனம் அமைத்தது சிறப்பாயிற்று. கதையினுள் ஒரு கிளைக்கதை தோற்றுவதையும், கதையும் கிளைக்கதையும் பொருளையும் பிரதி விம்பத்தையும் போல ஒன்றினையொன்று நிகர்த்த திருப்பதை யும் நோக்குக. ஆகுலராஜனும் போவலை குணதரனும் துன்புறுகின்றனர். மாணிக்கமாலை கனகமாலையைப்போல, மதனன் தந்தைக்குத் தீங்கிழைக்கிறான். தந்தையரால் வெறுத்தொதுக்கப்பட்ட குணமாலையும் வரதனும் தந்தையர்க்கு நன்மையுரின்தனர்.

௩. இனி, இரம்மியின் கசீலை சரிதையை யாராயப்புகுவாம். இந்நாடகத்தினுள் அவலமும் உவகையும் நிரம்பிவருகின்றன. அன்புடையாரோடுகூடி வியப்புகர்ச்சியெய்தினோர் அவ்வன்புடையாரைப் பிரிந்ததொன்று துன்புற் றவலிப்பாராதவிலும் ஒரே நாடகத்தினுள்ளே அவலமும் உவகையும் ஒருங்குதோற்றுவது மியல்பாயிற்று. கதைச் சுருக்கத்தையும் சுவைநிறைந்த சிற்சில பாகங்களின் மொழிபெயர்ப்பையும் தருவாம். சோழன்கிளினிவளவன் நீதிநெறிதவருது அரசு புரிந்து வருகின்ற காலத்திலே, மன்னனும்மதிப்புப்பெற்ற பழங்குடி களூட்டலைமையெய்தினோராகிய பண்ணன்சூடியாரும் மலையன்சூடியாரும் இராஜதானியாகிய உறையூரிலே வசித்துவந்தார்கள். இவ்விரகுடியாருக்கு மிடையிலே நெடுநாளாகப் பகைமையேற்பட்டிருந்தது. பண்ணனைச் சேர்ந்தோரும் மலையனைச் சேர்ந்தோரும் ஒருவர் மற்றோருவரைக் கண்டார் தாரணமின்றி வாணியுருவிச் சண்டையிடுவர். அரசன் இவ்விரகுடியாரைப் பகைமையையுங் கண்டு அது தன்னரசியலுக்கே கேட்கட விளைவிப்பதென வெண்ணி அப்பகைமையை நீக்கிவிடுவதற்குத் தனஞ் வியன்ற முயற்சி செய்தும் வாய்க்கவில்லை.

பண்ணனுக்குப் பலவகைவனப்புக்களும் நிறைந்த ஒரு புதல்வியிருந்தான்; அவள்பெயர் கசீலை. மலையனுக்கு ஒரேபுதல்வனிருந்தான்; அவள்பெயர் இரம்மியமலையன். இரம்மிய மனோருநான் தனது இனத்தானாகிய வண்கைமலையனோடும் நண்பனாகிய மார்த்தாண்டசோழனோடும் நகரவீதியிற் போகும்போது, ஏவலாளனொருவன் ஒரு பத்திரத்தைக் கொடுத்து அதனை வாசித்து விளக்கும்படி கேட்டான். இரம்மியன் பத்திரத்தைப் படித்துப்பார்த்தபோது அன்றிரவு பண்ணன்மீனியில் ஒரு விருந்து நடக்கப்போவதாகவும் அதற்குப் பண்ணனுடைய இனத்தார் பலர் அழைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அறிந்தான். யாதுவரிலுந் தானு மல்லிருந்துக்குப் போகவேண்டுமென்று மனத்தில் நிச்சயித்த இரம்மியன் தன்கருத்தை உடன்வந்த இரு வருக்குத் தெரிவித்தான்; அன்னரும் போதற் குடன்பட்டனர். இரவு வருதலும் மூவர் நண்பரும் பண்ணன்விட்டை யடைந்தனர். ஆங்கு இரம்மியனைக் கண்டமாத் திர்த்தே பண்ணனுது மைத்துனாகிய தீவல மல்லனென்பான் வாரண்புருவீக்கொண்டு எதிர் துச்சென்றான். "விருந்தாக வந்தவரை எதிர் ததவாகாது" என்று பண்ணன் தடுத்தான். பண்ணனுடைய புதல்வியாகிய கசீலையை இரம்மியன் கண்டு அவளழை விடுபட்டுக் காதுக்கொண்டு யாருமில்லாதேரம்பார்த்து அவளருகிற் சென்று இரண்டொரு வார்த்தை கூறுகிறான். அவளு மிவன்மேற் காதுக்கொண்டு விருந்தினர் போகும்போது செவிவித்தாயையனுமி இரம்மியனைக் கட்டிக்காட்டி, "இவ்வாண்மகன் யாருடைய புதல்வன்" என விசாரித்தான். "நமது குடியாருக்கு ஜன்மப்பகைவானு மலையன்மகன்; பெயர் இரம்மியமலையன்" எனச் செவிவி கூறினான். இவ்வளவோடு முதற்சந்தியாகிய முகம் முடிக்கின்றது.

இரம்மியன் தன் நண்பரிருவருக்கும் பின்னாக நடந்துசென்றவன் அன்னார்க்கனாகையு பண்ணனுடைய திருமணியின் அந்தப்புரத்துப் பூஞ்சோலையைச் சூழ்ந்திருந்த மதிர்சுவரொன்றின்மேலேறிச் சோலை யிலுள்ளே குதித்தான். வண்கைமலையனும் மார்த்தாண்டசோழனும் யாண்டுந் தேடிப்பார்த்துவிட்டுத் தம் மனையநோக்கிப் போயினர். சோலையிலுள் மறைந்திருந்த இரம்மியன் சாளரவாயிலிலேதோற்றிய கசீலையின் முகத்தைக் கண்டு பரவசப்பட்டிருந்திருந். அவள் தன் னெஞ்சொடுகூறிய சிலவார்த்தைகள் இவன்செவியின்பட, கசீலைதன் மேற் காதுயுற்றிருக்கிறு ளென்பதை இரம்மிய னறிந்து வெளிப்பட்ட மறு தன்னையினுனென்று தெரிவித்து அவளோடு வார்த்தையாடி மறுநாட்காலை ஏழரைநாழிகைக்குச் செவிவியைத் தன்னிடம் அனுப் பும்படி சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு வைகறைப்பொழுதிலே உலோகமாபாலனென்னும் புரோகிதனிடஞ் செல்லுகிறான்; புரோகிதனைக்கண்ட இரம்மியன் தனக்கும் கசீலைக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருக்கும் அன்பினைத் தெரிவித்து மறுநாட் பிற்பகல் தனக்குச் கசீலையை விதிப்படி மணமுடித்து வைக்கும்படியாகப் புரோகிதனை வேண்டி

கிறான். புரோகிதன் அதற்கு இசைகிறான். மறுநாள் இரம்மியன் தனது நண்பரிருவரோடும் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது கசீலையின் செவிவித்தாய் வருகிறாள். நண்பரை யனுப்பிவிட்டு இரம்மியன் செவிவிக்குத் தன்னுடைய எண்ணத்தைத் தெரிவித்துப் பிற்பகலிற் கசீலையை யழைத்துக்கொண்டு உலோகமாபாலனுடைய வீட்டுக்கு வரும்படி சொல்லுகிறான். ஆங்குக் காதலரிருவருக்கு சந்தித்து முறைப் படி மணமுடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வளவோடு இரண்டாஞ் சந்தி முடிக்கிறது.

(செகிறிப்பியாரது கவிநயத்தையும் இயன்றவரை விளக்கக்காட்டுதல் இந்நயமையாததானி, இச்சந்தியினுள்ளேவந்த உவகைச்சுவை நிறைந்த ஒருபாகத்தினது மொழிபெயர்ப்பைத் தருகின்றும்.)

காலம் : யாமப்பொழுது. களம் : பூஞ்சோலை.

இரம்மியன் : (தெஞ்சொடு மொழிகின்றான்)

எாட்புன் பட்ட வருவறி கில்லா
நாட்புன் கண்டு நகைப்பிழை நகைப்பர்.
(வேனிலவே னைக்கனை மேவுரு மனத்தர்
சோமனா ரிழைக்குத் துயரினை யறியார்.)
கசீலை சாளரவாயிலில் தோற்றுகிறான்.

நெஞ்சே! பொறுபொறு; நீன்குண நிகையில்
அஞ்செஞ் சோதி யலர்கதிர் பரப்பிப்
புரோளி யொன்றான் னர்மை யெழுந்தது;
ஆடுவே,

ஆடுமறிப் பரிதி பேரோ கசீலை
இகலிறை மதிதரு மின்னலை யொழிக்கப்
பகவலன் வந்த பான்மையை யுணர்ந்தேன்.
வாராய் திறையெழில் வயங்கிய கடரே!
நேரா ரியல்பினெ னெஞ்சினை வாட்டிய
வன்மதி நின்னெழில் விளக்கக் கண்டு,
தன்மொளி மழுங்கித் தாழ்ந்துநின் தனனும்;
நியே,

இந்நவை வென்ற சுந்தர வதன்
செந்திர வாயினை நிறைசெய்யு க்னி
மாடத் திருத்தன் மரபோ வரையார்?
காதன் மடத்தாய்! ஆ! என் னன்பே!
சிறிய னுளிறை கழிபெருங் காதலை
அறியாய் ஐயோ! பொறுபொறு மனனே!
அணியெழிற் பாலை மணியிதழ் விரித்து
மொழிசொல் முன்னியும் மொழியா தமர்த்தனன்
வாக்கெழு மாற்றம் வழங்கிய ளெனினும்
நோக்கெழு மாற்றம் நோக்கா னுணர்ந்தனன்.
பதைதெழி கன்றம் மாதர்கன் னென்கம்
வீண்மீ ளெனியென மெல்லொளி பரப்பும்

நோக்கினை மருவின ராக்கமெய் நினரே
செம்மலர் முகத்திற் சேர்ந்தன மெல்விர்ல்
மெல்விர்ன் மேலேதார் வியன்பூம் பட்டுடை
பட்டுடை செய்தவம் யான்செய் நிலவே.

கசீலை: ஆ! ஆ! ஐயோ!

இரம்மியன்: மாதோ? அன்னாசா?

அகல்வா நெழுந்து முகிவிடைப் பட்டிந்து
கண்டோர் வியக்குங் காமரு காட்சிய
தணங்கே யாத விண்ணகமெல் லணங்கே
விண்ணவ ரமித்தினை வென்றி விளமொழி
உண்ணுதற் கையோ வருகுமென் னுள்ளம்.

கசீலை: (இரம்மியன் சோஷியுண்ணிற்பதை யறியாது தன் காதலை வெளிவிட்டுச் சொல்லுகிறான்.)

இரம்மிய மலைய! இரம்மிய மலைய!
தந்தையை மறந்து தனிப்பெயர் துறந்திங்
கென்பால் வருதி யென்னுள் நிறைந்த
காதலை யுணர்ந்தேனைக் கைப்பிடிப் பாயேற்
பண்ணன் மகளேனும் பண்டைத் தொடர்பினை
நீக்கிநின் னுடனுறை வாழ்க்கைமே லுலவே.

இரம்மியன்: (தன்னுள்ளே) இவ்வளவு அமிர் தம் என் செவிவழிநிறைந்தது போதுமோ? அன்றேல் இன்னுந் தாமதித்து நிற்கல் நன்றோ?

கசீலை: மலையன் என்னும் பெயரன்ரே, எங்கோத்திரத்தாருக்கு வன் கண்ணிக்கின்ற பெயராயிற்று. என்னன்பே! நீ நிற்பெயரல்லீ. நீ வேறு; நிற்பெயர் வேறு. மலையனென்றாலென்ன! கையா? காலா? புயமா? முகமா? பிற உடலுறுபுமா? சண்பகமலருக்கு வேறு பெயரிட்டழைத்தாலும் வாசனை வேறுமா? இரம்மியமலையன் என்னும் பெயரை நீக்கிவிட்டு வேறு பெயரிட்டழைத்தால் என்னன்ப னுடைய புயவலியும் நிறையெழிலும் அணுவளவேனும் குறைவு படுமா? என் உள்ளத்துறையோமீ! நீ நிற்பெயரை விட்டொழிதி. சொல்லளவாகியபெயரை நீக்கிவிட்டு அதற்குப்பதிலாக அடியாளை முழுதும் எடுத்துக்கொள்வாயாக.

இரம்மியன்: இன்மொழிநங்காய்! நின் எண்ணம் நிறைவேறுக. ஏழை யேனை அன்பென்று இன்றொருமுறை யழைப்பாயெல் என் பெயரை நீக்கிவிட்டு நீ விழும்பும்பெயரைக் கொள்ளுகிறேன்.

கசீலை: இந்த நடுநிதியில் எவ்வாக்குக்கு எதிர்வாக்குரைக்கின்ற ஆடவ் குகிய நீ யாரோ?

இரம்மியன்: என் கண்ணே! என்ன பெயரினில் யான் இன்னுனென் றென்னை உணர்த்துவனோ அறியேன், யான் கொண்டிருக்கும் பெயர் நின் செவிக்கு அல்லல் விளைக்கும் பகைமைப்பெயர். அது

எழுதப்பட்டிருக்குந் தானைத்தானும் யான் கிழித்தெறிந்துவிடுவேன்.

கசீலை: நின் இன்மொழிநாவினுரை என்செவியில் இதற்குமுன்னும் பட்டிருக்கிறது. நீ மலையர்குலத்துதித்த இரம்மியகுமார எல் லையோ?

இரம்மியன்: அணங்கே! இப்பெயரின்றும் நினக்கு இணங்காவாயின், நான் இரம்மியனுமல்லன்; மலையனுமல்லன் என்பேன்.

கசீலை: நீ எவ்வாறு இச்சோஷியினுள் வந்தனை? மதிர்கவரோ மிக உயர்ந்துளது; என்னினத்தார் நின்னைக் காணிற் கழிப்போர்என்னல் விளைப்பார்; காவலைக் கடந்து எங்கு வந்தனை?

இரம்மியன்: காதற்கு வரம்புமுண்டோ? கற்கவ ரொருதடையாமோ? காத்திறகைக்கொண்டு மதிலைத் தாண்டிப் பறந்துவந்தேன்.

கசீலை: என் சுற்றத்தார் நின்னைக் காணிற் கொன்றுவிடுவாரென் றுக்கிறேன்.

இரம்மியன்: கோதாய்! நின் இளைவிதிகள் சுற்றத்தையும் வேலையும் ஒத்தன. நின் சுற்றத்தாரது வாட்படையினும்பார்க்க நான் நினது கண்ணுகிய வேற்படையை யுக்கின்றேன்.

(என் றிவ்வாறு இவ் விரு காதலரும் தம் முளிறையைப்பு வெளிப் படுமாறு உரையாடுகின்றனர். இந்நாடகத்தின் முற்பாகம் உவகைச் சுவை ததும்புவது; பிற்பாகம் அவலச்சுவை நிறைந்தது. இனிக் கதைச் சருக்கத்தைத் தொடர்ந்து சொல்லுவாம்.)

இரம்மியனும் நண்பரும் வீதியிற் போகும்போது வழியிற்கண்ட திவலமல்லன் வாணையுருவிப் போருக்கழைக்கிறான். தனதுநாயகியின்று நல்லமமானென்றெண்ணி இரம்மியன் அவனை எதிர்க்காது பின் வாங்குகிறான். இரம்மியனைத் திவலமல்லன் தூஷிப்பதைக் கண்ட அவனது நண்பன் மார்த்தாண்டசோழன் மனம்பொருது வாணையுரு வித் திவலனைத்தொர்க்கிறான். திவலன் மார்த்தாண்டனைக் கொன்றுவிட அழகண்டு மனம்பொருத இரம்மியன் திவலனை யெறித்து அவனைக் கொல்லுகிறான். சோழன் கள்ளிவளவன் நடந்த காரியங்களை விசாரித்து, இரம்மியன் உறையூர் எல்லைவிடப் புகுதல் கூடாதென்று கூட்டினா பிறப்பித்தான்.

இந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேள்வியுற்ற கசீலை நல்லமமா னிறந்த துய ரொரு புறமும் மணநாளிலே கணவனைப்பிரிந்ததுய ரொருபுறமுமாகத் துன் புறுகிறான். கசீலை மணமுடித்துக்கொண்ட செய்தியைச் செவிவித் தாயும் புரோகிதனும் அறிவாரேயன்றிச் சுற்றத்தார் பிறரெவரும் அறிந்திரலர்.

இரம்மியன் உறையூரைவிட்டு வெளிச்செல்ல மனமியையாதவனும் உலோகமாபாலையனுகிச் செல்வதென்னவென்று விசாரித்தான். இராஜகூட்டினையைத் தவறிநடத்தல் சரியல்லவென்றும், ஆழருக்குப்

போய் மறைந்திருந்தால், தான் ஆகவேண்டிய காரியங்களை முடித்துப் பின்பு தெரிவிப்பதாகவும் உலோகமாபாலன் உரைத்தான். இரம் மியன் செவிலியைக் கண்டு அவள் வாயிலாகக் கசீலையினது துன்ப நிலையை யுணர்ந்து, கசீலைக்கு ஆறுதல் உரைத்தபின்பற்றி உறையூரை விடுத்து வெளியேபோவதில்லையென்று நிச்சயப்புகொண்டு இராய் பொழுதாயின்பின்னாகக் கயிற்றுவாகிய ஓர் ஏனியைக் கசீலையினது சாளரத்திலிருந்து தொங்கவிடும்படி செவிலியைக் கேட்டான்; அவளும் அதற்கியைந்தாள். இரவவுருதலும் இரம்மியன் கவரைத்தாண்டிச் சோலையினுட்புகுந்து கயிற்றெனியவழியாகச் சாளரத்தினுட் புகுந்து கசீலையின்சயனசாலையை யடைந்தான். அன்றிரவுமுழுவதையும் அவளோடுகுழித்துச் சூரியோதயத்துக்குமுன் பிரிவாரற்றுது பிரிந்த இரம்மியன் துன்பம்திறந்த மனத்தினோடு ஆழமறைநோக்கி நடத்தான். இத்திவ்வாறாகச் சோழன் கிள்ளியவளன் தனது நண்பனாகிய பண்ணையழைத்துத் தனதுதம்பி பாத்ரகரோமனுக்கும் பண்ணைய புகழ்வியாகிய கசீலைக்கும் முணமுணத்து வைக்கவேண்டுமென்னுந் சத்தத்துத் தனக்கு நெடுநாளாக உண்டு என்று தெரிவித்தான். பண்ணனும் அம்மண்ணினைக் கியைந்து அரசனுடைய விருப்பத்தைத் தனது மனைவிக்குத் தெரிவிக்க, அவனுக்கு செவிலியைவிடுத்துக் கசீலைக்கு இச்சந்தோஷகரமானசெய்தியைத் தெரிவித்து அவனுடைய விருப்பத்தை யறிந்துகொண்டுவரும்படி யனுப்பினான். கசீலை யில்விஷயத்தைக் கேள்வியுற்றுச் செயல் தென்னவென்றறியாது தியங்கி உலோக மாபாலனிடம் புத்திகெடக் நிச்சயிக்கிறான். இவ்வளவோடு மூன்றஞ்சுந்தியாகிய கருப்பம் முடிக்கின்றது.

பாத்ரகரோமன் உலோகமாபாலனுடையமனைக்குவந்து தனக்கும் கசீலைக்கும் எதிர்த்துவருகிற குருவாழ்தனது திருமணம் நடக்கப் போகின்றதெனச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறதருணத்திற் புரோகிதன் மனைக்குக் கசீலையும் வந்தான். பாத்ரகரனுக்குக் கசீலைக்கு மிடையிற் சில கூற்றும் மாற்றமும் நிகழுகின்றன. பாத்ரகன் போயின்பின்னர் கசீலை தன்னிலையைப், புரோகிதனுக்குரைத்து இனிமேல் நடந்து கொள்ள வேண்டியமுறை யென்னவென்று விசாரித்தான். அவள் அன்னகையில் ஒரு நிராவகத்தைக் கொடுத்தாள், "அம்மா! நீ நின் வீட்டுக்குப்போய்ப் பாத்ரகனை மணமுடிப்பதற்குச் சம்மதித்ததாகச் சொல்லிவிட்டுச் சந்தோஷமாயிரு; நாளை புதன்விழமை; நாளையிரவைக்கு உன் சயனஅறையிற் செவிலியோ, பிரரோ இறத்தல் கூடாது; சயனத்திற் படுத்துக்கொண்டு இப்படிப்பினுள்ளிருக்குத் நிராவகத்தைக் குடித்துவிடு; உடனே உன்னுடல் இறந்தாருடலத்தைப்போல அசைவற்று விளைத்துவிட்டோம்; நீ இறந்துவிட்டனயென்றெண்ணி உன்னை சம்புபுறங்காட்டுக்குக் கொண்டுசென்று தாழியிற்புதைத்து விடுவார்கள்; சரியாக நூற்றொட்டுநாழிகைசென்றபின்பு, நீ மீட்டும் உயிர்பெற்றொழுவாய்; அதற்கு முன் இரம்மியன் வந்து உன்னைத் தாழியினின் ரெடுத்து ஆழருக்குக் கொண்டுபோய்விடுவான்" என்று. கசீலை மகிழ்ந்து தன்மனைக்குச் சென்று, உலோகமாபாலனுரைத்

தவண்ணமே அனைத்தினையுஞ் செய்து முடித்தான். மறுநாள், பாத்ரகரோமனுடைய மணத்துக்குக் குறிக்கப்பட்டதினம், கசீலையினுடைய சயனஅறைக்குட்சென்று செவிலி பார்த்தபோது மணமகள் சயனத்தின்மேலே யிருந்துகிடப்பதாகக் கண்டாள். நற்றய், செவிலி, சுற்றத்தார் முதலிய அனைவரும் ஐயோ! முறையோவென் றழுது கற்புகின்றனர். இவ்வளவோடு நான்காஞ் சந்தி முடிக்கின்றது.

உலோகமாபாலன் இரம்மியனுக்கு ஒரு செய்தி யனுப்புகிறான்; அச்செய்தி இரம்மியனுக்குச் சென்றசேரவில்லை. கசீலை யிருந்துவிட்டாளென்னுஞ்செய்தி இரம்மியனுக்கு எட்டுகிறது. அவள் துன்புற்று வருகிற, அவளோடு உடனியப்பதற்கு நிச்சயித்து, ஓளவுகடவிற்போலொருவனிடம்போய் கொடியிருந்து சொன்று வாய்க்கிக்கொண்டு, கையில் ஒரு மண்வெட்டோடு சம்புபுறங்காட்டுக்குச் செல்லுகிறான். ஆங்குச் கசீலையின் உடலம் புதைக்கப்பட்டிருந்த குழியைத் தொண்டித் தாழியைக் கண்டான். அத்தருணத்திற் பாத்ரகரோமன் முற்பட்டு எதிரியாகிய இரம்மியனிடைய், கசீலையின் உடலத்தை யெடுத்தலைக் கண்டு வானையுருவிக்கொண்டு சண்டைக்குப்போய் இரம்மியனுடைய கைவாளா லிறக்கிறான். இரம்மியன் தனது மனைவியாகிய கசீலையினுடைய உடலத்தைக் கண்டு வருத்துவாரிக்கொண்டு, அழிது பிரலாபித்துத் தான் கொண்டுவந்த நஞ்சை யுண்டு, கீழேயிழுந்து இறந்து விடுகிறான். உலோகமாபாலன் தானனுப்பிய செய்தி இரம்மியனுக்குச் சென்று சேரவில்லை யென்பதை யறித்தவனோ யாதுவிரைந்து விடுமோ வென்றஞ்சி, விரைந்து சம்புபுறங்காட்டுக்குச் சென்று பாத்ரகரோமனும் இரம்மியனும் உயிர்துறந்துகிடப்பதைக் காணுகிறான். கசீலை குறிப்பிட்ட நேரம்வருமுன்னரே மருத்திலுருவிய மயக்கத்தெளிந்தெழுந்து உலோகமாபாலனைக் கண்டு, "எங்கே யென்கணவன்" என்கின்றான். புரோகிதன் பலவாறாகச் சமாதானஞ்சொல்லச் கசீலை, "என்கணமுன் நீர்லவாதே, போ!" என்று சொல்லிவிட்டுப் பலதசையும் நோக்கித் தனது நாயகனுடைய உடலத்தைக் கண்டு அவன் முகத்தில் முத்தமிட்டு, அவன்கையில் எஞ்சியிருந்த நஞ்சினையுண்டு, அவனுடைய உடலவான உறையினின்று கழறி, "இதுவே உனக்கு உரிய உறை" யென்று தனது மார்பினுட் பாய்ந்தி விழுந்து இறக்கின்றான். பாத்ரகரனுக்கும் இரம்மியனுக்கும் சண்டைநடக்கும்போதே அதனைக் கண்ட காவலாளர் ஓடோடியும்போய் அரசனுக்கும் நகர மாக்களுக்குத் தெரிவித்தனர். அரசன், பண்ணன், மலையன், பரிசனர் முதலினோர் பலரும் சம்புபுறங்காட்டுக்கு வந்து ஆற்றொணுத்துன்புற்று, உலோகமாபாலன்வாயினுள் நடந்த நிகழ்சியனைத்தினையும் அறிகின்றனர். அரசன் பண்ணையும் மலையையும்வினாத்து "பாத்ரகிராறுமதுபகைமையா லெய்தியபயனை" எனக் காட்டினான். அன்றுமுதல் அவ்விரவரும் மாறாநடப்புபூண்டனர். இவ்வளவோடு நாடகம் முடிக்கின்றது.

ச. அவலச் சுவையை “ஆகுரராஜன் சரிதை”யினுள்ளும் “இரம் மியன் சுசில சரிதை”யினுள்ளும் காட்டினும்; வெகுளிச்சுவையை மேல்வரும் “சேனாதிபதிசரிதை”யினுட் காட்டுவாமாதலினால் அவலமும் வெகுளியுமுணர்த்துவதென யாம் எடுத்துக்கொண்ட “தி நட் பஞ்சியதிமோன்சரிதை” எயச் சுவையற்றி யாராயும் அவசிய மில்லை. இதனது வித்து, முகம், பிரதிமும், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் என்னது சந்தியுறுப்புக்கண் உறுப்பியினுட் பொருத்துக் கூறிலும். நாடகபாத்திரருக்குப் பெயர்கொள்ளாது சந்தியுறுப்புக் கூறினமைப்பை வகுத்துக்காட்டி யப்பாற்செல்வாம். கதாநாயகனாகிய செல்வப்பிரபு பலருக்கு விருத்தினித்தனும், அன்னார் உண்டு களி யாடலும், புலவர் ஓவியர் மணிமுயிறுநற் குதர் மாகதர் என் தின்னோர் அவனிடம் பரிசில்பெற்று அவனைப் போற்றிநிறுந்வும் முகத்தினுள் வருவன. பிரபு கடன்பட்டுக் கலங்குதலும், தனது பழைய நண்பர் தனக்கு உதவார் என்னும் முழுநம்பிக்கையோடிருத்தலும், அவர் உதவுவார் என்றாகிய அறிவுனை வெகுண்டு நோக்குதலும் பிரதிமுகமாவன. பிரபுவின்னுடைய கருமகாரன் அவரது நண்பர்பல ரிடம் போய் அவர் கடலும் வருத்துவதைத் தெரிவித்து உதவிபெற முறுதலும், அன்னார் மறுத்தலும், பிரபு ஒருகூட்சிமயினால், பழைய நண்பரனைவரையும் விருத்துக்கழைப்பதுபோல மறைத்து அவர்முன் அழுக்கு நீர்நிரம்பிய கலங்களை வைத்து, “நன்றிகெட்டநாய்களே! இது தான் நான் இன்று உங்களுக்குத் தருகின்றவிருந்து” என்று அவர்கள் மேற்கலங்களை யெறிவதும் அன்னோர் அல்லோலவக்கலோலப்பட்டுடாரு தலும் கருப்பத்தினுள் வருவன. கதாநாயகன் காட்டிற்சென்றுவசிப்பதும், கிழங்குபெறுவதற்காக நிலத்தினுட் தோன்றும்போது ஒரு பொற் குவையைக்கண்டு அதனை இழித்துக்கூறுவதும் அவ்விழிச்சென்ற ஒரு நேரத்திலாவன அவனது காதற்மித்திய ரிபுவரும் கதாநாயகனைய ணுகுதலும், அவன் அன்னோர் முகத்திற் பொற்காகக்கனையி றதலும், அவர்கள் காகக்கனையிடுத்துக்கொண்டு நன்றிகூறிச்செல்வ தும் கள்வரினார் வருதலும் விளைவினுள் வருவன. கதாநாயகனாகிய திமோனிடம் பொற்குவை யகப்பட்டிருக்கிறதெனக் கேள்வி யுற்றுப் புலவர் ஓவியர்கன் தின்னோர் அவனை நாடிச் செல்வதும், அன் னோரையும் மணிதலாக்கத்தையு திமோன் இழித்துக் கூறுவதும், நேரத்திலாவன் திமோனுடையபகைவரை யெதிர்த்து வெற்றிபெற் றுத் திமோனை நகருக்கழைத்துச் செல்வதற்குக் காட்டினுட் சென்று தேடுவதும் திமோன் இறந்துகிடக்கக் காண்பதும் ஐந்தாஞ் சந்தியாகிய துய்த்தலினுள் வருவன. இனி மருட்கையு முலகையு முணர்த்தும் பெரும்புயர்சரிதையை யாராயப்புகுந்து முதலிற் கதைச் சருக்கத் தைத் தருகின்றோம்.

பலவளம்நிறைந்த சீயதேசத்தை அலாபுதனென்னுமன்னன் அரசு புரிந்துவருகின்றகாலத்தில், பிரபாகரன் என்னும் பெயரினையுடைய

சிறிற்ரசன் சீயநாட்டின் ஒருபாகமாகிய மைலம் என்னுத் தேயத்தை யாண்டுவந்தான். அவன்தம்பி அநாகுலன் வஞ்சனையினால் தனது தமையனையும் அவனது மூன்றுவயதுக்குழந்தையாகிய மாலதியையும் சக்கானில்லாத ஒருபடிலேவெறிக்க் கடலிற் நள்ளினிட்டுத் தமையன் ஆண்டுவந்த தேயத்தைத் தா ணுண்டுவந்தான். அநாகுலனுடைய வஞ்சனையை ஒரு சிறிதறிந்திருத்த கௌசிகனென்னும் பிரபு பட வினுள்ளே உணவுப் பொருள்கள் சிலவற்றையும், புத்தகங்கள் சில வற்றையும் அநாகுலன் அறியாவண்ணம் மறைத்துவைத்தான். படவு கடலினால் மொத்தமும், அவிவுற்றுச் சிறுநாட்களுக்குப்பின் மணி பல்லவம் என்னுத் தீவை வந்துவிடியது. கௌசிகன் மறைத்துவைத்த உணவுப்பொருள்கள் பிரபாகரனுக்குப் பேருதவிபுரிந்தன. மணிபல்ல வத்துக் கரையையடைந்த பிரபாகரன், மாவிச்சஞ்சாரமில்லாத அத் தீவற் குடிசையொன்றைமத்துக்கொண்டு காலங்கழித்துவருகின்ற நாளிற் புதல்வியாகிய மாலதி நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேலியுமாக வளர்ச்சியெய்திதினான். பிரபாகரன் படவினுள்ளிருத்த புத்தகங்கனையெடுத்தாராயும்பொது அவற்றினுள் ளொரு மாந்திரிக நூல் இருந்தது. அதனையெடுத்துக் கற்ற பிரபாகரன் மந்திரசக்தியின் வலிமையினால் பவனவேகன் என்னும் வித்தியாதரனையும், வலி முகன் என்னும் இயக்கனையும் தனக்கு அடிமைகளாக்கிக்கொண்டான். பவனவேகன் ஆகாயமார்க்கமாகச் சஞ்சரிப்பதும்; வேண்டும்போது வேண்டியவருக்கொள்ளவும், தனதுதனாமானிய பிரபாகரனுக்கன் றிப் பிறருக்குத் தோற்றுத் தாயவருக்கொள்ளவும், செயற்கருஞ் செயல்கள் பவனவற்றும் செயல்பவும் வல்லவன். வலிமுகன் மகமுடிக யென்னும் இயக்கியின்புதல்வன்; தாயிறந்துவிட ஆதரிப்பாரின் மணிபல்லவத்தில் அவரித் திரிந்தான். மேல்முழுதும் நிறைந்த செம் பட்டைமயிற் கோரூபமுமுடைய இவ்வகன் பிரபாகரன் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுவந்து மக்கன்மொழியை இயன்றவரைகற்பித்து விறகு யினத்தல் முதலிய முரட்டுவேலைகள்செய்வதற்கு ஆளாக வைத்திருந் தான். அடிமைகள் இருவரையும் பெற்றுப்பின்பு பிரபாகரனுக்குச் சிறிது ஆறுதலுண்டு; ஒய்வுநேரம்முழுவதிலும் தனது புதல்விக்குப் பாட்டுச்சொல்லிவைத்து அவனைப் பலகலையுக்கற்ற பண்டிகையாக் கினான். மாலதிகுஞ் வயது பதினெந்தாயிற்று; அதாவது பிரபாகரனும் புதல்வியும் மணிபல்லவத்துக்குவந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாயின. இவ்வெல்லையில், காத்திராப்பிரகாரமாகப் பிரபாகரன் தனது இராஜ் யத்தைத் திருப்பவும் பெற்றுக்கொள்ளுவதும் மாலதி பல சுருணங் களும் நிறைந்த பிரியவிரதன் என்னும் அரசிளங்குமரனை நாயகனாகப் பெறுவதுமே நாம் எடுத்துக்கொண்டசரிதையின் உள்ளுறையாவன.

கப்பலொன்று பெரியதொரு புயலிற்பட்டு அக்கப்பாலுறுவதொரு நாடகம் அரம்பமாகின்றது. மணிபல்லவத்துக் கடலருகில் நின்ற மாலதி கப்பல் அலைவறுவகைக் கண்டு அதனுள்ளிருக்கும் மாவிட

முயிருக்கு இன்னல் வந்துவிடுமோ வென்றஞ்சித் தனதுதந்தையை நோக்கி அவனது மந்திரசக்தியினாலே புயலை நிறுத்திவிடும்படி, அவனைக் குறையிர்த்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். பிரபாகரன் கப்பலில் உள்ளோரது உயிருக்குச் சேதம்வராதென்று கூறியதோடு தனது மந்திர வலிமையினால் தானே புயலை உண்டுபண்ணியதாகவும் அதனூற்பெருநன்மை விளையப்போகிறதென்றும் கூறித் தனது வரலாற்றையுத் தெரிவித்துத் தனது மந்திரவலிமையினாலே மகளை அயர்ந்து நித்திரையாகும்படி பண்ணுகிறான். இங்ஙனஞ் செய்தபின் பிரபாகரன் பலனவேகளை அழைத்துத் தனது கட்டளைப்படி எல்லாம் ஆயிர்தரூ என்று விசாரித்தான். புயலை யுண்டாக்கியபின்னர் கப்பலிலிருந்தோரனைவரையும் உயிர்ச்சேதமின்றிக் கரைசேர்த்திருப்பதாகவும், கப்பலைச் சிறிதேனும் பழுதுபடாமல் ஒரு துறை சேர்த்திருப்பதாகவும் பலனவேகன் தெரிவித்தான். பிரபாகரனும், "நன்று; கப்பலிலிருந்தோருள் இராஜகுமாரனை இவ்வடம் அழைத்துவா" என்றான். இவ்விராஜகுமாரன் சீயதேசத்தரசன் அவாயுதனதுபுத்திரன் பிரியவிரதன். அவாயுதனும் அவனது தம்பி சங்கவாணனும், புதல்வன் பிரியவிரதனும், அநாரூலனும், கௌசிகனும் பிற பிரபுக்களும் சமூகத்திரயாத்திரைசெய்யும்போது அன்னார் ஏறிச்சென்ற கப்பல் மணி பல்வலத்துக் கரையோரமாகச் சென்றது. இதனைத் தனது மந்திரக் காட்சியினூற கண்ட பிரபாகரன் புயலை யுண்டாக்கிக் கப்பலிலிருந்தோரனைவரையும் கப்பலையும் சேதமின்றிக் கரையேரும்படி செய்தான். அங்ஙனமாயினும் அரசன் தன் புதல்வன் கடலிலமிழ்ந்து விட்டானெனவும், இராஜகுமாரன் தன் தந்தை யுயிர் துறந்து விட்டானெனவும், அவனைரும் கப்பல் மூழ்கிவிட்டதெனவும், தம் முள்ளேயெண்ணித் துன்புற்றுத் தீவகத்தின் பற்பலபாகங்களிலும் ஒருவரையொருவர் தேடி அலைத்து நிற்கின்றனர். இவ்வெவ்வேயிற் பலனவேகன் உருத்தோற்றுவண்ணம் இராஜகுமாரனது முன்னிலையிற்போய் நின்று,

"மஞ்சட் பரந்தறித்த மண்ணீழி லென்னுடனே கொஞ்சிக் குவாவிவினை யாடுதற்கு வாரீரோ வாரீரோ நடமிடுவோம் வெனவெனவென நாய்குரைக்கச் சேராக் குக்கவென்னுஞ் சேவலொளி கேட்குதையாக"

என்று பாடினான்.

பிரியவிரதன்: (அதிசயமுற்று)

"வானகத்தோமண்ணகத்தோமனிறைக்குமில்லியநல்விசை கோளையெண்ணியெறிந்தைநெற்றியாள் குரைகடற்கரைப்பறமிறுக்கையிற் றோனயொத் தவ்வெனசெய்தோடர் ந்தெனச்சிறைசெய்கின்றதாயுவேதோர்கிலே யானகத்துளாரெண்ணமீன் நியாய்சைவருத்திசைக்கேடுவெனரோ" (ன்

(புதுமைபற்றிய மருட்கைக்கவை.)

என்று இசைவருத் திசையைநோக்கிச் சென்று. நித்திரைநங்கி யெழுந்திருந்த மாலதி பிரியவிரதனைக் கண்டமாத் திரத்தே (அது வரையும் அழகுநிறைந்த ஆடவரைக் காணுதவளாதலினாலே புதுமை பற்றிய மருட்கையுறது) தன் தந்தையைநோக்கி, "ஐய! அதோ தோற்றுகின்ற எழிலுருவத்தையுடையோன் தேவனு? மனிதனு?" என்றான்.

பிரபாகரன்: நம்மைப்போலவே அவனும் பசிவரும்வேளையில் உணவுபட்கொண்டு துயில்வருநேரத்திற் றுயிலுகின்ற மனிதவகுப்புக்கு உரியோன் தான். கப்பலிலிருந்து பிரிந்த தனது நண்பரைத் தேடியலைக்கின்றான். கவலையினால் அவன்முகம் வாடியிருக்கின்றது.

மாலதி: இத்தனையழகனை நாடுகொடுபோதும் கண்டதில்லை; இவன் தெய்வத்தன்மையுடையவனென்றே சொல்லவேண்டும்.

பிரியவிரதன்: (அணுகிவந்து)

இன்னிசைக்குத் தலையேய மிமையவரும் பணிந்தது மெழி லணங்கே பொன்னுலகத் திருந்தியைப் புருத்தையென் றென்னையும் புகலா நிற்கும் மன்னுமிந்தத் தீவகத்தி லுறைதியோ வழியெனக்கு வழுத்த வாயோ கன்னிகையோ பிறன்மனைகயக் காரிகையோ வெண்ணிறவீற் கழறு வாயே. மாலதி: ஐய! அதிசயம்வேண்டாம். நான் கன்னிகையே!

பிரியவிரதன்: ஆ! ஆ! இம் மடமொழி என்மொழியில் உரையாடுகின்றான். இச் செம்மொழியைப் பேசுவோருள் யானே தலைவன். இம் மொழிவழங்கும்நாட்டில் யான் இருந்தானோ!

பிரபாகரன்: சீயதேசத்துமன்னன் இருக்கும்போது நீ தலைவனாவதெப்படி?

(தன் மகனாக்கும் பிரியவிரதனுக்கு மிடையிலுள்ள காதலின் அனலைச் சோதிக்கவிரும்பிய பிரபாகரன் பிரியவிரதனைநோக்கிப் பின்வரும் குடுமொழிகளையுக் கூறுகின்றான்.)

இராஜத்துரோகம் பேசுகின்ற தூர்த்தா! இங்கு வா; உங்கையை யுங் காலையும் விலங்குகிறேன்; உலர்ந்தகிழங்கும் உப்புதந்தன்னு மன்றிப் பிறவுணவு தராது உன்னைச் சிறையில் வைக்கிறேன்.

பிரியவிரதன்: "இதற்கு நான் ஒருப்பட்டுன்" என்று வாணாயுறுகிறான்.

(பிரபாகரனுடைய மந்திரவலிமையினாலே பிரியவிரதனுடைய வானேந்திய கை ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டது.)

மாலதி பலவாருகப் பரிந்துபெரியுங் கோளது பிரபாகரன் பிரியவிரதனை அழைத்துச்செல்லுகிறான்.

(இவ்வளவோடு முகம் முடிக்கின்றது.)

நீவின் ஒருபக்கத்தில் அலாயுதனும் அவன் தம்பி சங்கவருணனும் அநாகுலனும் கௌசிகனும் பிறரும் வருகின்றனர். பவனவேகன் உரு வெளிப்படாது நின்று இன்னிசைக்கீதங்களைப் பாட அநாகுலனும் சங்க வருணனும் ஒழிந்த அணுவரும் துயில்கின்றனர். சகோதரத்துரோகிய யாகிய அநாகுலன் சங்கவருணனை நோக்கி அலாயுத மன்னனைக் கொன்றுவிட்டுச் சீயமேசத்தம்மன்னவனுக்கும்படி சொல்லி அவனைத் தன் துர்ப்புத்திக்கு ஆளாக்குகிறான். துயின்னுகொண்டிருக்கிற கௌசிகனையும் அலாயுதமன்னனையும் கொல்லும்படி அநாகுலனும் சங்க வருணனும் கையால் வாடுகின்றதுகொண்டு வரப் பவனவேகன் கௌசிகனுடையகாதில் ஒரு பாடலைப் பாடி யலனைத் துயிலினின்று எழுப்ப அவன் அலாயுதமன்னன் யெழுப்புகிறான். துயிலினின்றேழுந்த இரு வரும் அநாகுல சங்கவருணனுடைய துர்நினைவைக் குறிப்பிடுவதுண்டு கொண்டு பிரியவிரதனைத் தேடிச் செல்கின்றனர். நீவின் மற்றொரு பக்கத்தில் இடிமுழக்கத்தினிடையே வலிமுகன் ஒரு ஹிருக்கட்டோடு வருகிறான். அவனைத் திரிகடன் என்னும் கப்பற்பேசுவன் கண்டு மற்சமோ மனிதனேவென ஐயுற்று மறைந்திருக்கின்றதருணத்திற் கரைநாவன் என்னும் மற்றொருசேவகன் கள் நிறைந்த ஒரு புட்டியோடு வருகின்றான். இருவரும் வலிமுகன் யணுகி யவனது வர லாற்றை வினவினார்கள். வலிமுகன் தன் அண்ண முசமுகி அத்தீவுக்கு அரசியாயிருந்ததாகவும், தான் பிரபாகரனுடைய மந்திரவலிமை யினை வலனுக்கு அடிமைப்பட்டுத் துர்ப்புவதாகவும், திரிகடனும் கரைநாவனும் ஏதாவது ஒரு சூழ்ச்சியினால் பிரபாகரனைக் கொன்று விட்டார் றுன் அவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு வாழ்ந்து கொடுப்படுவதாகவும் கூறினான். இதனைக் கேட்ட சேவகரிருவரும் அவவண்ணமே செய்வதாக வாக்களித்து வலிமுகனை யழைத்துக் கொண்டு செல்கின்றனர்.

(இவ்வளவோடு பிரதிமுகம் முடிக்கின்றது)

பிரபாகரனுடைய கட்டளைப்படி பிரியவிரதன் மரக்கட்டைகளை நிறையாக அடுக்கிக்கொண்டு நிற்கிறது. மாலதி யவன்பக்கத்திற் பவலாகுடிய இன்பபொழிபாட்டைக் கூறிக்கொண்டு நிற்கிறான். இவரின் வரையும் தூரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தபிரபாகரன் என் னம் மிழிந்து இவரது நன்மைக்காகச் செய்யவேண்டிய செய் கள் இன்னுஞ்சிலவு என்று தனக்குள்ளேசொல்லிக்கொண்டு புறத் தேபோய்த் தனது மந்திரவலிமையினால் ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று அலாயுதமன்னனும் பிறரும் நிற்கின்ற இடத்தை யடைகிறான். பிரபாகரனுடைய கட்டளைப்படி பவனவேகன் பல மாயாருபந் களைப் படைத்துவிட அவை சென்று அலாயுதமன்னன் முதலியோரைச் சூழ்ந்துநின்று நடிக்கின்றன. இவற்றைக் கண்டு அதிசய முற்றிருந்த மன்னனையோர் முன்னிலையில் அம்மாயாருபந்கள் பல தட்டுக்களிற் பழம் பலகாரம் முதலியவைகளைவைக்கப் பசியினால்

வருந்தியிருந்த மன்னனும் பிறரும் அவ்வுணவினை யுண்ணப்புகுந் தனர். அத்தருணத்திற் பவனவேகன் மாயத்தினால் பழம் பலகாரம் முதலியவற்றை மறைப்படிசெய்துவிட்டு ஒரு பெரிய பருந்து ரூபமாகத் தோற்றிக் குழுமியிருந்த அலாயுதமன்னனையோரைப் பார்த்து, "நீவின கொடுத் தொழிலாளர்; மக்களிடையே வசித்தற்கு அருகரல்லாதகராரபடியாய் கடல் நுமமை மனிதசூரமாய்லாத இத்திலில் உமிழ்ந்துவிட்டது; நான் நுமது அறிவினைமயக்கி நுமமை உன்மத்தராக்விருக்கிறேன்" என்று. இதைக்கேட்ட மன்னனையோர் உடை வானயுகுவிப் பருந்தாகவந்த பவனவேகனை வெட்டு தற்கு முயன்றனர். அன்றாதுகைகள் ஸ்தம்பித்துநின்றவிட்டன. பவனவேகன் நகைத்து "மூடர்களே! நானும் என் பரிசையும் விதி யின்செயலை முற்றுவிக்கும் கருகின்; நுமது ஆயுதங்கள் எம்மைத் தீண்டா. மைலத்து மன்னனாகிய பிரபாகரனையும் அவனது மூன்று வயதுக் குழந்தையையும் ஆதரவின்றி யங்கடலில்விட்ட துண்டியை நமக்கு இரங்குவாருமுள்ளோ" என்றான். மாயாருபந்கள் மீட்டுத் தோற்றி மன்னனையோரைப் பரிசுரித்து நடித்தன. அன்னு் பிரபாகரனுக்குத் தாம் வீணத்த தீமையை நினைத்து துன்புற்றிருப்பதோடு கருப்பம் முடிக்கின்றது.

பிரபாகரன் தனது மந்திரசக்தியினால் தேவமாதர் பலரைப் படைத் துப் பிரியவிரதனும் மாலதியுங் கண்டு களிகூரும்படி தான் படைத்த தேவமாதரைக்கொண்டு நடனஞ்செய்யப்பெய்து, வேட்டைநாய்களைப் படைத்து வலிமுகன், திரிகடன், கரைநாவன் என்னும் மூவரையுந் துன்புறுத்துவதும் நினைவினுள் வருவன.

பவனவேகன் பிரபாகரனுடைய கட்டளைப்படி அலாயுதன் சங்க வருணன் அநாகுலன் கௌசிகன் முதலியோரைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தலும், அலாயுதன் தன்மைத்தன் பிரியவிரதன் மாலதியோடு வினையாட்டயாந்நுகொண்டிருப்பதைக் காண்பதும், இளையாரிருவருடைய மனவினைக்கு இயைவதும், பிரபாகரனை அழைத்துச்சென்று மைலத்துக்கு மன்னனாகக் ஒருப்படுவதும், பிரபாகரன் பவனவேகனை விடுத்தையாக்கிவிட்டுத் தனது மந்திரநூல்களைக் கட்டுவினான் எறிந்து விடுவதும் அனைவரும் சீயமேசத்துக்குப் போகக் கப்பலேறுவதும் துய்த் தல் என்னும் ஐந்தாஞ்சந்தியினுள் வருவன.

வலிமுகன், சங்கவருணன், அநாகுலன் என்போரது சிறுமை வெளிப் படுமிடத்துச் சிறுமைபற்றிய மருட்கைச் சுவையும், பிரபாகரனது பெருந்தன்மை வெளிப்படுமிடத்துப் பெருமை பற்றிய மருட்கைச் சுவையும், பிரபாகரனது மந்திரவலிமையினாலே பழம் முதலியவைத் தோற்றி மறைவதைக்கண்டத்சிவக்கும்போது ஆக்கம்பற்றிய மருட் கைச்சுவையுத் தோற்றுவன. பெருமை சிறுமையெழும்பு அளவாகத் திரமல், அத்தன்மையையும் கொள்ளப்படும். "புதுமை பெருமை சிறுமை யாக்கமொடு, மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே" எனத்

தொல்லாசிரியர் வகுத்துக்கூறிய மருட்கைச்சுவைக்கு இந்நாடகம் இலக்கியமாயினமை காண்க.

கு. அச்சமுணர்ந்தும் மகபதிரதையை யாராய்ப்புகுவாம்.

சுகுடாட்டிலே காரிருளிலே இடிமுழக்கமும் மின்னலுந் தோற்ற அவற்றிடையே சுவந்தின்பெண்டிராகிய மூன்றூ இடாகினிமாதர் தோற்றிச் சிறிதுநேரம் வார்த்தையாடி மறைகின்றனர்.

(இது முதலங்கத்தின் முதற்காட்சியாகும்).

அங்கதேயத்து மன்னனாகிய இடங்கராஜன் தனது புதல்வராகிய மங்கலவர்மன் அவைவர்மனோடும் பரிசனரோடும் தோற்றி மகபதியென்னுஞ் சேனைத்தலைவனுடைய இராஜபத்தியையும் வீரச்செயலையும் கேள்விபுற்று அவனைத் தனது அரசியலின்பீழுள்ள கூடரநாட்டுக்கு அபிபதியாக்கும்படி மந்திரிமாருக்குக் கட்டினாயிடுகின்.

(இது முதலங்கத்தின் இரண்டாம் காட்சி).

சுகுடாட்டிலே முன்போலக் காரிருளிலே இடாகினிமாதர்மூவருந் தோற்றித் தாம்விளைத்த தீச்செயல்களைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அவ்வுழியே சேனைத்தலைவராகிய மகபதியும் தனபதியும் வருகின்றனர்.

தனபதி: (இடாகினிமாதரைக் கண்டு) சதென்ன? வற்றிக்காய்ந்த உடலும்கோரூபமுமாகத்தோற்றுகிற இவை இவ்வுலகில் வாழ்வனவா? நீவிர் உயிருள்ள தோற்றங்களா? மனிதர்விழவுக்கு விடையளிப்பீரா? வற்றிக் காய்ந்த உடட்டிலே நீவிர் விரிவவைத்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது எனது வார்த்தை நுமக்குப் புலப்படுகிறதென்றெண்ணவேண்டியிருக்கிறது. நீவிர் பெண்பாலராகத் தோற்றுகிறீர்; நுமக்குத் தாடிமயிரிருக்கின்றபடியார் பெண்பாலரென்று சொல்லவும் இடமில்லை.

மகபதி: நீவிர் யாவர்? வார்த்தைபேச இயலுமானால் என் கேள்விக்கு மறுமொழி கூறுவீர்.

முதல் இடாகினி: மகபதியே வாழ்க! கலாபநாட்டுக்கு அபிபதியே வாழ்க!

இரண்டாம் இடாகினி: மகபதி வாழ்க! கூடரநாட்டுக்கு அபிபதியே வாழ்க!

மூன்றாம் இடாகினி: மகபதியே வாழ்க! முடிமன்னனுவோனே வாழ்க!

தனபதி: (இடாகினிகளை நோக்கி) காலத்தின் விளைவினைக் கருதி புரைக்கக்கூடிய வன்மை நுமக்கு உளதாயின் எத்தத்தானியம் வளருமென்பதை யாராய்ந்து சொல்லுவீராக. நான் அஞ்சவும் மாட்டேன்; நுமமை யிரந்துறிந்வும் மாட்டேன்; நுமது தயவையோ வெறுப்பையோ நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

முதல் இடாகினி: வாழ்க!

இரண்டாம் இடாகினி: வாழ்க!

மூன்றாம் இடாகினி: வாழ்க!

முதல் இடாகினி: மகபதியிற் றுழந்தாய், மகபதியி லுயர்ந்தாய்.

இரண்டாம் இடாகினி: அத்தனை பாக்கிய மில்லை, என்றாலும் பாக்கிய வானே.

மூன்றாம் இடாகினி: நீ மன்னனாகமாட்டாய், மன்னர்க்குத் தந்தையாவாய். மகபதியே தனபதியே நீவிர் வாழ்க.

மகபதி: நீவிர் சொன்னதை விளக்கமாகச் சொல்லுவீர். நான் கலாபநாட்டுக்கு அபிபன் என்பதை யறிவேன்; கூடரநாட்டிபன் உயிரோடிருக்கும்போது நீவிர் என்னைக் கூடரநாட்டிபனென்றுவாழ்த்திய தென்ன? நான் மன்னனாவதும் ஆகாதகாரியமே.

(இடாகினிகள் மறைந்விடுகிறார்கள்.)

இடங்கராஜனு மந்திரிமார் வந்து மன்னன் மகபதியைக் கூடரநாட்டுக்கு அபிபனுக்கியிருப்பதாகக் கூறுகின்றார்கள். அவர் வார்த்தையைக் கேட்ட மகபதி இரண்டாம் இடாகினியுடையவார்த்தை நிறைவேறியதைக் கண்டு அகமகிழ்ந்து நான் மன்னனாவதும் நிச்சயமென்று தன்னுள்ளே நினைத்து மகிழுகின்.

(இந்திசுழ்சிகள் முதலங்கம் மூன்றாம் காட்சி.)

மகபதி தனபதியாகிய சேனைத்தலைவ ரிருவரும் அரமனைக்குப்போய் இடங்கராஜனைப் பணிந்துநின்றனர். மன்னன் அவரோடு கலத் துரையாடியதன்பின் தாணுத் தன்புதல்வ ரிருவரும் சிறிதுதூரத்திலுள்ள ஒரு நகரிக்குப் போக எண்ணியிருப்பதாகச் சொல்லுகின். வழியிற் றன்மணியிற் றங்கியிருந்துபோகவேண்டு மென்று மகபதி குறையிரந்து கேட்ட மன்ன னெருப்படுகின்.

(இவை முதலங்கம் நான்காம் காட்சி.)

மகபதிமணவியாகிய மகபதிப்பிரியை தனது நாயக னெழுதிய கடிதத்தைப் படித்து இடாகினிக ளுரைத்த வாழ்த்துரையைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு சேவகன் வந்து இடங்கராஜனும் பரிசனரும் மகபதியினுடையமணியில் இராத்தங்கிப்போவதற்கு வருவதாக உரைக்கின்றான். சிறிதுநேரத்தில் மகபதியும் வந்து அந்தச் செய்தியையே தெரிவிக்கின்றான்.

மகபதி: என் பிரியநாயகியே! இடங்கராஜன் இன்றிரவு இங்கு வருகின்றார்.

மகபதிப்பிரியை: அவர் இங்கிருந்து என்று போகின்றார்?

மகபதி: ஒருவேளை நாளை யில்விடமிருந்து புறப்படலாம்.

மகபதிப்பிரியை: அந்த நாளை ஒருநாளும் வரப்போவதில்லை. என் கணவா! நினைது முகக்குறி திறந்தபுத்தகம்போல அகத்தேயுள்ள எண்ணங்களையெல்லாம் எனக்குப் புலப்படுத்துகின்றது. தீங்கற்ற புஷ்பம்போல நின்குனக் காணப்படவுளும் பூவினுள்ளிருக்கின்ற புழு என் கண்ணுக்கு நன்கு தோற்றுகிறது. வருகிற அதிதியை நான் உபசரிக்கிறேன்: இன்றிரையைக்கு நீர் செய்யவேண்டிய பெருங் காரியத்தைச் செய்துமுடிப்பீராயின் இனி வருகின்ற இரவு புக லெல்லாம் நாம் முதன்மையுற்றிருப்போம்.

மகபதி: இவ்விஷயத்தை இன்னும் ஆலோசிக்கவேண்டும்.

மகபதிப்பிரியை: எடுத்தகாரியம் முடியுமென கலக்கமுற்றதேயுள் அஞ் சினைவனுவான்; ஆகவேண்டியவற்றை யான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்.

(இவை முதலங்கம் ஐந்தாங்காட்சி.)

அரசனும் மங்கலவரம்மனும் அனலவரம்மனும் தனபதியும் மாதவ னென்னும் மத்திரியும் பிற பரிசனரும் தீவட்டவெளிச்சங்களோடு மகபதியின் வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். அரசன் மகபதியின்மனை யழ காணது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறவெல்லையில் மகபதிப்பிரியை வந்து இனிய மொழிகள்கூறி மனைவியுள் ளழைத்துச் செல்லுகிறாள்.

(இவை முதலங்கம் ஆறாங்காட்சி.)

மகபதி தனியிடத்தில் நின்ற பவலாருகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக் கும்போது அவன்மனைவி வந்து ஆசைவாரத்தைகூறி இடங்கராஜனைக் கொன்றுவிடும்படி துண்டுகிறாள்.

(இது முதலங்கம் ஏழாங்காட்சி. இவ்வளவோடு முகம் முடிக்கிறது.)

துயிலுகின்ற இடங்கராஜனைக் கொல்லரினைத்து இராஜனுடைய படுக்கையறையைநோக்கிப் போகும்போது மகபதியின் கண்முன்னே இரத்தத்தோய்ந்த ஈட்டி யொன்று உருவெளித்தோற்றமாகக் காணப் படுவதும், அவன் அஞ்சிப் பின்வாங்குவதும், மகபதிப்பிரியை வந்து ஆசைவாரத்தை கூறி ஊக்கப்படுத்துவதும்; அவன் முற்பட்டுச்செல்வ தும், இரத்தத்தோய்ந்தகையோடு வருவதும், மறுநாட்காலையில் மாத வனும் பிறரும்வந்து இடங்கராஜனுடைய உடலடைக்கக் காண்பதும், மகபதியும் மகபதிப்பிரியையும் துன்புற்றார் போலப் பிரலாபிப்பதும், அரசனுடைய சயனத்திலிருந்ததைக் காத்திருந்த காவலானார் கள்ளினை நிறையவுண்டமைவிலுலே மயக்கமெலிட்டு அரசனைக் கொன்றுவிட்டா ரென்று அவர்மேற் குற்றஞ்சாட்டுவதும், அதற்குச் சான்றாக அன்னு டைய முகத்திலுங் கத்தியினும் இரத்தக்கறை படிந்திருப்பதைக் காட்டுவதும், காவலானா ரிருவரையும் மகபதி கொன்றுவிடுவதும், மகபதியினுடையகுறிப்பினை யறிந்த மங்கலவரம்மனும் அனலவரம் மனும் தன்முயிரிக்குச் தேவை வந்துவிடுமோ வென் றற்குநிக் கலிங்க நாட்டுக்கு ஒடிவிடுவதும், நாட்டைவிட்டோடிய மங்கலவரம்ம அனல

வரம்மரே தந்தையைக் கொன்றுரைந்து மத்திரி பிரதானியர் நிச்ச யிப்பதும், காலஞ்சென்ற அரசனுக்கு நெருங்கியகற்றத்தானும் வலிமை பொருந்திய சேனைத்தலைவனுமாகிய மகபதியே மன்னுதற் குத்தக்கவனென்று அனைவரும் நிச்சயித்து மகபதிக்கு மணியுட்கூட்டு தலும் பிரதிமுகமாவன.

இடாகினிகள் தனபதியை, “மன்னர்க்குத் தந்தையாவாய்” என்று வாழ்த்திய வாழ்த்துறையை நினைத்து மகபதி துன்புறுவதும், கொடிய பாவச்செயலிலுலே தான் பெற்றுக்கொண்ட இராஜ்யத் தனக்குப்பின் தன் சந்ததியாருக்குப் போகாது மாற்றுகளியை தனபதி சந்ததியா ருக்குப் போகப்போகின்றதே யென்று ஏக்கமுற்ற மகபதி கொலைத் தொழின்மாக்களை யழைத்துத் தனபதியையும் அவனதுபுதல்வன் வளை வளையும்கொன்றுவிடும்படி கட்டணியிடுவதும், அன்னார் நள்ளி ருளில், தனபதியைக் கொன்றுவிடுவதும், வளைவனன் தப்பியோடு வதும், மகபதி மத்திரி பிரதானியருக்கும் பிறருக்கும் பெரியதொரு விருந்தளிப்பதும், அரசனுடைய மகபதிக்கென் றிடப்பட்ட ஆசனத்தில் தனபதியின் பிரேரதபந்தோற்றி யுட்கார்ந்திருப்பதும், அதனைப் பிரிர் காணுதிருக்க மகபதிமாதிரிங் கண்டு அஞ்சுவதும், ஐனங்கள் மகபதி யுடையசெயலைக் கண்டு ஐயுறுவதும், மாதவனென்னும் மத்திரி கலிங்கநாட்டுக்கு ஒடிவிடுவதும் கருப்பம் ஆவன.

இடாகினிமாதர் தோற்றி நாய்நாக்கு, பல்லியின்கால், ஆந்தைச் சிறகு, வெளவாற்றேலும், குழந்தை கைவிரல் என்றின்னவற்றை யிட்டு உதிரினைத்தைப் பெய்து கூழடுவதும், மகபதி வந்து மேல் நடக்கப் போவனவற்றைத் தெரிவிக்கும்படி இடாகினிகளை விளவு வதும், கூழடுகின்ற பாணியினின்று ஆயுதமணிந்த ஒரு தலை தோற்றி, “மகபதியே மாதவனைப்பற்றிக் கவனமாயிரு” என்று சொல்லி மறை யச் சிறிது நேரத்துக்கு இரத்தம்போல் மேனியையுடைய ஒரு சிறு குழந்தை தோற்றி “மகபதியே யஞ்சாதிரு, ஸ்தீர் பெற்ற மைந்தனும் உனக்குத் தீங்கு விளையாது” என்ன அதன்பின்னர் முடிசுடிய ஒரு பாவன்வுடைய கையி லொரு சிறு மரத்தைத் தாங்கி யெழுந்து “மகபதியே சிங்கம்போல் அச்சமற்றிடு, வர்ணுரணியம் நின் நகரிக்கு வந்தாலன்றி நீ தோல்வியடையப்போவதில்லை” யென்று சொல்லு வதும், மகபதியின்கண்முன்னே தனபதியும் அரசர் என்முன்னு தோற்றுவதும், இடாகினிகள் மறைந்து விடுவதும், மகபதி மாதவன்மனைக்குக் கொலைத்தொழின்மாக்களை யனுப்பி மாதவனது மனையையும் புதல் வனையும் கொல்லிப்பதும், மாதவனும் மங்கலவரம்மனும் இவற்றை யெல்லாம் கேள்விபுற்றுக் கலிங்க நாட்டுச் சேனைகளோடு அங்க நாட்டை யெதிர்க்க நிச்சயிப்பதும் விளைவு ஆவன.

மகபதிப்பிரியை வியாதினிலும் துன்புறும்போது தன்னை மறந்து தன் மனத்திற் கிடந்த இரகசியங்களை வெளியிடுவதும், அதனைக் கேட்டு நின்றவைத்தியன் முதலியோர் இடங்கராஜனைக் கொன்றவர்

யாரென அறிந்துகொள்வதும், மங்கலவர்மனுக்கு சேனாகளும் வர்ண ரணியத்துக் கூடாக வரும்போது ஒவ்வொரு மரக்கிளையிலெட்டிக் கையி லேந்திக்கொண்டுவருவதும், காவலான னெருவன் வர்ண ரணியம் நகரியை நோக்கி வருகின்றதென மகபதிக்கு உரைப்பதும், மகபதி யச்சமுற்றுப் பின்பு போர்க்கோலங்கொண்டு வெளிச்செல் வதும், மாதவனும் மகபதியுத் தனியமர்புரிவதும், ஸ்திரீபெற்ற மைத் தகுற் றனக்கு அழிவில்லையென்று மகபதி யுரைப்பதும், அன்னை யிறத்த பின் அவள் வயிறறைக் கிறி மருத்துவர் தன்னை யெடுத்தமையினால் தான் ஸ்திரீபெற்ற மைத்தனில்லை யென்று மாதவனுரைப்பதும், மாதவன் கைவாளாஸ் மகபதியிறப்பதும் மங்கலவர்மன் அரசனா வதும் துய்த்தல் என்னும் ஐந்தாக்கு சந்தியாவன.

“அணங்கே விலங்கே கள்வர்த் மிறையெனப், பிணங்கல் சாலா வச்ச நாங்கே” யென்பதுக் கூறிய நால்வகை யச்சத்தினுள் அணங்கி னாலும், அரசனாலும் எய்திய அச்சச்சுவை இந்நாடகத்தினுள் நிரம்ப வந்தமை காண்க. “அணங்கென்பன பேயும் பூதமும் பாம்பும் சூறிய பதினெண்கண்ணும் நிரயப்பாலரும் பிறமும் அணங்குதற் றெழில் ராகிய சுவந்தின்பென்படிமுதலாயினும் உருமியச்சத்தொடக்கத் தனவு” மென உறுப்பியலுட் கூறினும். பெருமயுற்சரிதையினுட் போற்றுகின்ற மாயருபங்கள் அச்சத்தை விளைக்காது மருட்கையை விளைப்பதும், இந்நாடகத்தினுட் போற்றுகின்ற இடாகினிகள் மருட் கையொழித்து அச்சத்தை விளைப்பதும் நுணுகி ஆராயற்பாலன. தலைவனது மரணத்தை யரங்கத்திற் காட்டுதல் கூடாதென வட மொழி நூல்கள் கூறுவன. இடங்கராஜனுதையுமரணம் வெளிப்படை யாகக் காட்டப்பாது குறிப்பேறுணர்ந்தப்படைத நோக்குக.

க. பெருமிதமும் பிறகவையு முணர்த்தும் வணிகதேயவர்த்தகன் சரிதையை யாராயப்புகுவாம்.

மணநிகரத்தில் வரித்த ஒரு செல்வப்பிரபு ஆன்மக்களில்லாமையினால் தனது போருள்முழுவதையும் தன் மகள் விஜயைக்கு உரிமை யாக்கிப் பெரிப்பினாலும், வெள்ளியினாலும், சமத்தினாலும் மூன்று பேழைகளைச்செய்து, அவற்றினுள் ஒன்றினுள்ளே விஜயையினுடைய சாயலெழுதிய சித்திரத்தை வைத்து, யாவனெருவன் சித்திரம்வைக் கப்பட்டிருக்கின்ற பேழை யிறுவென்று நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறானே அவனுக்கே விஜயை மனைவியாகவேண்டுமென்று ஏற்பாடுசெய்து இவ் வுலகவாழ்வை நீத்தனன்.

(நாடகத்துக்குப் புறம்பாகிய இவ்விஷயத்தைக் கதைத்தொடர்பை யறிந்துகொள்வதற்காக சுண்டுத் தந்தனம்.)

விஜயையைப் பெற்றவரும்பிய வாசவனென்னும் வணிகதேயத்து வணிகன் தனது நண்பகுகிய அந்தநென்னும் வணிகனையடைந்து தான் மணநிகருக்குச் சிறப்பாகப் போவதற்கு முவாயிரம்பொன்

கடன் கொடுக்கும்படி கேட்டனன். அந்தநன் தன்னிடங் கைக்காரில் லாதிருந்தமையினால், சாபவனென்னுங் கோழுட்டிச்செட்டியிடம் முவாயிரம் பொன் கடன்பாங்கிக் கொடுத்தனன். சாபவன் கடு வட்டி வாங்குகிற கொடியவனுமையினால், வட்டியின்றிப் பணங் கொடுத்துதவும் அந்தநன்மீது நிறைந்த அழகுகாறுடையவனு யிருத் தான். அந்தநன் முவாயிரம்பொன் கடன்கேட்டதும், தருணம்வாயித் ததென்று தன்னுள்ளே நினைத்து மகிழ்ந்த சாபவன் புறத்தே நகை முகங் காட்டிப் பொன்னைக் கொடுத்துவிட்டு, மூன்றுமாதத்துக்கு யிருப்பிக்கொருகாவிட்டால் அந்தநனுடைய உடலிலிருந்து நார்பது ரூபா எடையளவாகிய இறைச்சியை வெட்டிக்கொள்வதற்குத் தனக்கு உரிமையுண்டென்று ஒரு சீட்டெழுதுவித்துக்கொண்டான். மூன்று மாதத்திற்குள் தன்னுடைய கப்பல்கள் வந்துவிடுவன வென் றெண் ணிய அந்தநன் சீட்டுக்குக் கைச்சாத்திட்டான். கப்பல்கள் வரவில்லை. சாபவன் நீதிமன்றக்குப் போய் வழக்குத் தொடுத்தான்; வாசவன் ஆரூயிரம்பொன் கொடுப்பதாகக் கூறியும் சாபவன் ஒருபட்டிது சீட்டில் விதித்தபடி இறைச்சியை வேண்டுமென்றுநின்றான். வாச வனுக்கு மனைவியாகிய விஜயை நாயகனும் பிறகு மறியாதவன்ணம் தியாயதுரந்தரவேடத்தோடு வந்து மன்றிலிருந்தோருக்குச் சட்டத்தை யெடுத்துக்காட்டி அந்தநனைக் காப்பாற்றிச் சாபவனுட் தோல்வி யடையப்பண்ணுகிறான். இவ்வே கதையின் கருக்கம். மேற்குறிப்பிட்ட நாடகபாத்திரரோடு வணிகதேயத்து மன்னன், விஜயையைப்பெற விரும்பியதும்பொன்றாடன், கானகநாடன் என்னும் குறுநிலமன்ன ரிருவர், அந்தத் வாசவனுக்கு நண்பராகிய கருணாகரன் சலச லோசனன் சாரகுமார னென்னும் மூவர், சாபவனது நண்பகுகிய தூவல னென்னுங் கோழுட்டிச்செட்டி, சாபவனது வேலைக்காரகுகிய அகிலசுன னென்னும் விதூஷகன், அகிலசுனன் தந்தையாகிய விறுத் தன், விஜயையினது தோழியாகிய அங்கனை, சாபவன் புதல்வியாகிய பதுமை, பதுமைமேற் காதல்கொண்ட புட்கலன், வேலைக்காரர் என் றின்னோர் இந்நாடகத்தினுட் கொற்றுவர். இனி, நாடகத்தி னமைப் பைக் காட்டுவாம்.

(அங்கங்களை I, II, III, IV, V, என்னும் இலக்கங்களாலும், அங் கத்தின் உட்பிரிவுகளாகிய காட்சிகளை 1, 2, என் றித்தகைய இலக்கங் களாலும் குறியீடுசெய்வோம். உதாரணமாக “II.3” இரண்டாம் அங்கத்தின் மூன்றாவது காட்சி என்பதைக் குறிக்கும்.)

I. 1.நடகப்பாத்திரம்: அந்தநன், சலசலோசனன், சாரகுமாரன், வாசவன், புட்கலன், கருணாகரன்.

நிகழ்ச்சி: அந்தநன் மனச்சோர்வுற்றுத் தனதுசோகத்துக்குக்காரண மெதுவென நண்பரை விசாரித்துக்கொண்டிருப்பதும் வாசவன் வந்து தான் மணவிக்குப் போக நினைத்திருக்கும் எண்ணத்தைக் கூறி முவா யிரம்பொன் கடன் கேட்பதும்.

I. 2. நா. பா. விஜயை, அங்கனை.

தி. விஜயை தன்னை நாடிவந்து துன்புற்றுப்போன அரளிள்குமரரையும் பிறரையும்பற்றித் தோழியோடு வார்த்தையாடுதல்.

I. 3. நா. பா.. அந்தன், வாசவன், சாபலன்:

தி. சீட்டுக் கொடுத்து மூவாயிரம்பொன் கடன்வாங்குதல்.

II. 1. நா. பா. குறும்பொறைநாடன், விஜயை அங்கனை, பரிசனர்.

தி.: விஜயை தன்னை நிரும்பிவந்த குறும்பொறைநாடனோட்கி, "மன்ன! இப்பேழைகளுள் ஒன்றி லென் னுருவ முண்டு அதனை நீர் தெரிந்தெடுப்பிராயின் நான் உமக்கு மனைவியாகவேண்டும், தெரிந்தெடுக்கத் தவறுவிராயின் பேழையின் மர்மத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவியாதிருப்பதோடு நீர் சீவியகாலம் முழுதும் பிரமசாரியா மிருக்கவேண்டும்; இது என் தந்தையின்சட்டனை; இதற்கு உடம்படுவிராயின் கோயிலிற் சென்று சத்தியஞ்செய்து வருவீர்; பேழையிருக்குமிடத்துக்கு நும்மை யழைத்துச்செல்வேன்" என்று கூறுதல்; குறும்பொறைநாடன் உடன்பட்டுச் சத்தியஞ்செய்யப்போதல்.

II. 2. நா. பா. அகிஞ்சனன், விருத்தன், வாசவன், கருணாகரன்.

தி.: அகிஞ்சனன் சாபலனுடைய சேவகத்தை விட்டு ஓட நினைத்து விழிற் செல்லும்போது தனது தந்தையாரிய விருத்தனைக் கண்டு அவனையும் அழைத்துச் சென்று வாசவனிடத்துச் சேவகனாக அமர்தல்.

(விருத்தனாகிய தந்தை கண்ணெளி மிழந்திருந்தமையினால் ஒன் றினையொன்றாக மாற்றிச்சொல்லி அவனோடு பலவாறுக வார்த்தையாடும் அகிஞ்சனனுடைய கூற்றுக்கள் நகைச்சுவை நிரம்பியன.)

II. 3. நா. பா. : பதுமை, அகிஞ்சனன்.

தி.: அகிஞ்சனன் பதுமையிடம் விடைபெறச் செல்லுதல்; அவள் புட்கலனிங் கொடுத்துவிடும்படி அகிஞ்சனன்கையில் ஒரு கடித்ததைக் கொடுத்தல்.

II. 4. நா. பா. கருணாகரன், புட்கலன், சலசலோசனன், சாரகுமாரன், அகிஞ்சனன்.

தி.: அகிஞ்சனன் பதுமையினது நிருபத்தைப் புட்கலனிங் கொடுத்தல். பதுமை ஆண்பிள்ளைவேடத்தோடு தந்தைவிடைவிட்டுத் தன்னோடு உடன்வருதற் கிசைந்திருப்பதைப் புட்கலப் தனது நண்பருக்குத் தெரிவித்தல்.

II. 5. நா. பா. சாபலன், அகிஞ்சனன், பதுமை.

தி.: சாபலன் தான் புறத்தே விருந்துண்ணப் போவதாகவும் வீட்டின்க் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்படியும் பதுமைக்குச் சொல்லுதல்.

II. 6. நா. பா.: கருணாகரன், சாரகுமாரன்; புட்கலன், பதுமை.

தி.: புட்கலன் பதுமையை யுட்கொண்டேகல்.

(பின் அந்தன் வந்து கருணாகரனைக் கண்டு வாசவனோடு மணலிக்குப் போகும்படி அனுப்புகல்.)

II. 7. நா. பா.: விஜயை, குறும்பொறைநாடன், பரிசனர்.

தி.: குறும்பொறைநாடன் பொற்பேழையைத் திறந்து அதனுள் ஒரு தலையோடும் ஒரு பத்திரமு மிருக்கக்கண்டு பத்திரத்தைப் படித்தல்.

அப் பத்திரத்தில்,

"மின்னுல வெல்லாம் பொன்னு காவுவெந்
நன்மொழி பன்முறை நவிலக் கேட்டனை
யென்மேற் புறத்தி னெழிவினை நோக்கி
யின்னுயி ரீந்தோ ரியம்பிடிற் பலரே
பின்னப்பொதி தாய் யுட்பொன் தென்னு
நின்னக்கொளும் புழுவன் னிறைத்து மியல்பே
ஆண்மையொ டறிவு கேண்மையுற் றிருப்பின்
விடைபெரு திவன் மேவுதல் சாலும்
இளையோய் மதியின் முதியையு மல்ல
களைக் னூற்றின் காதலும் வறிதே
போதி யென்னைப் புக்லவன் கடனை."

என் நெழுதியிருப்பதைக் கண்டு குறும்பொறைநாடன் மனத்துயருற்றுப் போய்விடுதல்.

II. 8. நா. பா.: சலசலோசனன், சாரகுமாரன்.

தி.: பதுமை வீட்டைவிட்டோடியபின்பு சாபலன் வந்து தன்மகன் பொன்முடிபுகள் பலவற்றைக் கொண்டு புட்கலனோடு ஓடிவிட்டான் என்பதை யறிந்து துயருற்றசெய்தியைச் சலசலோசனன் சாரகுமாரனுக்கு அறிவித்தல்.

II. 9. நா. பா.: விஜயை, அங்கனை, கானகநாடன், ஒரு துதுவன்.

தி.: கானகநாடன் பேழைகள் மூன்றினையும் பார்வையிடல். பொற்பேழையின்மேல், "என்னைத் தெரிந்தோர் பலரும் விரும்புவதைப் பெறுவார்" எனவும், வெள்ளிப் பேழையின்மேல், "என்னைத்தெரிந்தோர் தமது தகுதிக்கேற்றதைப் பெறுவார்;" எனவும், சயப்பேழையின்மேல், "என்னைத் தெரிந்தோர் தமக்கென் றிருக்கும் பொருளனைத் தினையும் ஈந்திழப்பார்" எனவும் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கண்ட

கானகநாடன் வெள்ளிப்பேழையைத் திறக்கிறான். அதனுள்ளே மூடன் தலை யெழுதப்பட்ட ஒரு சித்திரம் இருக்கக்கண்ட கானகநாடன் இது தானே என்பதைத் கேற்றதெனக் கூறியவளித்து ஆங்கிருந்த ஒரு பத்திரத்தையெடுத்துப் படிக்கிறான்.

ஆங்கு,

“எழுமுறை யெரியிதன் றின்மை சோதித்த
தெழுமுறை யாய்ந்தோர் பிழைபட லிலேரே
விழைபொருள் நிழலெளி னுவகையு மதுவே
நிழலினை யணையு நீர்மைய ருளரே
வெள்ளிப் பூச்சொடு விளங்கிய மூடர்
உள்ளார் காணிங் குள்ளது மதுவே
மெல்லினை மேலெம் மெல்லிய னுறினும்
நல்லோய் நானின் றலையா குவனே.
ஆதலின் விரைந்து போதனின் கடனே.”

என எழுதப்பட்டிருப்பதைப் படித்துக் கானகநாடன் போய்விடுகிறான்.

III. . 1. நா. பா.: சலசலோசனன், சாரகுமாரன், சாயலன் ஆவலன்.

தி.: அந்தனுடைய கப்பல் வந்துசேரவில்லை யென்னும் செய்தி யெங்கும் பரவுகின்றது. அத்தன்மேற் பழிவாங்கலா மென்னு மெண்ணத்தினுள் சந்தோஷமும் மகன் பொன்முடிப்போடு ஓடிவிட்டா னென்னு மெண்ணத்தினுள் றுள்பழி முற்ற சாபலன் கூற்றிற் சந்தோஷத்தோடு அகலுகிறான்.

III. 2. நா. பா.: வாசவன், கருணாகரன், விஜயை, அங்கனை, புட்கலன், பதுமை, சலசலோசனன், பரிசனர்.

தி.: வாசவன் பலமுறை ஆராய்ந்து நோக்கி ஈயப்பேழையைத் திறந்து, அதனுள்ளே விஜயையின் சாய லெழுதிய சித்திர மிருக்கக் கண்டு,

“யாதிங் குள்ளதென் னிறைகவ ரணங்களுள் விஜயை
மாதின் சாயலோ வாள்விழி யசைந்தன மலர்ந்த
போது மூன்றன் மெல்லித ழுமன்பினித் திருமோர்
குதின் சூழ்ச்சியே கரிமுழல் சொல்லவே றுளதோ”

எனக் கூறிப் பேழையினுள் மீட்டும் பார்க்கும்போது ஒரு பத்திர மிருக்கக்கண் டெடுத்து அதனைப் படிக்கிறான்.

அப்பத்திரத்தில்,

“மையல்தீர் காட்சியை யாதலினை
பொய்யா நீர்மை பொருத்தப் பெற்றனை
பிறிதுவிழை யாதிப் பெரும்பொருள் பேணும்

உறுதியை யாயினிற் றூரியா டன்னைக்
கைப்பிடித் தென்றும் காத்தனின் கடனே”

என எழுதியிருப்பதைப் படித்து விஜயையினுடைய கையைப் பற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறான். கருணாகரன் அங்கனையை மனைவியாகப் பெறுகிறான். இத்தருணத்திற் சலசலோசனன் அந்ததன் கொடுத்த ஒரு நிருபத்தை வாசவன்கையிற் கொடுக்க அதன்மூலமாக வாசவன் தன் நண்பன் அந்ததனுக்கு விளைந்திருக்கிற துன்பத்தைபுணர்ந்து விரைந்து புறப்பட்டு வணிகதேயத்துக்குப் போகிறான்.

III. . 3. நா. பா.: சாபலன், சாரகுமாரன், அந்ததன், சிறைச் சாலைத்தலைவன்.

தி.: சாபலன் சிறைச்சாலைத்தலைவனிடம் அந்தனை யொப்புவித்தல்.

III. . 4. நா. பா.: விஜயை, அங்கனை, புட்கலன், பதுமை, வேலைக்காரன்.

தி.: விஜயை புட்கலனையும் பதுமையையும் வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டுத் தனது அத்தை மகனாகிய ஒரு ந்யாய துரந்தரனுடைய ஆலோசனைப்படி அந்த நியாயதுரந்தரனுடைய உடைகளை யணிந்துகொண்டு, தோழியாகிய அங்கனை எழுத்தாளனுடையணிந்துகொண்டு உடன்வர வணிகதேயத்துக்குப் போதல்.

III. 5. நா. பா.: அகிலசனன், பதுமை, புட்கலன்

தி.: உலகைக்குறிப்பு நகைக்குறிப்புத் தோன்ற உரையாடுதல்.

IV. 1. வணிகதேயத்து நிதிமன்றம்.

நா. பா.: வணிகதேயத்துமன்றன், சாபலன், அந்ததன், வாசவன், கருணாகரன், சலசலோசனன், சாரகுமாரன், நியாயதுரந்தரவேடம் பூண்ட விஜயை, அங்கனை, மன்றத்திருந்த பிறர்.

தி.: சீட்டினின்று அசையமாட்டென் என்ற கோமுட்டிச்செட்டியாகிய சாபலனை நோக்கி விஜயை அன்பின்பால்தாகிய இரக்கத்தின் உயர்வை யெடுத்துக் கூறதல்.—

“வன்பொறை மருவா மரபின் தாகி
வானின் நிழியும் மழைத்துவி போலக்
கொடுப்போ ரெடுப்போ ரெனுமிகு வோரையும்
அடுத்துக் காப்ப தன்புசா ரிரக்கம்
வளிதிலும் வளிதிது மணிமுடி. குடி
புலகு புரக்கு முரவோற் குரப்பின்
இலகொளி முடியினு மிரக்கம் பெரிதே
அங்கையிற் பொருத்தி யச்சம் வினைக்குஞ்
செங்கோல் புறத்தது சிந்தைய திரக்கம்
மன்னவர் மனமெனு மணிவணி பீடத்
தரகனிற் திருக்கு முரைசா வன்பு

தேவ தேவன் றிருக்குணத் தொன்றே
நீதியோ டன்பு திஊபெந் வீதி
ஆதியல் கடவு ளருளென நிலவும்
இறைபே ரருளில் கெம்கிஊ யாயின்
நெற்றின் நியாரோ நடுவாம் வெய்துநர்
அருவினை விழைந்தே மருட்செயல் புரிதன்
மரபே யாக சபித்ததுங் கடனே''

எனப் பலவாருகக் கூறியும் சாபலன் சீட்டிவின்று அனுவளவேனும்
வ்லகமாட்டேனெனச் சாதித்துநின்றனன்.

விஜயை: சாபலா! சீட்டின்படி அதோ நிற்கும் வணிகனுடைய இறைச்
சியில் நாற்பதுரூபா எடை யுணக்குரியது. சட்டம் உனக்கு அதை
யளிக்கிறது: நீதியும் அதுவேயாகும்.

சாபலன்: ஆ! நேர்மையுள்ள நீதிபதியே!

விஜயை: சொல்லப்படாத் நாற்பதுரூபா எடை இறைச்சியை நீ இல்
வணிகனுடைய மாப்ரிவிடுத்து வெட்டிக்கொள்ளலாம்; இதற்குச்
சட்டம் இடங்கொடுக்கிறது; மன்றத்தாரும் இதனை நீதியெனக்
கொள்கின்றனர்.

சாபலன்: கல்வியில்வல்ல நீதிபதியே! தீர்ப்புச்சொல்லிவிடுக.

விஜயை: பொறு, பொறு, சாபலா! அவசரப்படாதே; இறைச்சி
யுணக்குரியதென்று இச்சீட்டுச் சொல்லுகிறது. அவ்விறைச்சியை
வெட்டும்போது ஒரு துணி மிரத்தஞ் சிந்தினாலும் அவ்வது குறிக்கப்
பட்ட எடைவின்று ஒரு அனுவளவேனும் ஏறக்குறைய வெட்டினு
ளும், நீ நின்றுமையும பொருள்முழுவதையும் இழந்து விட்
வேண்டும், இதுவே இந்நாட்டுச் சட்டம்.

சாபலன்: நான் வழக்கை விட்டுவிடுகிறேன்; என் முதலைத் தந்து
என்னைப் போகவிடுங்கள்.

வாசலன்: இதோ எடுத்துக்கொள்.

விஜயை: மன்றத்தின்முன்னிலையிற் பொன் வேண்டாமென்றனை; சட்
டப்படியுள்ள நீதியை யுணக்குரியது. ஒரு மனிதனுடைய உயிரைக்
கவரநினைந்தாயாதலினால் உன்னைக் கொலைக்களத்துக்கு அனுப்புவ
தற்கு இந்நாட்டு மன்னருக்கு ருளிமையுண்டு. உனது பொருளின் பாதி
யரசபொக்கிஷத்துக்குப்போகும். மற்றொருபாதி நீ யெவனது உயி
ரைக் கவரநினைத்தாயோ அவனுக்குரியது.

(அரசன் சாபலனுயிரை மன்னித்து ஒருதொகைப் பணத்தை இராஜ
பொக்கிஷத்துக்குக் கொடுக்கும்படி தண்டனை விதிக்கிறான். அந்தத் தன்
தனக்கென்று மன்றத்தார் விதித்த பாகத்தைப் புட்கலனுக்கும் பது
மைக்கும் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறான். அரசன் வாசலையும்
அந்தநீதியைநோக்கிச் சட்டமுறையை எடுத்துக்காட்டி அந்தந்நுயி
ரைத் தப்புவித்த நியாயதூரந்தரனுக்குத் தக்க பரிசில்கொடுக்கும்

படி சொல்லுகிறான். நியாயதூரந்தரனாகிய விஜயை வாசலன் கைக்
கணையாழியைத் தரும்படி கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான்.)

IV. 2. நா. பா.: விஜயை, அங்கனை, கருணாகரன்.

நி.: எழுத்தாளன் வேடத்தோடுநின்ற அங்கனை, கருணாகரனுடைய
கைவிரலி வணிந்திருந்த மோதித்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான்.

V. 1. நா. பா.: பதுமை, புட்கலன், அகிஞ்சனன், அங்கனை, கரு
ணாகரன், வாசலன், அந்தன், விஜயை.

நி.: பதுமையும் 'புட்கலனும் சந்திரனுடைய தண்ணிய கிரணங்கள்
பரம்பிய உய்யானத்தினுள் வீழ்ந்து வார்த்தையாடக்கொண்டிருக்கும்
போது அகிஞ்சனன்வந்து விஜயையும் அங்கனையும் வருவதாகக் கூறு
கிறான். அன்ன ரிருவரும் வந்து சிறிதுநேரத்துக்குள் அந்தந்நும்
வாசலனும் கருணாகரனும் வருகின்றனர். அங்கனை, கருணாகரனை
நோக்கி மணநாளிலே தான் கொடுத்த மோதி மெய்கேயென்று
விசாரித்தான்; அவன் எழுத்தாளனுக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகச்
சொல்லுகிறான்; அவன் புலவியால் வாடியதுபோல பரிநயித்து இதோ
இந்த மோதிரத்தை வைத்திரும் என்று கொடுக்கிறான். விஜயையும்
தான் கொடுத்த கணையாழியை விசாரித்துப் பின்பு கொடுக்க நியா
யதூரந்தரனை வந்தது விஜயையே யென்பதை அவளது நாயகனும்
நண்பரும் அறிகின்றனர். இவ்வளவோடு நாடாம் முடிகின்றது.

இந்நாடகத்தினுள், "அந்தச் சாபல சரிதம்." "விஜயை வாசல
சரிதம்," "பதுமைபுட்கலசரிதம்." எனவுள்ளிருடொன்று தொடர்
புடைய மூன்று சரிதங்கள் ஒருங்கு பிணைந்திருக்கின்ற தன்மையை
நோக்குக.

அந்தச் சாபல சரிதம் I. 1, 3, II, 2, 8, III, 1, 2, 3, 4,
IV 1, ஆகிய உட்பிரிவுகளினுட் கூறப்பட்டது; விஜயை வாசல
சரிதம் I. 2, II, 1, 2, 7, 9, III 2, 4, IV 1, 2, V. 1. ஆகிய
உட்பிரிவுகளினுட் கூறப்பட்டது; பதுமை புட்கலசரிதம் II. 3, 4, 5,
6, 8, III. 1, 4, 5, IV. 1, V 1, ஆகிய உட்பிரிவுகளினுட் கூறப்
பட்டது. பெருமிகச் கலையின்பலதாகிய யூனியசர்ச்சரிதையின்
கதைச்சுருக்கத்தைத் தந்த பின்பு பெருமிகச் கலையினியல்பை விளக்கு
வாம்.

எ. மேலைநாட்டிற் றேன்றிய தலைவர்களுள்ளே தனிப்பெருந்
தலைமைவாய்ந்த வீரராகிய யூனியசருடைய ஆற்றலும் ஆண்மையும்
மேல்புலரத்தாரது இதிகாசநூல்களினுள்ளே சிறப்புறக் கூறப்படுவன.
கல்வினாலும், அஞ்சலக்கன கண்டவிடத்து அஞ்சலமையாகிய தறு
கண்மையினாலும், இன்பமும் பொருளும் இறப்பும் பயப்பினும் பறி
யொடுவருவன செய்யாமையாகிய இன்மைமையினாலும், உயிரும் உடம்
பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப்பொருளும் கொடுத்தலாகிய
கொடையினாலும் மிகச் சிறந்துவிளங்கியவராகிய யூனியசர் பெரு

மிதமேயுருவெடுத்துத் தன்மை வாய்ந்தவர். வணிகதேயவயர்த்தகனாகிய அந்தந்தனிடத்து இசைமை கொடையாகிய இரண்டும்பற்றியபெரு மிதங் காணப்பட்டது. யூலியசேரிடத்து எஞ்சியவிரண்டுஞ் சிறப்புறக் காணப்படுவன. இவரைக் கதாநாயகனாக்கொண்டெழுந்த நாடகத்தினது கதைச் சுருக்கத்தையும் பெருமிதச்சுவை தோற்றுவித்திற்சில பாக்களினது மொழிபெயர்ப்பையுந் தருகாம். வ்ரிவஞ்சிச் சந்தி பிரிக்காது கதைச் சுருக்கத்தைத் தொகுத்தெழுதுவாம். மேற் போந்த ஏழு சரிதைகளினுட் சந்தியமைப்பை நுணுக ஆராய்ந்தோமாதலினால் இதனுள்ளும் மேல் வருஞ் சரிதைகளினுள்ளும் சந்தியமைப்பை யாரா யாதுவிடுத்துச் சுவையையும் தலைமக்களியல்பையும் பெருக ஆராய் வாம். இச்சரிதையும் இதற்கடுத்த சரிதையும் இங்கொத்தின்பாற் பட்டன வாதலின் இவற்றினுள் வருகின்ற சிறப்புப்பெயர்களை வேறு படுத்தாது முதலூல் வழக்குப்படியே வழங்குவாம்.

இற்றைக்குச் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்பு மேலைத் தேயம் முழுவதற்கும் ரோமாபுரி தலைநகராக விளங்கியது. சிறந்த சேனைத்தலைவராகிய யூலியசேர் ரோமாபுரிக்குத் தென்மேற்குப்பாகத் திலுள்ள தேசங்களையெல்லாம் வெற்றிகொண்டு ரோமாபுரியிற் தமக்கு மாறுகொண்டெழுந்த சேனைத்தலைவர்களையும் மேற்கொண்டு தனி யரக புரிந்துவந்தனர். பெருமிதம்நிறைந்த இவரது ஆட்சியைப் பொதுஜனங்கள் பிரிதும் விரும்பினர். ஜனத்தலைவருட் சிலர் அழகக் காற்றினாலும் பிற காரணங்களினாலும் இவர்தலைமேல் வெறுப்புற்று இவ ருமிடக்கு இன்னல் விளைப்பதற்குத் தருணத் தேடிக்கொண்டிருந் தனர்.

(இதுவரையும் கதைத்தொடர்பை யுணர்ந்தும்பொருட்டு நாடகத்துக்குப் புறம்பான நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றைக் கூறினோம்; இனி நாடகத்தினுள் எடுத்துரைக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவாம்.)

காஷியஸ் எனப் பெயரிய ஜனத்தலைவ னொருவன் கஸ்கா, திரே போனியஸ், லிகாரியஸ், கேசியஸ், சின்ஞ, சிம்பர் என்போரையும் நிதிமானும் யூலியசேரது நண்பனுமாகிய மார்க்கஸ் புருட்டஸையும் தன்வயப்படுத்திப் பங்குனித்தங்களின்நடுநாளில் நண்பகலில் அத் தாணி மண்டபத்தில் யூலியசேரது உயிரைக் கவர்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தனன். குறித்த தினத்துக்கு முன்னுளிரவில் விண்விழ்கொள்ளி களும், தாமதேயுக்களும் பலவகை யுற்பாதங்களும் நிகழ்ந்தன. யூலிய சேரின் மனைவியாகிய கல்பூர்ணியா தீக்கனாக் கண்டு நள்ளிரவில் அச்ச முற்றெழுந்து புறத்தே நிகழுகின்ற உற்பாதங்களினால் உள்ளம் அவ லித்துத் துயிலொழித்திருந்து காலைப்பொழுதுவந்ததும் கணவனது முன்னிலையை யடைந்து,

“பேரினில் நடத்தவெலாம் பீழையினை விளக்கப்
பேதலிக்கு முனச்சிறியேன் பேகலின்ற மொழிகள்

ஆருயிர்க்குத் தலைவனை தருட்செவியில் வீழ்க்
அகத்திடையின் நிறுத்திடுக அவைபுகுத் லொழிக்”
எனக் குறையிரந்து வேண்டியின்றனன்,

அதனைக் கேட்ட சேர் புன்னகை புரிந்த,

“அஞ்சினர்க்குச் சதமரண மஞ்சாத நெஞ்சத்
தாடவனுக் கொருமரண மவனிமிசைப் பிறந்தோர்
துஞ்சுவெரன் றறிந்திருந்தும் சாதனுக்கு நடுங்குந்
துவந்திழை டரைக்கண்டார் புன்னகையெய் பவன்
யான்

இன்னும்பா னும்பிறந்த தொகுதினத்தி விவராய்
இளஞ்சிங்கக் குருளைகளாய் யான்முத்தோ னெனது
பிவ்வருவ தின்னவெனப் பகைமன்ன ரறிவார்
பெதுறல்பென் னணங்கெய்யான் போய்வருதல்
வேண்டும்.”

எனக் கூறினர்.

இத்தருணத்தில் டேசியஸ் என்பவன் வந்து அத்தாணிமண்டபத் திற் குழுவியுருந்த முதியோர் சேரை அழைத்துவரும்படி சொல்லிய தாகத் தெரிவித்தான். சேர் முன்பு மறுத்துப் பின்பு இயைந்தது உடன் போயினர். வழியில் ஒருசேவகன் ஒருநிறுபத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து “இது சேருடைய கசத்தைக் கோரியது. இதனை யுடனே படித்தருளவேண்டும்” எனச் சேர்கையிற் கொடுத்தனன். “நல்லது நன்ப! ஜனங்களுடைய கசத்தைக் கோரிய நிறுபங்களைப் படித்த பின்பு இதனைப் படிக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சேர் அத்தாணி மண்டபத்தை நோக்கிநின்றனன். ஆங்கு, சிம்பர் என்பவன் முற் பட்டுவந்து முழந்தாட்டடியிட்டுநின்று, “மஹேனதாரிய மஹாப் பிரபுவே! ஏழையேனது விண்ணப்பத்துக்கிரங்கி ஏழையேனது சகோ தரனை மன்னித்தருளவேண்டும்” என வேண்டியின்றனன்.

சேர்:

“தாழ்ந்து மென்மொழி யுரைத்திடெல் தரணியிற் பணிந்து
வீழ்ந்து நைபவர் பொய்யுரைக் கிரங்கிய வீணர்
குழந்து செய்தன துடைத்துப்பின் சொர்ணியை யடைவார்
ஆழந்து செய்வன செய்யுமாய் வவர்நெறியினையேன்”

“அண்ண லீர்மையேன் பழைசெய்ய வணுவுள வேணும்
நன்னு நீறிந்து பிரிந்திடென் நாயெனக் கதறிக்
கண்ண லீர்மிக நிலத்தினிற் புரன்வதார் கருத்து
என்ன முற்றறு மென்னந் பெண்ணுவிழிவே.”

எனக் கூறச் சார்ந்து நின்று மார்க்கஸ்புருட்டஸ் சேரை நோக்கி,
“ஐய! நான் இச்சகம்பேசுவோனல்லேன்; தேவாரீரது திருக்கரத்தை

முத்தமிட்டேன், சிம்பரின் விண்ணப்பத்துக் கிரங்கி அவனது சகோதரனை விடுத்தேசெய்தல்வேண்டும்” என்றான்; சமீபத்தில் நின்ற காவியல் சேரை நோக்கி, “மகிமை பொருந்திய சேரே! மன்னிக்கவேண்டும்! உம்மிரு தானினையும் பற்றினேன். சிம்பரின் சகோதரனை மன்னிக்கவேண்டுமென்றேன். சேர் தம்மைச் சூழ்ந்துநின்று விண்ணப்பித்தோரை நோக்கி,

“இரங்குதி ரென்னை விரக்கு நீர்மையர்
தமைப்பிற ரிரக்கிற தயைகாட் டுதர
நும்போல் வேலெனினுமெறிமோழி கிசைவேல்
வானக மிளிரு மீனின மனைத்துத்
தற்குழ்த் தசையத் தானசை விந்து
நிலைபெறு துருவ விலைமைகள் டிலிரோ
வான் மீனையர் மாதில மாதர்
துருவ னைய நெருவனின் னுனாலு
அவன்றான் யானென வறிகுவிர் புகன்ற
மொழியிற் பிரியேன் பழியொடு பட்டேரன்
மலைவீழ் வெய்தினு மனவீழ் விவனே.”

எனக் கூறினார். இதனைக்கேட்ட புருட்டன்ஆதியோர் சேரது பெருமிதவுரையைத் தற்பெருமையுரை யென வெண்ணி உடைவானைக் கழற்றி அனைவரும் ஏகோபித்துச் சேரை வெட்டினார்கள்; “நீயுமாபுருட்டன்?” என்று முரையோடு சேர் வீழ்ந்து மரணித்தனர். சேரினது மரணங்காரணமாக ரோமாபுரியிற் கலக மேற்பட்டதும், புருட்டனின் முன்விலைவீற் சேருடைய ஆவி தோற்றிப் “மீலிபே நகரில் நனைப்பிப் பிழம்பிச் சந்திப்பேன்” என்று சொல்லுவதும், சேரது நன்பனாகிய மாரக்அந்தனியும் மருமகனாகிய ஒக்கனேயும் படைவேறுதலுடையவதும், அன்றார் காவியல் முதலிடுகரை எறித்துக் கொடுத்துவரும், புருட்டன் சேரைக் கொன்றது தவறென அறிந்து தற்கொலைசெய்துகொள்வதும் பிறவும் வந்து சரிதை முடிவடைந்தன.

அ. ரோமாபுரியில் நடந்த மறநெருசரிதையாகிய சேனாபதிசரிதை வெகுவிசகவைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துநின்றது. ரோமாபுரியை யரசாண்ட சக்கரவர்த்தி விறந்துபோக அவனது புதல்வராகிய சற்றேனின்னல், பரியானல் என்போர் தம்முள்ள முரண்ச சண்டையிட்டுக்கொண்டுநின்றனர். தைதல் அண்டரணிக்கல் என்னுஞ் சேனைத் தலைவர் சக்கரவர்த்தியின்புதல்வ ரிருவருள் மூத்தோருகிய சற்றேனின்னல் பட்டம் உரியதெனத் தீர்ப்பிட்டான். சேனைத் தலைவருகிய தைதல் (அண்டரணிக்கல்) பல தேயங்களை வெற்றிபெற்றுவந்தவனாதலால் அவனுக்கு நிறைந்த செல்வாக்கிருந்தது. ஆதலினால் அவன் சொல்லுக் கிணைந்து ஊனங்கள் சற்றேனின்னலைச் சக்கரவர்த்தியாகக் கினர். தைதல் பிற தேயங்கனிலிருந்து கொண்டுவந்த சிறைகளைத் தமோரா எனப் பெயரிய வேற்றுநாட்டரசியொருத்தி யிருந்தவன்;

சற்றேனின்னல்மன்னன் இவளது அழகி லீடுபட்டு இவளைத் தனது காதற்கிழத்தியாக்குதற்கு மனம்பைத்திருந்தவன். தமோரா தனது ஏவலானாகிய ஆரோன்மு பொருந்தாக்காதல் வைத்திருந்தான்; இதனைப் பிறறியார். தமோராலைக் காதற்கிழத்தியாகவும் சேனைத் தலைவனது புதல்வியாகிய வலீனியாவைப் பட்டத்தரசியாகவும் ஆக்குதற்கு விரும்பிய சற்றேனின்னல்மன்னன் தைதலை அழைத்து அவனது விருப்பத்தை விசாரித்தான். தைதல் அரசர்வாக்குக்கு எதிர்வாக்கில்லையெனக் கூறி யுடன்பட்டான். தைதலின்னுடைய புதல்வருள் ஒருவருகிய மூதியல் என்பான் முற்பட்டு வலீனியாவை இளமன்னனாகிய பரியானகக்குக் கொடுப்பதாக முன்னமே வாக்குப்பண்ணியபடியால், சற்றேனின்னகக்குக் கொடுக்கநினைப்பது தவறென்று தடுத்து நின்றான். “மன்னன்வாக்குக்கு எதிர்வாக்குக் கூறிய பேதாய்! உன்னை வானினால் மாய்க்கிறே” என்றே கூறித் தைதல் தனது மைத்தலாகிய மூதியலை வானினால் எறிந்து விழ்த்தினான். சற்றேனின்னல் இதுவே தருண மென் றெண்ணித் தைதலை நோக்கி “நீ நின்மகளைப் பரியானகக்குக் கொடுத்து அதனால் வருகின்ற நன்மையைப் பெறுதி; நான் தமோராவைப் பட்டத்தரசியாக்குகிறேன்” என்று கூறித் தமோராவைப் பட்டத்தரசியாக்கினன். தமோரா தன் மைத்தராகிய டெமத்திரியஸ், கிரன் என்பாரையுத் தன்னையுஞ் சிறைப்படுத்திவந்த தைதலின்மேல் இயல்பாகவே வன்மங்கொண்டிருத்தாளாதலினால் பழிவாங்குவதற்கு எப்பொழுது தருணம்வாய்க்கு மென்று காத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் உபவனத்திலே தமோராவும் ஆரோளும் இன்புற்றிருக்கும்போது அவ்வழியே வலீனியாவும் அவளது தாய்குருகிய பரியானகம் வந்தனர். அவரைக் கண்டமாத்திரத்தே ஆரோன் அகன்றுவிட்டான். தாங்கள் கண்ட செய்தியை மன்னனுக்குரைப்பதாகச் சொல்லி வலீனியாவும் பரியானகம் அகன்றுவிட்ட சிறிது நேரத்துக்குத் தமோராவின் புதல்வ ரிருவரும் அவ்வழியே வந்து தமது தாய் சஞ்சலித்திருப்பதைக் கண்டு எய்திய தென்னவென விசாரித்தனர். தமோரா பரியானல் தன்னை இழந்ததற்காகக் கூறி அவனைக் கொன்றுவிடும்படி புதல்வரை வேலின்ன. தமோராவின் புதல்வர் ஆயுதமில்லாதபிறின்ற பரியானலைக் கொன்று ஒரு குப்பைகிடங்கினுட் போட்டுவிட்டு வலீனினாவை வலிதிற சற்புழித்துக் காரியம் வெளிப்பட்டுவிடு மென்றஞ்சி அவளது நாவையும் கைகளையும் வெட்டி விட்டுப்போயினர். ஆரோன் ஒரு பொய்நிற்புத்தை யெழுபிற் பரியானலின் உடல் கிடந்த கிடங்கினுட் போட்டான். இதனைக் கண்டதெனத் மன்னன் நிரூபத்தியெழுபிறிருத்த வசகங்களை நம்பித் தைதலின்னுடைய புதல்வராகிய குவித்தல், மார்ஷியஸ் என்போர் இளமன்னனைக் கொன்றனரென நிச்சயித்து அவரிருவரையுஞ் சிறைச் சாலை யிலிடுவித்தான். தனது புதல்வரிருவரையுஞ் சிறையினின்றும் நீக்குவதற்குப் பெரிதும் முயன்றுகொண்டிருந்த ஓத்தலினிடம் ஆரோன் வந்து மைத்த ரிருருடைய உயிருக்கும் பதிலாகத் தந்தையினுடைய

வலக்கரத்தைக்கொடுத்தால் மன்னன் மைந்தரிருவரையும் விடுதலை யாக்கிவிட வாக்குப்பண்ணியிருப்பதாகப் பொய்ம்மொழி கூறினான். தைதல் இயைந்து தன் வலக்கரத்தை நீட்ட ஆரோன் அதனை வெட்டி யெடுத்துக்கொண்டேகின். லவீனியாவைக் காட்டித் கண்ட அவ ளது சிறியத்தையாகிய மார்க்கஸ் அவளது வேறுபாட்டைப் பார்த்து அவலித்து அதனைச் செய்தார் யாவரென விசாரித்தான். நாவெட்டுண் டிருந்த லவீனியா வாயில் ஒரு எழுதுகோலைப் பற்றி நடந்த செய்தி களை எழுதிக்காட்டினள். இதனை யறிந்த தைதல் அடங்கா வெகுளி கொண்டு தனது வலக்கரம்போய் நனமைக்காக அவலித்தாளுமியும் மன்னையும் தமோராவையும் அவளுடைய புதல்வரிருவரையும் அத் கு செய்கின்றேனென் றுப்பிரித்தெழுத்தினன். அவளது மூத்தபுதல்வ ளாகிய ஹூசியஸ் தந்தையை யமர்த்தி வேண்டியவற்றைத் தான் செய்து முடிப்பதாகக்கூறி வேற்றுநாட்டுக்குச்சென்று சேனாதிரட்டிக் கொண்டுவந்து ரோமாபுரியை முற்றுகையிட்டான். சற்றேனின் அலனைப் பேதித்துவெல்லுதல்கூடாதுதவறிந்து சாமோபாயத்தினால் வெல்லக்கூறித் தான் விடுத்துண்ணவருவதாகவும் ஹூசியஸையும் விடுத்துண்ண அழைக்கும்படியாகவும் தைதல்க்குச் செய்தியனுப்பி னான். இச் செய்திகொண்டுவந்த தமோராவின் புதல்வ ரிருவரையும் தைதல் தன் திடக்கையிலேறிந்து வாணக்கிரையாகக் அவருடலத்தை மறைத்து வைத்துவிட்டு மன்னையும் தமோராவையும் விடுத்துண்ண அழைத்து வரும்படி ஆளனுப்பினான். தமோரா ஒரு மகலினை யின்று அது ஆரோனைப்போலக் கறுத்தமேனிசேடிருந்தமையினால் மகவைப் பிறர்காணில் ஐயுறுவாரென் றஞ்சி ஒரு சேடிக்கைக்கொடுத்து அதனைக் கொன்றெறிந்து விடும்படி யனுப்பினான். ஆரோன் இதனை யறிந்து சேடியைக் கொன்றுவிட்டுச் சிகவைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டுபோய் தாழுது ஹூசியஸினுடைய போய்வீரர் சிலர் அவனை யிற்றித்துக் கைதியாக்கினர். அவன் வாய்மொழியினின்று அனைத்தினையும் அறிந்த ஹூசியஸ் தமோராவினுடைய சிகவையும் எடுத்துக்கொண்டு தந்தை யினுடைய மனைக்கு வந்தான். ஆங்கு முன்னமே விருந்துண்ணவந்த தமோராவின்முன் தைதல் அவளது புதல்வரது தசையைச் சமைத்த ஊனுணவை வைத்தான். அவன் உண்டுக்கொண்டிருக்கும்போது ஹூசியஸ் சிகவோடு வந்துசேர்ந்தான். தைதல் பெருவெகுளியோடுவந்து நடந்த விருத்தாந்தங்கனையெல்லாது சொல்லி மாணியுற்றதப்பிபுத் தன்மகன் லவீனியா உயிர்பாழ்த்து தகுதியுள்ளவன்வென அவளைத் தன் கைவாணுக் கிரையாக்கி இவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாகிய தமோரா வையும் கொன்றுவிட்டான். அரசன் வெகுண்டெழுந்து தைதலைக் கொல்லப் பக்கத்தில்நின்ற ஹூசியஸ் மன்னனுமியின் தன் கைவாணுக் கிரையாக்கினான். நடந்த வர்த்தமானங்கனையெல்லாம் ஜனங்களுக்குத் தெளிவுறக்கூற ஜனங்கள் திண்டு ஆரோன் என்னும் கொடியோனைப் பிடித்து அவனது தலை புறத்தையிருக்கும்படி நிலத்திற் புதைத்து உணவின்றி பிறக்கும்படிவிடுவதோடு சரிதை முடிக்கின்றது.

இச்சரிதையினுள் உறுப்பறை. குடிசோன், அலை, கொலை யென்னும் நான்கும்பற்றியெழுந்த வெறுப்பொருடியுய வெகுளிச் சுவை தோன் றினமை காண்க.

கூ. இனி, உவகைச்சுவைக்கு இலக்கியமாகிய வேனிற்காதையை ஆராயப்படுவாம். செகிற்பியர் இந்நாடகத்தை யெழுதிமுடிக்க அனைப் படித்த அவரது நண்பர், "ஐய! இந்நாடகத்துக்குப் பெய ரென்ன!" என விசாரித்தனர். "நீவிர் விரும்பியபடி" பெனக் கவிவாணர் விடையளித்தார். அவ்வரைத்தொடரே பெயராக இந் நாடகம் வழங்குவதாயிற்று. இது பதிவிகத்து வனத்தில் வதிந்த இனியோர் வேனிவான்வயப்பட்டுப் பிரிவாற்றுவமையாற்றுவபுவதை யும் பின்னர் கூட்டத்தினால் இன்புறுவதையும் நிகழ்ச்சியாகக் கொண்டதாதலின் இதனை யாம் வேனிற்காதை யென வழங்குவாம். பவளம் நிறைந்த பாண்டி நாட்டினையும் அதற்கணித்தாகிய ஆரண் யத்தையும் கதை நிகழ்த்த இடங்களாகக் கொள்வாம்.

நீதிநெறி தவறாது அரகபுரித்த குலசேகரபாண்டியுடன் அவளது இளவலாகிய வீரேந்திரபாண்டியன் வஞ்சனையினுற் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டு அவளது இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி அரகபுரிந்துவந் தான். அரசிழந்த குலசேகரனும் ஐயதேவன் அமலதேவனென்னும் பிரபுக்களும் பிறரும் ஆரணியத்திற்கென்று வெளிக்கெல்லையற்றுச் சந்தோஷமாகத் தமது வாழ்நாடகனைக் கழித்து வருவாராயினர். குல சேகரனதுபுதல்வி கோகிவல்லியும் வீரேந்திரனதுபுதல்வி சேகவல் லியும் உடன்பிறந்து உடன்வளர்ந்தவராதலினால் நட்புமிக்கிருந்தனர். கோகிவல்லியினது பிரிவைத் தன்மகன் சகிக்கலாற்றாது துன்புறு வாளென அறிந்த வீரேந்திரன் தமையன்முதல்வியை யவளது தந்தை யொடு போகவொட்டாது தடுத்து அரமணியி் விருத்திவைத்திருந் தான்.

ஒருநாள் வீரேந்திரனும் சுற்றத்தாரும் மந்திரி பிரதானியருங் குழுமிருந்த பேரவையிடுவ யொரு மற்போர் நிகழ்ந்தது. சமஸ்தா னத்துமல்லலைய சார்த்துவால் என்பவன் புயங்களைத் தட்டி யார்ப் பரித்துத் தன்னோடு பொரவல்லவர் யாவரென ஐரோராவென அறை கூவி நின்றதருனத்தில், வயதில் இனியோனும் திடகாத்திரதேக முடையோனுமாகிய இரதிகாத்திரன் சார்த்துவான் வாயென் முற்பட்டு வந்து மற்போர்புரிந்து சார்த்துவான் விழுத்தினான். வீரேந்திரன் தனது மல்லலைத் தோற்கச்செய்த வாலிபனோக்கி "இனியோய்! நின்பெயரென்ன" என வினவினான்.

இரதிகாத்திரன்: ஐய! நான் இராகவதேவன் என்னும் பிரபுவின் புதல் வன்; என்பெயர் இரதிகாத்திரன்.

வீரேந்திரன்: வேறு யாவருக்கேனும் நீ புதல்வனாயிருந்திருந்தால் நன்றாயிருக்கும். இராகவதேவரை உலகம் புகழ்ந்துரைக்கின்றதென

ஐயம் எனக்கும் அவருக்கும் நீங்காப்பகையென்று. வலிமையின் மிக்க வாலிப்போ! போய்வுருவாயாக; நீ வேறு யாரையாவது நினை தந்தையென வரைத்திருப்பாயாயின் என் உள்ளம் மகிழ் பெய்தியிருக்கும்.

(வீரேந்திரனும் பரிசனும் போய்விடுகின்றனர்.)

கேசயவல்லி: கோகிலா! எந்தையினுடையதானதத்தில் நான் இருந்திருப்பின் இவ்வண்ணம் செய்வேனா?

இரதிகாந்தன்: நான் இராகவதேவனுது கனிஷ்டபுத்திரனாயிருப்பதைப் பெற்றதற்கும் பெருமையாக்கக் கொள்ளுகிறேன். வீரேந்திரனது பட்டத்தைப் பெறுவதையுடனும் பிற்தொகுத்ததையை விரும்பேன்.

கோகிலவல்லி: இராகவ தேவர் எனது தந்தைக்கு நண்பர். இந்த இளவீரர் அவரது புதல்வரென்பதை நான் முன்னமே யறிந்திருந்தேயும்தான் என் கண்ணிர் இவரை மற்போர்ப்புரியவொட்டாது தடுத்திருக்கும்.

கேசயவல்லி: வாராய் கோகிலா! நாம் இவ்விரையனுமிக யாறுதல் வார்த்தை கூறுவோம். எந்தையினுடைய கொடுஞ்செயல் என் உள்ளத்திற் றைக்கிறது.

(இருவரும் இரதிகாந்தனை யணுகுகின்றனர்.)

ஐய! நீர் வெற்றியுடையீர்; தகவுடையீர்; இன்றுபோலவே என்றும் நிலையிப்பிரியாதிருப்பீராயின் நீர் மனமுடிக்குங் காதலி மனப்பாக்கியமுடையவனே.

கோகிலவல்லி: (தன் கழுத்திற்கிடந்த முத்துமாலைகைக் கழற்றி இரதிகாந்தன்கையிற் கொடுத்து) ஐய! என்பொருட்டு இதனை யணிந்து கொள்வீராக. இதனினும்பார்க்கப் பெரியதொரு வெகுமதியைக் கொடுக்க என்னுள்ளம் விரும்புகிறது; கையிலோ பிற்தொள்ளில்லை. கேசயா! நாம் போய்வுருவோமா?

(பெண்க ளிருவரும் போய்விடுகின்றனர்.)

இரதிகாந்தன்: (தன்னுள்ளே) ஏதேது! ஒருவார்த்தை மொழியவும் நாவெழுவல்லியே; இரதிகாந்தா! சார்த்தாவனை வென்றெனென்ப பெருமதிக்கொள்ளாதே; ஒரு மடவரவது கண்ணினைக்கு நீ தோற்றுவிட்டனை.

(இரதிகாந்தன் கோகிலவல்லியை காதுக்கொண்டானென்பதை நாம் சொல்வவேண்டுமெனில்.)

கோகிலவல்லி முத்தாரங் கொடுத்த செய்தியைக் கேள்வியுற்றவீரேந்திரன் அவன்மேற் வினந்த, 'தந்தையிருக்கும்பிட்டுத்தேடிப்போ' எனக் கூறி அவனை அரம்பையிலிருந்து துரத்திவிட்டான். அவளது பிரிவைச் சகிக்கவாற்றாத கேசயவல்லி தந்தையறியாவண்ணம் சல்லாப

னென்னும் ஒரு சேவகனையு மழைத்துக்கொண்டு கோகிலவல்லியிடம் போயினான். வாயில்காப்பான்றமுதலியோர் கானின் ஏதம்வருமென்றஞ்சிக் கோகிலவல்லி ஆண்பிள்ளைவெட்டுத் தரித்துக்கொள்ளக் கேசயவல்லி ஆயர்மகளாக வேற்றுருக்கொண்டு குலசேகரன் வசிக்கும் ஆரண்யத்தை யடைந்து ஆங்கு ஒரு குடிசையை யமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்துவந்தனர். இரதிகாந்தனுடைய வீரச்செயலைக் கேள்வியுற்ற அவனது முத்தோனுகிய நிலாம்பரன் அழக்காற்றற்று இரதிகாந்தனுக்குக் கேடுசெய்ய எண்ணமுற்றிருந்தனன். இதனையறிந்த ஆதன் என்னும் வயோதிக வேலைக்காரன் இரதிகாந்தனுக்குத் தெரிவிக்க அவனும் தமையனது கண்முன்னின்ற அக்ன்றுவிடக் கருதிக் குலசேகரன் வசிக்கும் ஆரண்யத்தைநோக்கி நடந்தனன்; ஆதனும் உடன்கேள்வனன். இருவரும் ஆரண்யத்தையடைந்தனர். பரிதாபத்தினால் களைப்படைந்த ஆதன் சோர்ந்துழி இரதிகாந்தன் அவனுக்கு உணவுசேடிவரும்பொருட்டாக ஆரண்யத்தினுள் அலைவற்றுவரும்போது உன்னுதற்கு ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்த குலசேகரனையும் நண்பரையும்கண்டனன். இரதிகாந்தன் உடைவாளி யுடைய அன்னாரைநோக்கி 'உண்ணன்மீன்; உண்ணின்றித் தவிக்கின்ற எனது நண்பரெருவனுள்ளான், அவனதுபரித்திர்த பின்பற்றி நீவிர் உண்ணுதல் கூடாது' என்றனன். குலசேகர னுதியோர் நகைத்து 'இங்கு உனக்கும் உனது நண்பனுக்கும் வேண்டியஅனவு உணவு உண்டு; வாளி யுறையிற் போடுதி' என்றனர். இரதிகாந்தன் ஆதனை யழைத்துவந்து உணவுட்டியபின் ஒருவரைபோருவார் விசாரித்தறிந்து அனைவரும் அளவாயி வியப்புற்றனர். குலசேகரன் நிகழ்த்தன வெல்லாவற்றையுஞ் சிந்தித்து, ஐயதேவனை நோக்கி, 'இவ்வுலகம் நாடகவாய்வுபோன்றதன்றோ! நாம் நடக்கும்பாகத்தினும்பார்க்கத் துன்பம் மிக்க பாகத்தை நடப்பார் பிறனாரல்லவோ?' என்றனன்.

(ஐயதேவன் இதற்கு மறுமொழியாக 'அங்கணுலகனைத்தினையும்' எனத் தொடங்கிக் கூறிய செய்யுட்களை முகவுரையினுட் டந்தனம்; ஆண்டுக் காண்க)

இரதிகாந்தன் குலசேகரனுதியோரோடு வனத்தில் வசிக்கின்றநாட்களில் இளவேனிற்காலம் வந்ததும் கோகிலவல்லியை நினைத்துத் துன்புற்று அவன்மீது ஒரு பாகரத்தை யெழுதி மரத்திற் குறங்கவிட்டான். அவ்வழியே வந்த கோகிலவல்லி பாகரத்தைக் கண்டெடுத்து ஆலோசனையுற்றிருக்கும்போது அவளது சேவகனும் விதாஷகனும் கையால்பாள் எதிர்ப்பட்டும் பல நகைக்குறிப்பொழிக்கைக் கூறுகிறான். அவ்வாறு போய்விட்டு இரதிகாந்தன் அவ்வழியே வருகிறான். கோகிலவல்லி ஆண்பிள்ளைவெட்டுத்தோ டுருந்தாளாதலினால் இரதிகாந்தன் அவளை இன்னொன்று நிறிந்துகொள்ளவில்லை. கோகிலவல்லியோ அவளை இன்னொன்று உடனே யறிந்துகொண்டு அவனைநோக்கி 'வனசரா! நாயிகையென்ன' என்றனன்.

இரதிகாந்தன்: நேர மென்னவென்று கேட்டல் மரபாகும்; வனத்தில் நாழிகைவட்டியிருப்பேன்றோ நாழிகை யெதுவென்று கேட்டல் பொருத்தமான கேள்வியாகும்.

கோகிலவல்லி: அங்ஙனமாயின் வனத்தில் உண்மைக்காதலரு மிலர். னிறாடிதோறும் நெடுஞ்செறிந்து நாழிகைதோறும் ஏக்கமுற்றி ரங்குவது காதலர்க்கு இவ்வுபாதனின் அன்றார் நாழிகைவட்டியின் உதவியின்றியை மெல்லென்றதையும் நேரத்தின்கதையைச் செவ்வனே யுணர்ந்துகொள்வார்.

(நேரத்தின்கதையைப்பற்றி இருவருஞ் சிறிதுநேரஞ் சம்பாஷிக்கின்றனர்.)

இர: எழிலின்மிகக் இளைஞனே! நீ வசிக்குமிட மெதுவோ?

கோகி: எனது தங்கையாகிய இவ்வாயர்மகளும் யானும் இவ்வாரண்யத்தின்சாரலிற்றான் வசிக்கின்றோம்.

இர: நீவிர் இவ்விடத்துக்கே உரியவரா?

கோகி: அதோ நிற்கும் குறுமுயல் தான் தோன்றியவிடத்து வசிப்பது போல நாங்கனும் இங்கு வசிக்கின்றோம்.

இர: நினது செம்மொழியும் உரைவன்மையும் இக் காட்டுப்புறத்திற் சூரியனவல்ல.

கோகி: இங்ஙனம் பலர்சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். என் சிறிய தந்தை யொருவ ருளர்; அவர் இராஜமநகரத்திற் பலகாலம் வசித்தவர். அவர் எனக்குப் பலவிஷயங்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார். அம்மம்ம! நகரத்துப் பெண்களைப்பற்றி யவர் சொன்ன குறிப்பை யெல்லாங் கேட்டேன். பெண்ணும் எவ்வளவு சீர்கெட்டஜன்மம்; என்னைப் பெண்ணைக் படைக்காதுவிட்டமைக்காக நான் ஈகவரனுக்குத் துதிசெலுத்துகின்றேன்.

இர: பெண்கள்பால் அவர் சார்த்திக்கூறிய பிரதானகுற்றங்கள் நீனை விரிப்பவாயின், தயவுசெய்து தெரிவிப்பார்.

கோகி: பிரதானகுற்றமென் றென் றில்லை; ஒன்றினைப்போலவே மற்றதுவும்; ஒன்றினைப் பெரிதென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்குங்கால், அதன்பின் வருவது அதனிலும் பெரிதாகக் தோற்றக் கண்டேன்.

இர: அவற்றினுட் சிலவற்றைச் சொல்லுவாயாக.

கோகி: வியாதியில்லாதவரிடத்து நான் மருந்தை விணைக்கப்போவ தில்லை, இவ்வாரண்யத்தில் யாரோ ஒரு மனிதன் இளமரங்கள் பலவற்றிற் "கோகிலவல்லி" யென்னும் பெயரைப் பொறித்து அம்மரங்களைக் கெடுத்தும், பாகரங்களை யெழுதிக்கொடிகளிலும், செடிகளிலும் தொங்கவிட்டுத் திரிகின்றான். இம் மனிதனை யான் காண்பேனாயின், பெண்களியல்பைப்பற்றி யவனுக்குச் சில கூறிச் சிறிது நற்புத்தி யுகட்டுவேன்.

இர: காதலால் அலைகின்ற அம்மனிதன் நானே. தயவுசெய்து நினது மருந்தை யளிப்பாய்.

கோகி: என் சிறியதந்தை காதலா லலைவோருக்கு உரியவென எடுத்துக் கூறிய அடையாளங்க ளொன்றேனும் உம்மிடத்திற் காணப்படவில்லை; ஆதலால் நீர் அக்கூட்டில் அடைபட்டவரல்லர்.

இர: அவ்வடையாளங்கள்தாம் யாவையோ?

கோகி: மெளித்தமுகம், அத்து உம்மிடத்தி லில்லை; உட்குழிந்து நிறம் வெறுபட்ட கண், அத்து உம்மிடத்தி லில்லை; சோர்ந்துபட்ட மனநிலை, அத்து உம்மிடத்தி லில்லை.

(இன்னும் பலவற்றைக் கூறுகிறான்.)

இர: அழகின்மிகக் இளைஞனே! நீ என்வார்க்கதையை நம்பவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

கோகி: நம்புவதாவது? தயவுசெய்து உண்மையைக்கூறுவீர். "கோகிலவல்லி" யை வியத்துகூறும் பாகரங்களை யியற்றிக்கொண்டுதிரிபவர் நீராது?

இர: ஆம்; நான்தான்.

கோகி: நுமதுசத்தப்பாக்களி லெழுதப்பட்டிருக்கின்ற அவ்வளவு ஆறுமானதா நுமுடைய காதல்!

இர: எனதுகாதல் சந்தத்துக்கு மெட்டாதது, சிந்தித்தற்கு மெட்டாதது.

கோகி: நல்லது நான் மருந்துசொல்லுகிறேன் கேட்பீராக; நீர் என்னைக் கோகிலவல்லியென்று எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்: அவனோரு வார்த்தையொருவதுபோல என்னோரு வார்த்தையாடவேண்டும்.

(இன்னும் பலவாறுகள் சொல்லி இரதிகாந்தனை தன்னிருப்பிடத்துக்கு அழைத்துச்சென்றான். அன்றுமுதல் இரதிகாந்தன் கோகிலவல்லியைத் தினந்தோறும் போய்ப்பார்த்து அவனோரு வார்த்தையாடிவிடுவருவா னெனினும், அவளை இன்னொருவன் நறிந்து கொள்ளாது, காந்தம் னெனப் பெயரிய இளைஞனெனவே யெண்ணியிருந்தான்.)

கோகிலவல்லி வசித்த குடிசைக்குச் சமீபத்திலே பாலையென்பான் ஒரு இடையர்குலத்து இளமங்கை வசித்தான். சீதரனென்பா னொரு ஆயர்மகன் அவளைக் காதலித்து கடைக்கனோக்கம் வைக்கும்படி குறையிற்றுவேண்டிக்கொண்டு திரிந்தான். பாலை கோகிலவல்லியைக் கண்டதான்றமுதல் ஆண்பிள்ளையெனநினைத்துக் காந்தமனைக் கண்ட கண் பிரொருவரையும பாராதுகனக் கூறிச் சீதனை வெறுத்துக் கண்டிவிட்டான். இதனை யறிந்த கோகிலவல்லி பாலைபொருட்டாகவும் இரதிகாந்தன்பொருட்டாகவும் தனது உண்மைக்கோலத்தை

வெளிப்படுத்துதல் குரிய தினம் என்று வருமென்று மனத்திற் சிந்தித்துப் பாவையையோக்கி "ஏடி மூடமிட யுடையவனே! நான் உன்னை மணக்கப்போவதில்லை; உன் வீணெண்ணெய்களை விட்டுவிட்டு உன்னைக் காதுவிக்கின்ற ஆயர்மகனை மணந்துகொள்!" எனக் கூறினள்.

இந்திகழ்ச்சிகள் இவ்வாறாக, இராஜமாநகரத்திலே வீரந்திரன் நீலாம்பரனை யழைத்து, தினதுதம்பி இரதிகாந்தனை என்முன்னிலைக்கு வரவிப்பயாக" என்று கட்டினயிட்டான். நீலாம்பரன், "என் தம்பி யிருக்குமிடத்தை நா னறியு" என்றான். நீலாம்பரன் இரதிகாந்தனை மறைவிடத்திருத்திவிட்டுப் பொய்மொழி கூறுகிற என்ன நெண்ணிய வீரந்திரன், அவனை நோக்கி, "இன்னே நோட்டைவிட்டுப் போய்விடு; ஓராண்டெல்லையினுள் தினது தம்பி பொரு வாராதுபோவாமெனவே இவ்விடத் திரும்பிவரவேண்டிய தில்லை; உன்பொருளெல்லாம் என் கொடுக்கிவிடக்கூடச் சேரு" மென்றான். நீலாம்பரன் துன்புற்றுக் குலசேகரன் வரிக்கும் ஆரண்யத்தை நோக்கி நடந்தான். ஆங்குச் சென்ற நீலாம்பரன் வழிநடைவழிற் சோர்ந்து ஒரு மரநிழலி லுறங்கும்போது அவன்பக்கம் ஒரு விஷைப் பம் படமெடுத்துக் கொண்டுநின்றது; ஒரு பெண்ணிங்கம் அவன் துயிவொழித் தெழுமவோனி யது வென்று பார்க்குக்கொண்டிருந்தது; அவ்வழி வந்த இரதிகாந்தன், தமையன் தனக்குக் கேடுகுழந்தா எனப்படையும் நினைப்பது தன் லுயிரையும் பொருட்படுத்தாது சிங்கத்தோடு பொருது நீலாம்பரனது உயிரைக் காப்பாற்றினான். துயிவொழித் தெழுந்த நீலாம்பரன் தன் தம்பியினது பெருந்தகைமையை யுணர்ந்து அளவளவி முன்னுள்ள தான் அவனுக்குக் கேடுகுழந்தைமையைப் பொறுத்தருளுமே. வேண்டினான். சிலத்தினன் நகம் பட்டகாயத்தினுற் சிறிது துன்புற்ற இரதிகாந்தன் அன்று கோகிலவல்லி யின்மனைக்குத் தான் போக்கட்டாமையிலே, செய்தி தெரிவித்துக் வரும்படி தமையனாகிய நீலாம்பரனை யழைப்பினான். நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் நீலாம்பரன் உரைக்க அவன்மொழியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கேசுவல்லி அவன்பார் காதுலுற்றான். சல்லாப என்னும் விதாஷகன் ஆயர்மகளாகிய ஆதிரையைக் காதுவித்தான். ஒரு கபினத்திலே நீலாம்பரனுக்கும் கேசுவல்லிக்கும், சீதரனுக்கும் பாவைக்கும், சல்லாபனுக்கும் ஆதிரைக்கும் மணவினை நடந்துவதாக நிச்சயஞ் செய்யப்பட்டது. காந்தன்மேலேத்தோடிருந்த கோகிலவல்லி இரதிகாந்தனை நோக்கி, "நானே தினத்தில் மணமுடிப்பதற்கு நீயும் ஆயத்தம் மாயிடு, உனதுகாதலியை இவ்விடம் வரப்பண்ணுகிறே" என்றான். மறுநாள் கோகிலவல்லி சொந்த உடையணித்துவந்து தந்தையாகிய குலசேகரன் வணங்கிநின்றான். அவனும் மனமகிழ்ந்து அவர்கையைப் பற்றி இரதிகாந்தனதுகையில் வைத்தான். நான்கு மணச் சடங்குகளும் நிறைவேறி அனைவரும் இன்புற்றிருக்கும்போது வீரந்திரன் ஒரு சந்தியாசியாரின் நற்போதனைவழிற் றறவுவுண்டுவிட்டா

னெனவும், இராஜ்யம் குலசேகரனுக்காயிற்று எனவும் ஒரு செய்தி வந்தது. அனைவரும் மகிழ்ச்சியெய்தினர்; ஜயதேவன்மாதிரிம் ஆரண்யத்தைவிட உகலும்விரும்பும் அற்றவனாயிருந்தான்.

(இவ்வளவோடு சரிதம் முடிக்கிறது.)

க0. கூறிக்காதையினது கதைக்குக்கம் வருமாறு:—

உஞ்சையம்பதியை யரசுபுரித்துவந்த ஆகண்டல என்னும் மன்னன் போகவதிக்கு இறையாகிய பதுமநாப என்னும் மன்னனும் சிறுவயதுதொக்கம் இணையிலாவநடப்புபூண்டிருந்தனர். கேண்மையினால் உளங் கவர்வுற்று உஞ்சையம்பதிக்கு வந்த பதுமநாபன் தனது ராஜ்யத்தை மறந்து ஒன்பதுமாதம் உஞ்சையிலே நின்றவிட்டான். நான் பல கழித்ததென வணந்த பதுமநாபன் போகவதிக்குப் போக நினைக்க, ஆகண்டலன் முற்பட்டு இன்னும் ஒருவாரம் நின்ற போகலாமே யென்றான். பதுமநாபன் இயையவில்லை. பின்பு ஆகண்டலனுடைய மனைவி அயிராணி பரிந்துவேண்டிப் பதுமநாபன் பின்னும் ஒருவாரம் நிற்பதற்கு இயைந்தான். அயிராணி மகிழ்ந்து பதுமநாபனதுகையைப்பற்றி அவனை உவவனத்துக்கு அழைத்துச்சென்றான். இதனைக் கண்ட ஆகண்டலன் மனைவி மேல் ஐயப்பாடுற்றுப் பதுமநாபன் ஒன்பது மாதம் தரித்துநின்றது அயிராணிபொருட்டே வயன்று தன்மனத்தினுள்ளே நினைத்தான். சந்தேகம் என்னும் விஷைப்பம் புருந்தமையினாலே ஆகண்டலனுடைய உள்ளம் நிலகலங்கிற்று; கமலவதன என்னும் மந்திரியை யழைத்துப் போகவதிமன்னனைக் கொன்றவிடும்படியாக ஆகண்டலன் தெரிவித்தான். பலவாறாகப் புத்திகூறியும் மன்னன் கோளமையிலுற் கமலவதன என்னும் மந்திரி பதுமநாபன் யடைந்து நடந்ததைக் கூறிப் போகவதிக்குப் புறப்படுமபடிசெய்து தானும் உடன் சென்றான். பதுமநாபனும் கமலவதனனும் போய்விட்டார்க் கௌன்றறிந்தவுடனே ஆகண்டலனுடைய உள்ளத்தி் வெழுந்த சந்தேகம் உறுதியாக நிலைபெற்றவிட்டது. அயிராணி அந்தப்புரத்திற் பாங்கியர் குழைந்து தனது இளமைத்தனாகிய ஜயந்தனை நோக்கி "வாராய்மகனே! ஒரு கதைகொல்" என்றான்.

* ஜயந்தன்: சந்தோஷமானகதை சொல்லவா; சோகமானகதை சொல்லவா?

அயிராணி: கூடியஅளவு சந்தோஷகரமாயிருக்கட்டும்.

ஜயந்தன்: இப்பொழுது கூறிக்காமலான்படியால், சோகம்திறைந்த கதைதான் சொல்வோனும்.

அயிராணி: நல்லது ஜய! இவ்விடத்தில் என்பக்கம் வந்திருந்து கதையைச் சொல்வாயாக.

(இத்தருணத்தில் அரசன் மந்திரி பிரதானியரோடு அந்தப்புரத்துக்குவந்து குற்றமற்ற அயிராணியைப் பலவாறாக நிதித்து அவன்

பதுமநாபனோடு தொடர்பு வைத்திருந்தாளென்றும், அவள்வயிற்றிலிருக்குஞ் சிக் பதுமநாபனுக்குரியதென்றும் கூறி அயிராணியைச் சிறையிலிடும்படி கட்டினியிட்டான்.)

சிறைச்சாலை யில் அயிராணி ஒரு பெண்மகவை யின்றளள். அரம்பையென்னுஞ் சேடி சிகவை யெடுத்துக்கொண்டு சென்று ஆகண்டலன் முன்னிலையிற் கிடத்த, அவள் சேறி. "இச்சிக் பதுமநாபனுக்குரியது; இதனைக் கொண்டுபோய் மக்கட்சூசாரமில்லாதவிடத்திலெறிந்து விட்டுவருவாயாக" என்று அத்தண்ணுள் என்னும் மந்திரிக்குக் கட்டினியிட்டான்; பின்பு தன் மனைவியை இராஜசபைக்கு அழைத்து நிறுத்தி அங்கிருந்த முதியோரை நோக்கி அவளுக்குத் தண்டனை விதிக்கும்படி கேட்டான். அத்தருணத்தில், சாத்தன்கோயிலினின்று தெய்வமுரைத்த கட்டுரை யெழுதப்பட்ட ஒரு பத்திரத்தை இருவர் சேவகர் கொண்டுவந்து அரசன்முன்னிலையில் வைத்தனர். அப்பத்திரத்தில் "அயிராணி கற்புநெறி தவறுதலாக; பதுமநாபன் குற்றமற்றவன்; கமலநாதன் உண்மையுழியன்; ஆகண்டலன் கொடுங்கோன்; சிக அவனுக்கே யுரியது; இழந்துபோனது திரும்பிவரவிடின் ஆகண்டலனுக்குச் சந்ததியிலீடு" யென எழுதப்பட்டிருந்தது. அரசன், சபையோரையோடு கூட்டி, "கட்டுரை போய், எடுத்தகருமம் நிறைவேற்றும்" என்றான். அத்தருணத்தில் ஒரு சேவகன் ஒடோடியும்வந்து: இராஜகுமாரனாகிய ஜயவந்தன் சடுதியிற் கரங்கண்டு இறந்துவிட்டதாகத் தெரிவித்தான்; இச்சொற் கேட்டவுடனே அயிராணி துன்பத்தினால் மூர்ச்சித்துவிழுந்தாள். மன்னன் பதறி யழுது தன்மனைவியிற் பிறந்து விட்டதாக நினைத்துத் துன்பத்தி லுயிர்நிதி சம்க்கிரியைநாட நடித்து மாறு சொல்லிவிட்டுத் தானுத் தன் கலையுமாக இருந்துவிட்டான். அயிராணி சிறிதேநேரத்தி லெழுந்து நடந்தகாரியங்களை யறிந்து கொண்டு அரசன் முதலினோர் தான் இறந்துபோய்விட்டதாகவே நினைக்குமாறு சூழ்ச்சி செய்துவிட்டுத் தன் னுயிர்ப்பாங்கியாகிய அரம்பையொருத்தியன்றிப் பிறறியவரவன்னை ஒரு தனிமனைவியை வசித்துவந்தாள். சிகவைக்கொண்டு சென்று அத்தண்ணுள் மந்திரி கப்பலேறிப்போய்ப் போகவந்திநாட்டைச் சேர்ந்து ஒரு காட்டுச் சார்பிலே சிகவையும் அதன் வரலாற்றெழுதிய பத்திரத்தையும் ஒரு பொன்முடிப்போயும் வைத்துவிட்டுப் போகிறவனாய் அவளை ஒரு கரடி தாக்கிக் கொன்றவிட்டது; அவள் ஏறிவந்த கப்பலும் பாறையின் மோதுண்டு உடைந்துபோயிற்று. அந்தக் காட்டுச்சார்பில் ஆடு மேய்த்துக்கொண்டுநின்ற வெள்ளைநாகன் என்னு மிடையான் இவற்றை யெல்லாம் தூரத்திலின்று கண்டு ஒடோடியும்போய்ச் சிகவையும் பொன்முடியையும் பத்திரத்தை யுமெடுத்துத் தன்மகன் நாகன்சேய் என்பவனையும் உடனடித்துக்கொண்டு விடுபோய்ச் சேர்ந்தவன். "அவனை பரிபவமுற்றகாலத்தில் இம்மகவு பிறந்ததாருள் இதற்குப் பரிபவை யென்று பெயரிடுக" எனப் பத்திரத்தி லெழுதப்பட்டிருந்த

படி வெள்ளைநாகன் தான் கண்டெடுத்த குழந்தைக்குப் பெயரிட்டு வளர்த்துத்தந்தன்.

(முகம், பிரதிமுகம், கருப்பமாயி மூன்றுசந்திகள் இவ்வளவோடு முடிக்கின்றன.)

மேலே சொல்லப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடந்து பதினைந்து ஆண்டு களாயின. பதுமநாபன்புதல்வனாகிய வசந்தனென்னு மரிசைஞ்ஞமரன் கையாண்டபோய் விளையாடும்போது அவன் வளர்த்த இராஜாணியைப் பறவையொன்று வெள்ளைநாகன்விட்டுமுற்றத்திற்போ யிறங்கிற்று. பறவையைத் தேடிச்சென்ற வசந்தன் பரிபவையைக் கண்டு பரவசப்பட்டு அன்றுமுதல் வெள்ளைநாகன்விட்டுக்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்தான். ஒருநாள் கார்விழாக் கொண்டாட்டத்தினத்தில் வசந்தன் வெள்ளை நாகன்விட்டுக்குப்போய் ஆங்குப் பரிபவையோடு காதன்மொழியுரைத்துச் சவலாபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது பதுமநாபனும் கமலநாதனும் வேற்றுருவோடு பின்சென்று இளவரசனுடைய களவொழுக்கத்தைக் கண்டுகொண்டார்கள். அரசனுடைய சேற்றத்துக் கஞ்சிச் செய்வதென்னவென்றறியாது வசந்தன் திகைப்பைக் கமலநாதன் அவனை இரகசியமாக அழைத்து, "உன் காதலியையும்கொண்டு உஞ்சையம்பதிக்குச் செல்லுதி. இத்திருபத்தை அந்நாட்டு அரசர்வசம் கொடுப்பாயாயின் அவர் உனக்கு ஆகவேண்டு வன செய்வ" ரென்றவன். அரிசைஞ்ஞமரன் அட்டோலிக்கன் என்னு மொரு வழிப்போக்கலிடம் தா னனிந்திருந்த ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்துவிட்டு அவனது ஆடையைவாங்கிய யனிந்துகொண்டு பரிபவையையு மழைத்துக்கொண்டு கையிற் கொஞ்சப்பொருளோடு இரகசியமாகக் கப்பலேறிப்போய் உஞ்சையம்பதியை யடைந்தவன் கமலநாதன் இராஜகுமாரனை உஞ்சைக்கனுப்பியது தான் உஞ்சைக்குப்போவதற்கு ஒரு வசதியேற்படுத்திக்கொள்ளுவதற்காகவேயன்றிப் பிறதொன்றற்கல்லவாதலால் வினைந்து அரசனுக்குக் கருமத்தைத் தெரிவித்து உஞ்சைக்குத் தானும் அரசனும் போவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்தான். அரிசைஞ்ஞமரனுடைய ஆடை முதலியவற்றை வைத்திருந்த அட்டோலிக்கனைக் காவலாளர் பிடித்துவந்து அரசன் சமூகத்தில்விட அவன் வெள்ளைநாகன்மேலும் நாகன்சேய் மேலும் குற்றஞ்செய்தினான். அரிசைஞ்ஞமரனைத் தேடிப்போவதற்குப் புறப்பட்டு மன்னனும் கமலநாதனும் அட்டோலிக்கன், வெள்ளைநாகன், நாகன்சேய் ஆகிய மூவரும் தம்முயற்சிக்குப் பயன்படுவாரென வெண்ணின் அன்னோரையுங் கப்பலிலேறித்தொண்டு உஞ்சைக்கு வந்தனர்; ஆங்கு ஆகண்டலனது அரமணையிற் ரன்மகனையும் பரிபவையையும் போகவிட மன்னன் கேட்டான். வெள்ளைநாகன் தம்மிறகுற்றஞ்சாராது தப்பிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பரிபவையுடன் கண்டெடுத்த பத்திரத்தைக் கொடுக்க அரசரிருவரும் அதனைப் படித்தவுடனே பரிபவையினுடைய வரலாற்றை யறிந்து உலகைக்கண்ணிர் கொடுத்து வசந்தனுக்கும் பரிபவையுக்கும் மனமுடித்துவைக்கவும்,

இரண்டு ராஜ்யத்தையும் வசந்தனுக்கே யுரிமையாக்கவும் நிச்சயித்தனர். இன்பத்தினிடையே ஆகண்டலன் துன்புற்றது தனது மனைவியாகிய அயிராணியை நினைத்துப் புலம்பினான். அரம்பை யென்னுஞ் சேடி முற்பட்டு "ஐயா! என் விட்டில் அயிராணியைப்போல ஒரு சிலை செய்வித்துவைத்திருக்கிறேன்; வந்து பார்ப்பீர்களாக" என்று அனைவரையும் அழைத்துச் சென்றனர். ஆங்கு அரம்பை பொருதிறையை நீக்குதலும் பீடத்தின்மேலே தூய வெள்ளைவஸ்திரத் தரித்து நின்ற ஓர் உருவத்தைக் கண்டார்கள். ஆகண்டலன் தன் துன்பமதியை நினைத்து இரங்கி "ஓவியமே! உயிர்பெற்றவாராயா" என்ற அளவில் அயிராணி பீடத்தினின்றே இறங்கிவந்து அரசனைத் தழுவிக்கொள்ளுகிறாள். நடந்த வர்த்தமாளங்கனையெல்லாம் அரம்பை யெடுத்துக் கூற அனைவரும் அளவளாவியின்புற்றனர்.

(இவ்வளவோடு நாடகம் முடிகின்றது.)

இதற்கடுத்த சரிதையினை கதைச்சுருக்கத்தையுந் தந்தபின்பு உவகைச்சுவையின்பல்பை ஆராய்வாம்.

கக. கருதியது எய்திய காதலர்சரிதையை யாராயப்புகுவாம். இதற்கு ஆக்கியோரிட்ட பெயரினை மொழிபெயர்த்துக்கூறின "பன்னிரண்டாம் இரவு" என்பதாகும். ஒரு வீழாக்கொண்டாட்டத்தின் பன்னிரண்டாம் இரவிலே இது முதன்முத ஆங்கேற்பட்ட தாதலின் இப்பெயரினை யெய்திற்று. கதைச்சுருக்கம் வருமாறு:— மகத பேரத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஒரு கப்பலில், சுதாசரனும் விமலையும் பிரயாணஞ் செய்தனர். இவ்விருவரும் அண்ணையிற்றில் ஒருங்கு தங்கியிருந்து பிறந்த இரட்டைப்பிள்ளைகள். மொழி, உருவம், உயரம் முதலியவற்றால் ஒருவரையொருவர் புறந்ந நிஈர்த்தவர். கப்பல் சமுந்நாட்டுக்கரைக்குச் சம்பமமாகச் சேதப்பட்டுப்போயிற்று. ஒரு மாலுமியினை உதவியாக கரைசேர்ந்த விமலை தன்னைக் காப்பாற்றிய மாலுமியை நோக்கி, "நண்பா! இஃதென்னதாடு" என்றனர். மாலுமி: அம்மணி! இது சமுந்நாடு.

விமலை: என் னண்ணன் பொன்னாட்டுக்குப் போய்விட்டனர்; எனக்கு சமுந்நாட்டிலென்ன வேலை? ஒருவேளை நீரிலமிழ்ந்தது தப்பியிருக்க வும்கூடும்.

மாலுமி: அம்மணி! தாங்கள் தப்பியதே பேரதிர்ப்புடும்.

விமலை: இந்நாட்டினை அரசுகுபுகின்ற மன்னன்பெய ரென்ன?

மாலுமி: மாசேனன்.

விமலை: அவர் பெயரை யென் தத்தை குறிப்பிடக் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன்; அவர் அக்காலத்தில் விவாகமாகாதவராக இருந்தார்.

மாலுமி: ஆம்; அவருக்கு இன்னும் விவாக மாகவில்லை. ஒருமாதத்துக்குமுன்பு இவ்விடமிருந்து நான் போனபொழுது இந்த லுரி

லுள்ள பெரியார் புதல்வியாகிய கமலை யென்னுஞ் சீமாட்டியிது மன்னன் காதலுற்றிருப்பதாக நகரத்து ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

விமலை: இந்தப் பெருமாட்டி எப்படிப்பட்டவன்?

மாலுமி: மிக நல்லொழுக்கம்வாய்ந்தவன். இவளது தந்தை யிறந்து இன்னும் ஒரு ஆண்டு நிறையவில்லை; இதற்கிடையிற் றமையனு மீறந்துபோயினான். இந்நிகழ்ச்சிகளினால் மனமறுகித் துன்புற்ற ஆடவர்களுக்கையே பார்ப்பதில்லை யென்னும் விரதத்தோடாகுக் கின்றான்.

விமலை: இந்தச் சீமாட்டியிடம் நான் வேலைக்கமருதல் கூடாதா?

மாலுமி: துன்பத்தினால் வருந்துகிற அந்தச் சீமாட்டி யாரையும் அடுப்பதில்லையென்று தெரிகிறது.

விமலை: நல்லது மாலுமி! நீ யெனக்கு ஒரு உதவியெய்யென்றும்; யான் ஆண்பிள்ளைவேடத்தோடுபோய் மாசேனமன்னனுடைய சேவகத்தி லொகக் கருதுகிறேன்; என்னுடைய சகோதரனுடைய உடைகளைப்போன்ற உடைகள் சில நீ தயாரித்துக்கொண்டு வருதல்வேண்டும்.

விமலை ஆண்பிள்ளையுடைதரித்துக் கேசவன் எனப் பெயரிட்டுக் கொண்டு மன்னனுடைய சமஸ்தானத்துக்குப்போய் அவனிடத்திலே வேலைக்கு அமர்ந்தனர். மூன்றுநாட்கள் கழிந்தபின்பு மன்னன் கேசவனை (விமலையை) யழைத்துக் "கேசவா! என் இருதயத்திலுள்ள மரத்தை யெல்லாம் உனக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன்; நீ கமலை யென்னுஞ் சீமாட்டியினிடத்துப் போய் அவளுக்கு என் காதலைத் தெரிவித்து அவன்மனத்தை எளிதாற்றி ருப்பவேண்டும்" என்றான் விமலை மன்னம்மிதான் காதலுற்றிருந்தாளைத்தொழி இச்சொற்கள் அவன் செவிக்கு நாராசமாயின. அங்ஙனமாயினும், எழமானனுடைய சேவையை இயற்றவரை செய்துமுடித்தல் மரபென்றெண்ணிக் கமலை வீட்டுக்குப்போய் வாயில்காப்பாளன் உட்போகவிடாது தடுக்கத் "திருப்பிப்போகேன்; இவ்வாயிலேயேயிருப்பே னென்று உன் சீமாட்டிக்குச்சொல்" லென்று சொல்லிவிட்டு அங்கே யிருந்தான்; கமலை அழைத்து வரச்சொல்லுதலும் உட்புகுந்து பலவாறாக அவளோடு வார்த்தையாடி அவளது மனத்தினைக் கவர்ந்தனர். கமலை மாசேனை மறந்து மாசேனனுப்பிய இளமையும் எழிலும் வாய்ந்த ஞாதன்மீது காதலுற்றான். விமலை போயின்பின்னர் கமலை தனது சேவகனாகிய கோலாகலனை யழைத்து, "இதோ, இந்தக் கண்ணாயிரம்; மன்னனிடமிருந்துவந்த தூதுவன் இதனை யிங்கு வைத்துவிட்டுப்போயிருக்க வேண்டும்; இதனை யெடுத்துச்சென்று உரியவரிடஞ் சேர்த்துவிடு" என்றான். கோலாகலன் கொண்டுசென்று கொடுக்க, விமலை தான் கணையாழியை வைத்துவிட்டதில்லை என்றான்; "அம்மான் உன்

விடத்தான் கொடுக்கும்படி சொன்னான்'' என்று கூறி கண்ணியாயியை யெறித்துவிட்டுக் கோலாகலன் போய்விட்டான். விமலை கண்ணியாயி யைக் கையிலெடுத்து அதனை யனுப்பிய கமலையினதுகுறிப்பை யுணர்ந்து, ''ஐயோ! பாவம்! இந்தச் சீமட்டி எனது ஆண்பிள்ளை வேடத்தைக் கண்டு மயங்கி யென்னைக் காதலிக்கிறான்; எனது எது மானாகிய மன்னன் அவனைக் காதலிக்கிறான்; நாளை மன்னனைக் காண்கிறேன். இக்காதலெல்லாம் எவ்வாறு முடியுமோ அறியே'' னென்று தன்னுள்ளே யெண்ணிக்கொண்டு விதியேயே போயினன்.

விமலையை மாசேனன் மற்றொருமுறை கமலைவிட்டுக்குப் போகும் படி யனுப்பினான். உவந்து வரவெற்று கமலை தன்னுள்ளத்தைத் திறந்து ''கேசவ! நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்'' என்று வெளிப்படையாகக் கூறினான். விமலை செயல் தென்னவென் றறியாது விரைந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு மாசேனனுடைய மாளிகையேநோக்கி நடந்தான். கமலையீது விரும்பம்வைத்திருந்த கந்தரராயன் என்னும் பிரபு விமலையை ஆடவனென்றும் கமலையினுள்ளத்தைக் கவர்ந்தவனென்றும் எண்ணி வாளை யுருவிக்கொண்டு சண்டைக்குப்போயினான். விமலை அஞ்சிப் பின்வாங்க அந்நியனெருவன் இடைவந்து கந்தரராயனைப் பொருப்போகின்றதருணத்தில் மன்னனுடைய காவலராய் வந்து ''நீ ஆடவனெனப் பெயரிய கப்பற்றலைவனவல்லவோ? மன்னர்பெயரால் உன்னைக் கையெடுக்கியிருக்கிறோம்; எங்கன் பிள்ளை வா'' என்று அவனது கையைப்பற்றி மீழ்த்தான். ஆதலன் விமலையை நோக்கி, ''கதாசிரி! உன்னால் எனக்கு இந்த இடர் வந்தது; நான்நந்த பணப் பையை என்செய்தே ரு'' என்றான். விமலை நடந்தசெய்தியை ஊகித்துநோக்கி, இந்தக் கப்பற்றலைவன் தனது தமையனாகிய கதாசிரியைக்கு நன்பனாயிருக்கவேண்டுமென்றும், உருவோடு மில்லாதிருந்த தனிலே விமலையாகிய தன்னைச் கதாசிரியை நினைத்துக்கொண்டா னெனவும் அறிந்தான். நடந்த என்மைபு மதுவோயும். விமலை போயினபின் அவ்வுறியை கதாசிரியைவந்தான். கந்தரராயன் வந்து, ''அப்போது பிறனுடைய உதவியென்று நம்பிப்போயினுமல்லவா; இந்த தாபிடி'' யென்று தடியினு லோங்கிய யடித்தான். கதாசிரியர் அந்த அடியைத் தட்டிவிட்டுச் கந்தரராயனுக்கு உறைப்பாக நான்கு ஐந்து அடி கொடுத்தான். கந்தரராயன் திகைத்துநிற்க விட்டான். விரைந்த கமலை விரைந்துவந்து ''சண்டைவேண்டாம், இங்கேவாரும்'' என் றழைத்துச் சென்று அருகிருந்திக் காதன்மொழிகளைக் கூறினான். கதாசிரியைக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை;

(கமலை கதாசிரியை மன்னனது தூதனாகிய கேசவன் என் றெண்ணி னான் என்பதை நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை.)

கமலை கதாசிரியைநோக்கி, ''என்னை மணந்துகொள்ளுகிறீரா'' என்ன, அவனும் அதற்கு டுடம்பட்டான். அவனும் தருணம்வாய்த்த தென வெண்ணி அருகிலிருந்த புரோகிதரை யழைப்பித்து விரைவில்

மணவிழையை நிறைவேற்றுவதிதான். அது முடிந்ததும் கதாசிரியன் புறத்தேபோய்த் தனது நண்பனைப் பார்த்துவிட்டுவருவதாகச் சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டான். சிறிதுநேரத்துக்குள் மாசேனமன் னனும் (விமலையாகிய) கேசவனும் பரிசனரும் கமலையினுடையகைக்கு வந்தனர். மாசேனன் தன் காதலை யுரைத்துநிற்கக் கமலை விமலை யைச் சுட்டிக்காட்டி, ''அதோ என்னைவன்'' என்றான். மன்னன் வெருண்டு நோக்க, விமலை, ''நான் ஒன்று மறியேன்'' என்றான். இத்தருணத்தில் கதாசிரியர் வந்தான். கேசவனாக நின்ற விமலையையும் கதாசிரியையும் ஒருங்குபார்த்தவர்கள் பிரமித்து ''ஒரேமுகம், ஒரே மொழி, ஒரேஉரு, இது என்ன அதிசயம்'' என்றனர். விமலை வர்த்த மாண மனைத்தினையும் கூறித் கேசவனாகிய ஆண்பிள்ளைவேடத்துக்குரிய உடைகளை நீக்கிவிட்டுச் சொந்தஉடை தரித்துக்கொண்டுவந்துநிள் றான். மாசேனன் அவனதுகையைப்பற்றி ''எனது கேசவா! நீ யென்னை நேசித்ததாகப் பலமுறை கூறியதுண்டு. இன்றமுதல் வெளியு பட்டத்தரசியாயிரு'' என்றான். அனைவரும் இன்புற்று வாழ்தனர். யாமினி யென்னுஞ் சேடிப்பெண்ணும், கமலையினுடைய நல்லம்மானாகிய தாண்டவராயனும், மாணவனென்னும் விதூஷகனும் ஒருங்கு சேர்ந்து கோலாகலன் என்னும் சேவகனைப் பரிசுகிப்படுத்திக் கூறும் ஒரு கிளைக்கதை இந்நாடகத்தினுள் வருகின்றது; இக் கிளைக்கதை நகைச்சுவை நிறைந்தது.

உவகைச்சுவையானது செல்வம், புலன், புணர்வு, விளையாட்டு என்னும் நான்கும்பற்றி யெழுபது, ''செல்வம் என்பது நுகர்ச்சி, புலனென்பது கல்விப்பயனுக் அறிவுடைமை, புணர்வு காதலிடுவார் கருத்தொத்தல், விளையாட்டு யாழ்வுத் துணுநர் காவடிப்பு பதி யிக்ந்து வருதல்'' என உறுப்பியனுட் கூறிலும். இறதிகாத்தன் கோலெ வல்லி, நீலாம்பரன் கேசவவல்லி, சீதரன் பாவை, சல்லாபன் ஆதிரை, வசந்தன் பரிபவை, மாசேனன் விமலை, கதாசிரியன் கமலை என்னும் ஏழ்மொரு காதலரிடத்து ''காதலிடுவார் கருத்தொத்த'' உவகைச் சுவைதோன்றிற்று. கோகிலவல்லி விமலை யாகிய இவரிடத்தும் அறிவுடைமைபற்றிய உவகைச்சுவை தோன்றிற்று. கமலையிடத்துச் செல்வம்பற்றிய உவகைச்சுவை தோன்றிற்று. இறதிகாத்தன்கோலெ வல்லியிடத்து விளையாட்டுப்பற்றிய உவகைச்சுவை தோன்றிற்று.

கஉ. பெருமிதச்சுவையையாவது உவகைச்சுவையையாவது செல் விநிற் றெரிவித்து ஏனைய கவையையுத் தழுவியுட்ப்பது நாடக லக்ஷண மாமென வடமொழி தமிழ்மொழியும் தமிழோழிச் சூறுபவர்களின் நாம் மேலேகாட்டியசரிதைகளுள் இரம்மியன்கசீலசரிதை, பெரும் புழற்சரிதை, வணிகதேயவர்த்தகன்சரிதை, ஸூயிசேர்சரிதை, வேனிந்காததை, கதிர்க்காததை, கருதியது எய்திய காதலிசரிதை யென்னும் ஏழுமே நாடகமாவன. ஒழிந்த ஐந்தினையும் பிரகரணம், நாடகையென்னும் வகைகளுள்ளடக்கிக்கொள்க. இவ்வேழுமனுள்ளும்

கசிலை, மாலதி, ஹிலைய; பதுமை, கல்பூர்ணியா, கோகிலவல்லி, அயிராணி, பரிபவை, விமலை, கமலை யாகிய தலைவியர் பதின்கரை யெடுத்துக்காட்டினும். வடமொழி நூலார் தலைவியரை வகுத்துக் கொண்ட எண்வகைவகுப்பினுள்ளே குறியிடத்தகுந்த தலைவன் முற்படாதொழிய மனமில்லாததிலேயே கசிலை விப்பிரலபதையாவாள்; நாயகர் அண்மையிலிருந்து குற்றவல்புரிய உவகையுற்றிருந்தோ ராகிய மாலதியும் பரிபவையும் கவாதினாபுத் தருகை யாவார்; கணவன் றுள் கொடுத்த மோதிரத்தைப் பிறனொருத்திக்குக் கொடுத்துவிட்டா னெனக் கூறி வெகுளிக்கிறகாட்டியதிலேயே ஹிலைய கண்டிதையாவாள்; அணிகல ணணிந்து புட்கலணதுவரவுகாத்திருந்த பதுமை வாச கசஜ்ஜையாவாள்; தலைவனது பிரிவாற்றாது துன்புற்ற கல்பூர்ணியா வீரஹோற்கண்டிதையாவாள்; கேசவனிடத்து வெகுளிக் குறிகாட்டி அவன் பிரிந்தபின்பு துன்புற்றாங்கியதிலேயே கமலை கலகாத்தரிதை யாவாள்; குறியிடத்துத் தலைவனை நாடிச் சென்ற கோகிலவல்லி அபிசாரிகையாவாள்; தலைவனை நெடுநாட் பிரிந்திருந்ததிலேயே அயிராணி பிரோதிதப்பிரியை யாவாள்; மாசேனன்பார் காதற்குறி காட்டியதிலேயே விமலையும் அபிசாரிகையாவாள். எண்வகைத் தலைவி யரி லிலக்கணங்களை ஒழிபியல் இரண்டாம்பிரிவினுட் காண்க. மேலே காட்டிய பதின்கரும் கருணையும் சாந்தையு மாவர். மகபதிப்பிரியை, மாணிக்கமலை, தமோரா வாகிய மூவரும் காமினியும் அரக்கியு மாவர். தலைமக்களை வடமொழி நூலார் நால்வகைப்படுத்துக்கூறுவர். வசந்தனும் பிரியத்தனும் தீரவலிதர்; மசேனனும் அநந்தனும் தீரசாந்தர்; இரம்பியனும் இரதந்தனும் தீரோதாதர்; மகபதியும் சாபலனும் தீரோதாதர்; தலைமக்க லிலக்கணத்தை ஒழிபிய லிரண்டாம்பிரிவினுட் காண்க. செககிற்பியாரியற்றிய நாற்பத் தைந்து தனிநூல்களுட் சிறப்புடைய பன்னிரண்டினத் தெரிந்து அவற்றது வண்ப்பையும் அமைப்பையும் தொகுத்தும் விரித்தும் இயன்ற வரை விளக்கினும். தமிழ்நூலியற்றிய செககிற்பியார்நாட்கமொழி பெயர்ப்புக்களுக்கு லிலவர; அவற்றையு மாராய்தல் நன்றெனக்கூறி யில் எடுத்துக்காட்டியவையெழுதிக்கின்றும்.

ஒழிபியல்

க. முஞ்சராஜனது ஸமஸ்தானவித்வானுகளினங்கிய தனஞ்சயன் என்னும் வடமொழிப்புலவர் பண்டையோர் செய்தனித்த பரத நூல், நாட்டியசாஸ்திரம் என்னும் இவற்றிற் பொதிந்துகிடந்த அரிய இலக்கணங்களைமேல்வரும் ஆராய்ந்து தொகுத்துச் சுருக்கமும் தெளிவும் பொருந்திய தசரூபம் என்னும் நாடகலக்கணநூலைச் செய்தனர். இந்நூற்பெயர் தசரூபமெனவும் வழங்கப்படும். இது நான்கு அதிகாரங்களால் நடந்து விவக்ருப்புப் பதினென்கலுள் யாப்பிய விசையியற்பாலவாகிய சொல்வகை, வண்ணம், வரி யெனும் மூன்று மொழித்து ஒழிந்த பதினென்றிலையும் தெளிவுற விளக்குவது. இந்நூன்முடிபுகளைத் தொகுத்து இவ்வியலின் முதலுள்ளபிரிவுகளாகக் கூறியப்பாற் செல்வாம். வடமொழிக்கூறியிருக்கின்ற சுத்தவுருவத்தை யறியவேண்டியவிடத்து மொழிபெயர்ப்பிடுகோடு முதலுறக்குத்திரங்கையுந் தருவாம்; நூற்பொருளுக்குப் புறம்பாய குறிப்புக்களை இரு தலைப்பகரத்தினுட்படருவாம்.

முதலதிகாரம் பொருள், சந்தி, சொல் வெள்ளும் மூன்றுறுப்புணர்த்துதனுதலிற்று. முத லாறுகுத்திரங்கனும் தெய்வவணக்கமுந் செயப்படுபொருளும் கூறுதலால் தத்சிறப்புப்பாயிர மாவன. ஏழுமுதற் பதினென்றுவரையு முள்ள சூத்திரங்கள் நாட்டியத்தின் பொது வியல் புணர்த்துவன. பன்னிரண்டுமுதல் இருபதுவரையுமுள்ள சூத்திரங்கள் பொருளுறுப்பு உணர்த்துவன. இருபத்தொன்றுமுதல் ஐம்பத்தாறுவரையு முள்ள சூத்திரங்கள் சந்தியுறுப்புணர்த்துவன. ஐம்பத்தேழுமுதல் அறுபதுவரையு முள்ள சூத்திரங்கள் சொல்லுறுப்புணர்த்துவன.

1-6. தெய்வவணக்கமும் செயப்படுபொருளும்.

7. நடப்பினால் நிகழ்ச்சிகளை உணர்த்துவது நாட்டியம்; இது காண்ப்படுவதாதலின் உருவம் (ரூபம்) எனவும், நடப்போர் பிறருக்குக் கொள்வராதலினால் உருக்கோடல் (ரூபகம்) எனவும்பட்டுச் சுவையை (ரசத்தை) ஆதாரமாகக்கொண்டு பத்துவகையாக நடக்கும்.

8. நாட்டியவகை பத்தாவன:—

நாடகஸவபூகரண ஶோணபூ ஹலஸ்வரஸீரீ
வ்யாபொயஸவிகாரொளவீயுஜேஹப்யு மூஉகி

நாடகம், பிரகரணம், பாணம், பிரகசனம், இடிமம், வியாயோகம், சமவகாரம், விதி, அங்கம், ஈகாமிருகம் என்பவையாம்.

9. உள்ளக்குறிப்பை (பாவத்தை) ஆதாரமாகக்கொண்ட அவிநயக்கத்தும் (நிர்நயமும்), தாளவயத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட

கத்திருத்தமும் (நிர்த்தமும்) நாட்டியத்தின் வேருவன; முன்னையது மார்க்கமென்பதும்; பின்னையது தேசி எனப்படும்.

10. இவை இலாசியம் (மென்னீர்மையதாகிய கூத்து; அகமார்க்கம்), தாண்டவம் (வன்னீர்மையதாகிய கூத்து; புறமார்க்கம்), என இருவகைப்பட்டு நாடகமுதலிய பத்தையும் சார்ந்துநிற்பன.

(பதினோரடலுள் வீழ்ந்தாடலாகிய ஐந்தினையும் இலாசியமெனவும், நின்றாடலாகிய ஆறினையும் தாண்டவ மெனவும் கொள்ளலாகும். "தாடிக்கடையம் பேடு மரக்காலே பாவை, வடிவுடன்வீழ்ந்தாடலைந்து". "அல்லியம் கொட்டி குடைகுடம் பாண்டரங்கம், மல்லுடனின்றாடலாறு."')

11. பொருள் (வஸ்து), தலைவன் (நேதா), சுவை (ரசம்) என்னும் மூன்றும்பற்றி நாட்டியக்கட்டுரையை வகுத்துக்கொள்ளலாகும்.

11-13. பொருளின் உட்பிரிவுகள் இரண்டு. தலைமக (அதிகாரி) நோடு நேராகத் தொடர்புற்ற நிகழ்ச்சிகளை யடக்கியது தலைமைப் பொருள் (ஆதிகாரிகம்). தலைமகனுக்குப் பயனைத் தருவனவாகிய பிறரது நிகழ்ச்சிகளை யடக்கியது சார்புப்பொருள் (பிராசங்கிகம்); இது தொடர்ந்து நின்றவுருமாயின், கிளைக்கதை (பதாகை) யென்பதும்; குறுகியதெனின் வழிநிகழ்ச்சி (பிரகர்) யென்பதும்.

14. (பதாகைநிலையின் இலக்கணம்)

15. பொருளைப் பழங்கதை (பிரக்கியாதம்), புலவனாற் கற்பிக்கப் பட்டகதை (உற்பத்தி), மேலையிருவகையினையுதலப்பு (மிச்சிரம்) என மூவகையாகவும் வகுக்கலாம்.

16. அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் இம்மூன்றினுள் ஒன்றோ பல்வோ, நாடகத்தின் பொருண்முடிபாக (காரியமாக) வகுதல் வேண்டும். சிறிதாகத் தோன்றப் பலபட விரிவெய்தி நடக்கும் நாடகக்குத்து விதை (பீஜம்) எனப்படும். நாடகக்குத்துக்குச் சார்பாக நின்ற பொருள் (அவாத்நரார்த்தம்) இடையறி கண்டப்படின, அதனை யெடுத்துக் கூட்டுதற்கு உபயோகமாகநின்ற காரணம் (அச்சேத காரணம்) விரிநிலை (விந்து) எனப்படும்.

17. விஜ்ஜலிநூலவதாகாவுபுவுகரீகாய்-லக்ஷணாஃ
சுப-பு-கூ-தப-பே-வன-தாவ-கா-வரி-கீ-பி-தாஃ

விதை (பீஜம்), விரிநிலை (விந்து), கிளைக்கதை (பதாகை), வழிநிகழ்ச்சி (பிரகர்), பொருண்முடிபு (காரியம்) என்னும் ஐந்தும் பொருள் மூலம் (அர்த்தப்பிரகிருதி) எனப்படுவன.

சுவ-பே-பே-வன-தாவ-கா-வரி-கீ-பி-தாஃ

சூ-ர-ப-கூ-தப-பே-வன-தாவ-கா-வரி-கீ-பி-தாஃ

18-20 பயனைப் பெறுவதற்குநிமித்தித் தொடங்கும் தொடக்கம் (ஆரம்பம்), அதற்காக முயலுகின்ற முயற்சி (பிரயத்தனம்), பயனையெதிர்பார்க்கின்ற பயன்விழைவு (பிராப்தியாசை), பயன்பெறுவேனென்னும் உளப்பாடு (நியதாப்தி), பயன்முழுதும் பெற்றபேறு (பலயோகம்) ஆகிய ஐந்தும் நாட்டியநிகழ்ச்சி (அவஸ்தை) எனப்படுவன.

21. பொருண்மூலம் ஐந்தும் நாட்டியநிகழ்ச்சி ஐந்தும் சார்பாக எருவன ஐவகைச்சந்திகள்.

22. ஒரேநிகழ்ச்சித்தொடர்புபற்றி ஒரு பொருளினோடு மற்றொரு பொருளை யிணைத்துநிந்து சந்தி.

நூலு-பு-கீ-பே-வன-தாவ-கா-வரி-கீ-பி-தாஃ

ஐவகைச்சந்திகளாவன:- முனை (முகம்), நாற்று (பிரதிமுகம்), கருப்பம், விளைவு (அவமர்சம்), துய்த்தல் (உபசங்கிருதி = நிர்வாணம்) என்பன.

23. (ஆரம்பம்) தொடக்கத்தோடும் (பீஜம்) விதையினோடும் தொடர்புடைய முகமானது பல்வகைப்பொருளுக்குக் சுவைக்கும் முதலாகிநின்றவாலும், பீஜத்தினின்று தோற்றினமையாலும் முனை போல்வது.

24. உப-கே-பே-வரி-கா-வரி-நூ-பு-கா-வரி-கீ-பி-தாஃ

யு-கீ-பு-கா-வரி-கீ-பி-தாஃ

உ-கே-பே-வரி-கா-வரி-நூ-பு-கா-வரி-கீ-பி-தாஃ

24-27. விதையினைவிதைத்தல் உபகேபம்; அதன் அகற்றி (பரிசுரம்) பரிக்ஷிதம்; அதன் நிலைபேறு பரிநயம்; நற்குணங்களை யெடுத்தியம்பியுள்ளத்தைக்கவர்தல் விலோபனம்; இது செய்வாமனை நிச்சயித்தல் யுக்தி; கசத்தினையடைதல் பிராப்தி; நாடகக்குத்தாகிய விதை நிலைபெற்றுத்தோற்றுதல் சமாதானம்; இன்பமும் துன்பமும் காரியப்படுத்தல் விதானம்; வியப்புற்றுநோக்குதல் பரிபாவணம்; மறைத்தன வெளிப்படல் உற்பேதம்; கருதியபொருளின்தொடக்கம் கரணம்; மேல் நோக்கும் இயக்கம் வேதை. இவை பன்னிரண்டும் முதற் சந்தியாகிய முகத்தின் உட்பிரிவுகளாம். (தமிழ்மரபுபற்றி இவற்றின் துறையென்னவாம். இவற்றுள் உபகேபம், பரிக்ஷிதம், பரிநயம், யுக்தி, உற்பேதம், கரணம் என்னும் ஆறும் இன்றியமையாதன).

28. (பிரயத்தனம்) முயற்சியொடும், (விந்து) விரிநிலையொடும் தொடர்புடைய பிரதிமுகமானது தோற்றமும் மறைவும் (லக்ஷிய லக்ஷியம்) உளதாவனின் நாற்றுப்போல்வது. (இவை முதலியன தோற்றம். அரும்பு, மலர், காய் முதலியன மறைவு.)

(ராகம்) உண்டாக்கல்; வியப்பு (ஆச்சர்யம்) உண்டாக்கல்; கதை நிகழ்ச்சியை (விருத்தாந்தத்தை) கேட்பதற்கு ஆவலுண்டாகும்படி செய்தல் என்பனவாம்.

50-51 கவைகுறைவுபட்டனவும் சிறப்பில்லாதனவுமாகிய பொருண்முடிபுகளைச் சொல்லுண்மாத் திரம் உணர்த்தினார் போதும். கவைநிறைந்து சிறந்தபாகங்களைக் காட்சியாகும் உணர்த்தவேண்டும்.

52. சொல்லினால்மாத் திரம் உணர்த்தும் பாகங்களை விஷ்கம்பம், குலிகை, அங்காசியம், அங்காவதாரம், பிரலேசிகம், என்னும் ஐந்து இடைப்படுகாட்சி (அர்த்தோபகேசகம்) களானும் காட்டலாம்.

53. நடுத்தரமான நாடகபாத்திரத்தோற்றிச் சரிதையின் சில பாகங்களைச் சுருக்கிக்கூறுவதும், நடந்தேறியவற்றையோ, நடக்கப் போவனவற்றையோ தெரிவிப்பதும் விஷ்கம்பம் எனப்படும். ஒரே வகுப்பான ஒருவரோ பலரோ நாடகபாத்திரராயின் அது சுத்தம் எனப்படும்; நடுத்தரமானவர்களும் கடைப்பட்டவர்களும் உடன் தோற்றுவது சங்கீரண விஷ்கம்பமாகும்.

54. இரண்டு அங்கங்களுக்கிடையே விடுபட்ட விஷயங்களைக் கீழ்த் தரமான பாத்திரர் தோற்றி விளக்குவது பிரலேசிகம் எனப்படும்; இது விஷ்கம்பத்தை நிகர்த்தது.

55. எழிணி (திரை) யின்பின்னிற்போர் சிலவிஷயங்களை விளங்கக் கூறுவது குலிகை யெனப்படும்; ஒரு அங்கத்தின் முடிபில் நாடக பாத்திரர் வரப்போகிற அங்கத்தின் பொருளைக் குறிப்பாகக் கூறுதல் அங்காசியம் எனப்படும்.

56. ஒரு அங்கத்தில் வந்த நாடகபாத்திரரோ பிரிவின்றி அடுத்து வரும் அங்கத்திலும் நடக்க இவ்விரு அங்கங்களுக்கு மிடையே சொல்லாதுணர்ந்தவெனடியவற்றைச் சொல்லுதல் அங்காவதாரம் எனப்படும்.

57-60 யாருக்குக்கேட்கவுரைப்பது பிரகாசம்; புறத்தேயுரைப்பது கலாசகம்; மூன்றுவிதக்காட்டிப் பிறகைக் காதுகொடாவண்ணம் அன்றறிவிட்டு இருவர் கலந்தனையாடுவது ஜநாந்திகம்; ஒருவரை நோக்கித் திரும்பி இரகசியமொழிகூறுவது அபவாரிசம்; ஏதோ செவியறிபட்டதாகக் குறிப்பிட்டு ஆகாயத்தைநோக்கி வார்த்தையாடுவது ஆகாயபாஷிதம்.

61. இத்தயாதி இலக்கணங்களையும் மேல்வருவனவற்றையும் இராமாயணம் பிருகத்கதை முதலிய நூல்களையும் ஆராய்ந்து தக்க தலைவனை யும் கலவையையும் தேர்ந்தெடுத்துப் பொருத்தமான இனிய மொழிகளாற் சரிதையை யமைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

உ. இரண்டாமதிகாரம் யோனி விருத்தி யெனப்படும் இரண்டுப் புணர்த்துதலுதன்றிற்று. முதல் நாற்பத்துமூன்று குத்திங்களும் தலைவர், தலைவியர், முதல் கடை இடையென மூவகைப்பட்ட நாடக

பாத்திரரென் றின்றோரது இலக்கணங்கூறியவாகலின் யோனியுறுப்பின் பாவ. ஒழிந்த குத்திரங்கள் விருத்தியிலக்கணமும், விருத்தியோடு தொடர்புற்றுநின்ற வழக்குமொழியிலக்கணமும் கூறுவன.

1-5. தலைவர் நால்வகையர்; பெருமையும் உரனும் நால்வகையோருக்கு முரிய. ஆடல் பாடலி வீடுபட்டு இன்புற்றிருக்கும் மென் னீர்மையான் உவகைமேலிய தலைவர் (திரவலிதன்), பொறையும் அடக்கமும் நற்குணமணத்தும் பொருத்திய இருபிறப்பாளன் அறிவுமேலிய தலைவர் (திரசாந்தன்) (அந்தன்மைபொருத்திய பிறரும் இவ்வகையினர். ௩ 35-38ஐ நோக்கு). மேன்மையும் பொறையும் குத்தியது முடிக்கும் ஆற்றலுமுடையோன் மேன்மைமேலிய தலைவர் (திரோதாததன்), வெகுளியும் பொருமையும் மேவித் தற்புகழ்ந்து மந்திர நந்திரங்களில் வல்லவரையு யகங்காரம் மேற்கொண்டிருப்போன் தறுகண்மேலிய தலைவர் (திரோதாததன்).

6. பிறனிடத்து உள்ளஞ்சேன்றும் தன்மனையாள்பால் அன்பு பாராட்டுவோன் தகிலின்னர்; தனது பொருத்தாவொழுக்கத்தை மறைப்போன் சடன்; துணின்னி உடலிலுள்ள விகாரத்தைக்காட்டுவோன் திருஷ்டன். இவர் மூவரும், தன்மனையையன்றிப் பிறரை நினைதது அதுகூலனுமென இன்பவொழுக்கத்தில் நால்வர் தலைவருளர்.

7. தலைவனுக்கு நன்பனாய்க் கிளக்கதையினுட்டோற்றும் உப தலைவர் பிடமர்த்தன் எனப்படுவான்.

8. விடனும் விதாஷ்கனும் தலைவனுக்கு நன்பர்; தலைவனது பகைவன் திரோதத்தகுணமுடையோன்.

9-13. வறியோர்க்கிரங்கலும் வீரமும் தீரமும் சோபை; கண்ணோட்டமும் இனிய புன்னகையும் விலாசம்; அசைவுபுறந்தோற்று இனியநிலை மாதிரியும்; கடைப்பிடியும் வனிமையும் மேலிய கலக்க மற்றநிலை காம்பிரியம்; தடைபலவரினும் தளராமனிறற் றைரியம்; உயிர்போயினும் மாணத்தைக் கைவிடாமைய தேஜை; இன்பநிறைவினாற் புறத்தே தோற்றும் இனிமை வலிதம்; நல்வோரைப் பாதுகாத்தற்காகத் தன்னுயிரையுங் கொடுத்தல் ஔதாரியம். இவை தலைவனிடம் காணப்படும் எவ்வகைக்குணங்கள்.

14. நாடகத்தலைவியர் தன்மனை, அந்நியஸ்திரீ, பொதுமகள் என மூவகையர்.

14-21. (மூவகைத்தலைவியரது இலக்கணம்)

22-26 தலைவரோற்றி தொடர்பினை நோக்கத் தலைவியர் என்னவகைப்படுவர். நாயகன் அன்மையிலிருந்து குற்றவல்லபரிய உவகை யுற்றிருப்பவன் கவாதினாபர்த்துகன்; அனிகலனைந்து தலைவனது வரவையெதிர்பார்த்திருப்பவன் வாசகஜ்ஜை; தலைவனது பரிவாரருது துன்புறுபவன் வீரஹோர்தகன்முகை (உற்கை, உற்கன்முகைத்

யெனலுமாம்); தன்னுயகனுடலத்திற் பிறங்கலவியா லெய்திய குறி கண்டு வெகுளியுற்றிருப்பவன் கண்டிகை; ஊடலிற் தலைவனைச் சினந்து அவன் பிரிந்த பின்னர் அவனை நினைத்துத் துன்புற்றிருப்பவன் கல காத்நரிதை; குறியிடத்துத் தலைவன்முற்படாதொழிய மனமலைபவன் விப்பிரைப்பதை; தலைவன் வேற்றுநாட்டுக்குச் சென்றமையால் அவனைப் பிரித்திருப்பவன் பிரோசிதப்பிரியை; குறியிடத்துக்குத் தலைவனைநாடிச் செல்பவன் அபிசாரிகை. முதலெருவரும் மேலினினுக்கி யுவகையுற் றிருப்பர். ஏனையுருவரும் அனிகலனின்றித் துன்புற்று நெடுமூச் செறிந்து ஒளிகுன்றியிருப்பர்.

27. வேலைக்காரி; தோழி, ஏவற்பெண், சுற்றத்தாருள் இளையான், அயலான், தவமுதாட்டி, கம்மாளப்பெண், தான் என்னும் இவர் தலைவிக்குத் துதியராவர்.

28-39. (தலைமகளின் இலக்கணங்கள். இலக்கியநூல்களின் கண்டு கொள்க).

40. வலிதன் தன் அரசியற்கு கடமைகளை மத்திரிகள்வசம் விட்டு விடுவான். ஏனே ழுவகைத் தலைவரும் மத்தியிரோடு தாமும் கூடி அரசியற்கடமைகளைச் செய்வார்.

41. குலகுரு, புரோகிதன், தவத்தோன், பிரமவாதி என்னும் இவரைச்சார்ந்து அரசன் அறிவியல் நிற்பான்; நண்பர், குமாரர், வனங்காப்போர், தண்டத்தலைவர், போர்வீர ரென் றின்னோர் பொரு ணிதாக்கு உதவியாவார்.

42. குறளர், ஆயர், குறவர், யவனர், பாணர், சகாரர் முதலி னோர் இன்பநிலைக்கு உதவியாவார்.

43. நாடகபாத்திரர் முதல், இடை, கடை யென ழுவகைப்படு வார்.

(இனி, ஆசிரியர் நால்வகை விருத்தியின் இலக்கணங்கூறுதற்கு எடுத்துக்கொண்டார். கவையை யாதாரமாகக்கொண்டெழுதல் விருத்தியாதலின், ஒன்பதுவகைக்கவையினைப்பற்றி ஒருசில குறிப்புக்கள் கூறுவது இன்றியமையாதாயிற்று. சிருங்காரம் (உவகை), வீரம் (பெருமிதம்), பீர்ப்சம் (இளிவரல்), பௌத்திரம் (வெகுளி), ஹாஸ்யம் (நகை), அற்புதம் (மருட்கை), பரியோற்கர்ஷம் (அச்சம்), கருணை (அவலம்), சமப்ரகர்ஷம் (நடுவுநிலை) என ஒன்பது கவைகள் உள. உறுப்பியலுட் காட்டியபடி சுற்றித் தின்ற நடுவுநிலை உலகியல் நீங் கிளர் பெற்றியதாகலின் எஞ்சிய எட்டுமே உலகவழக்கினுட் கூறப் படுவன. அவற்றினுள் உவகையினின்றுநகையும், பெருமித்தினின்றும் மருட்கையும், இளிவரலினின்றும் அச்சமும், வெகுளியினின்றும் அவலமும் தோற்றுவவாகலின் உவகை, பெருமிதம், இளிவரல், வெகுளி யென்னும் நான்கும் சிறப்புடையவாயின. மேல்வரும் 57-ம் குத் திரத்துப்பொருளை சண்டுத் தருவாம். கைசிகிவிருத்தி உவகைக்கவை

பற்றி வரும். சாத்துவதி பெருமிதக்கவையற்றி வரும்; ஆரபடி இனி வரலும் வெகுளியும்பற்றி வரும்; பாரதிவிருத்தியாண்டும் வரும்)

44. தலைமகனது தன்மைவேறுபாட்டினால் வேறுபட்ட நால்வகை விருத்திகள் உள. ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் காமநுகரும் இன்ப விளையாட்டினை விரித்துக்கூறுவது கைசிகிவிருத்தி. இது நரும், நருமஸ்பூர்ஜம், நருமஸ்போடம், நருமகர்ப்பம் என்னும் நான்கு அகங்கங்களையுடையது.

45-46. தலைமகனது ஊடல்தவிர்க்கும்பொருட்டு (அன்புடைபா ரைச் சாந்தப்படுத்தும்பொருட்டு) வெளிப்படும் நகைக்குறிப்பு நரும் எனப்படும். அது நகைப்பற்றியும் உவகைப்பற்றியும் அச்சம் பற்றி யும் வரும். உவகைப்பற்றிய நகைக்குறிப்புத் தன்னை நோக்கியும், கூடல் விழைவு நோக்கியும், மாணத்தை நோக்கியும் வருதலின் முத்திரப் பட்டது. அச்சம்பற்றிய நகைக்குறிப்புச் சுத்தமாயும் பிறகவையாளோடு சேர்ந்தும் வருதலின் இருதிப்பட்டது. நகைப்பற்றிய நகைக்குறிப் பொன்றும், உவகைப்பற்றிய நகைக்குறிப்பு ழுன்றும், அச்சம்பற்றிய நகைக்குறிப் பிரண்டும் ஆகிய ஆறும் மொழி (வாக்கு), பேரம் (வேஷம்), செயல் (சேஷுடை) என ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றிடம் பற்றி வருதலின் நகைக்குறிப்புப் பதினெண்வகைப்பட்டன.

47. அன்புடைபாறியுருவர் முதன்முதலாக ஒருவரையொருவர் காண் பது நருமஸ்பூர்ஜம் எனப்படும். இது உவகையொடு தொடங்கி அச்சத்தில் முடிவும். (கைக்கிளைத்திணையினது காட்சித்துறையுள் ஐயத்துறையும் இதன் பற்ற்படுவன). உள்ளத்திலுள்ள அன்பினைச் சிறிதாக வெளியே தோற்றுவதில் நருமஸ்போடம் எனப்படும்; (கைக்கிளைத்திணையினது துணிவு, குறிப்பறிதல் என்னும் இரண்டு துறையும் இதன்பாற்படுவன).

48. அன்பு வெளிப்படுதல் நருமகர்ப்பம் ஆகும்; (களவியல் வகை யினைத் தும் இதன்பாற்படுவன.)

49. துன்பம்பற்றியது நருணம், ஆன்மை, தனக்கெனவாழாப் பெருந்தகைமை, இரக்கம், நேர்மை யென்னும் இவற்றோடு பொருத்தி நடக்கும் சாத்துவதிவிருத்தி சம்பாபகம், உத்தரபகம், சங்காட்டியம், பரிவர்த்தகம் என நான்காற்படும்.

50-51. பலவகைக்கவையும் பொருத்த மேலான பொருளைப்பற்றி இருவர் கலந்துரையாடுவது சம்பாபகமாகும்; (பாடாண்டிணையிதன் பார்ப்பதும்). பொருளுகு அழைப்பது உத்தாபகமாகும். மந்திரத் தலை வரது உரை கேட்டோ, பொருள்கருதியோ, தெய்வச்செயலாலோ புறநோடுள்ள நடப்புத்தொடர்பினை யறுப்பது சங்காட்டியமாகும்; (வெட்சித்திணையும் காதலத்திணையும் இவற்றின்பாற்படுவன.) தொடங்கிய செயல் முடிவுப்பெறுமுன் மற்றொன்றினுட்புகுதல் பரி வர்த்தகமாகும். (இவ்விருத்தி நார்பொருளினுள் அறத்தைச் சிறப்

பாக்கொண்டு வருதலை நோக்குக. சிறுபான்மை பொருள் பெருளாக வருகின்றதெனினும், அப்பொருள் அறத்தின்வழவாப்பொருளாதலின் அதுவும் அறத்தினு ளாடங்குமென்க. மேல்வரும் ஆரபடிவிரித்தி அறத்தின்வழவிய பொருண்மேயும்வருதல் காண்க.

52. மந்திரம், தந்திரம், மாயம், வஞ்சனை, அடுதல், வெகுளியென்றின்னவற்றின்மேல்வருகின்ற ஆரபடிவிரித்தி சங்குப்பதிகம், சம்பேதம், வஸ்துத்தாபனம், அவபாதனம் என நால்வகைப்படும்.

53. சங்குப்பதி (இச்சுத்திரத்தின்பொருள் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை; எந்திரம் முதலிய சூழ்ச்சிகளினால் உட்பொருளைப் பாதுகாப்பது என்றுகொண்டால் இதனாற் குறிக்கப்படும் ஒழுக்கம் உழிநுதல் திணையையும் நொச்சித்திணையையும் சார்ந்துநிற்கும்).

54. வெகுண்டார் இருவர் அடக்குறித்து ஒருவ ரொருவர்மேற் செல்லுதல் சம்பேதமாகும்; (வஞ்சித்திணை இதன்பாற்படும்). மாயத்தினால் ஒருபொருளை யுண்புண்ணுதல் வஸ்துத்தாபனமாகும். உட்புகுதலும் அஞ்சியோடுதலும் வெகுண்டுமலைது மாகிய இவை அவபாதமாகும்; (தும்பைத்திணை யிதன்பாற்படும்).

55--56. பாரதிவிரித்தியென மற்றொருவிரித்தி யுளது; அதனை நாடக லக்கணங்குறுமிடத்துக் கூறுவாம். உத்படரென்னும் ஆசிரியரின்வழிநிற்போர் இவற்றின் வேறிய ஐந்தாவதுவிரித்தியொன்று உளதென்பர்.

57. (நால்வகைவிரித்திக்குஞ் சுவை வருத்துக்கூறும் இச்சுத்திரத்தின்பொருளை 44 ஆஞ் சூத்திரத்துக்குமுன்னிற் குறிப்பினைட்டந்தாம்; அதனை ஆண்டுக் காண்க).

58. உலகவழக்கினை நுணுக வாராய்ந்துணர்ந்து, நாடகக்கட்டுரை நடந்தேறிய தேசத்தாருஞ்சிய பாஷை வேஷம் கிரியை யென்னும் இவற்றை மாறுபாட்டிற் வழங்குவேண்டு.

59--66. (மொழியமைதி கூறுகின்றார். தமிழ் வழக்கறிந்து ஏற்றவற்றை ஏற்குமாறமைத்துக்கொள்க). ஸம்ஸ்கிருதம் ஆடவர்கள் உயர்ந்தோராலும், தவத்தராலும், ஒரோவழித் தவமுதாட்டியாராலும், பட்டத்தரசியாலும், மந்திரபுதல்வியராலும், கணிகைமாதராலும் பேசுகற்றுகியது. பிராகிருதம் பெண்பாலுக்குக் குரியது. செளரேஷி ஆடவருட் ஸோழியுக்குக் குரியது. பைசாசம் கடையாயினுக்குக் குரியது. மாகதவியியல்புமுதலே. பவதேயமாகக்கூங்கும் அவ்வத்தேய வழக்குமொழி யுரியது. உயர்ந்தோர் பிரமொழியையுங் கொள்ளலாம். வித்வாம்சரையும் தேவரிஷிகளையும் அறிவரையும் முன்னிலைப்படுத்துங்காற் "பகவன்" என அழைத்தல்வேண்டும். விப்பிரரையும், மந்திரிமாரையும், அண்ணன்மாரையும் "ஆர்ய" என முன்னிலைப்படுத்தவேண்டும். சூத்திரதாரனும் நடியும் ஒருவரை யொருவர் முன்னிலைப்படுத்தும் மொழியும் இதுவே. சாரதி தன் னுமானனை "ஆயுஷ்

மன்" என முன்னிலைப்படுத்தவேண்டும். சிஷ்யன், குமரன், இளையோன் என்றின்னோரை வயதின் முதிர்ந்த பெரியோர் "வதஸ" (முழந்தாய்) என அழைப்பார். இளையோர் முதியோரை "தாத" (நந்தாய்), "சுகிர்தாபித" (திருவனைந்த பெயருடையோர்) என்பர். சூத்திரதாரன் தன்னுடன் செல்வோனை "மர்ஷ" (பிரியநன்ப) என்பான்; அவன் சூத்திரதாரனை "பாவ" (பெரியோய்) என்பான். அரசனை அவன் பரிசுனர் "தேவ", "சகாம" என்பர்; இழிந்தோர் "பட்ட" என்பர். கணவனுடைய தரத்துக்குப் பணிகளுக்கு உயர்வண்டு. பெண்கள் ஒத்ததரத்துப்பெண்களை "ஹலா" (எல்லா) என்பர்; வேலைக்காரியை "ஹலஜே" என்பர். கணிகையை "அஜ்ஜுகா" என யாவரும் அழைப்பார்; அவளது ஏவலாளர் "அம்பா" என்பர். குலப்பெண்களாகிய நரைமுதாட்டியரை அனைவரும் "அம்பா" என்பர். விநாஷகன் தலைவியையும் சேடியையும் "பவதி" என அழைப்பான்.

67. செயல், குணம், மொழியென்றின்னவற்றின் வேறுபாடுகளையும் நால்வகைத்தலைவர், அறுவகைத்தலைவிய ரென் றின்னாரோடு மருவி நின்ற சத்தவவேறுபாடுகளையும் பூரணமாக ஆராய்ந்துரைக்க வல்லார் சந்திரசேகரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானும் பரதனும் அவ்வாற் பிறருளரோ?

௩. முன்றும்முகாரம், சாதி (நாடகவகை)சேதம் என்னும் இரண்டிப்புணர்த்துகனுதலும், இருபதமுத விருபத்தாறுவரையுமுள்ள சூத்திரங்கள் சேதமுணர்த்துவன. ஒழிந்த சூத்திரங்கள் சாதிபுணர்த்துவன.

1. முதன்மைபற்றியும், எல்லாச்சுவைகையுத் தழுவி நிறைந்த இலக்கணத்ததாயிய தலைமைபற்றியும் நாடகத்தைமுதலிற் கூறுவாம்.
2. சூத்திரதாரன் ஆரம்பத்திற் செய்யவேண்டிய கருமங்களை (பூர்வரங்கத்தை)ச் செய்துமுடித்துப்போயினையினர்க்கு கத்த நெருவன் அவ்வண்ணமே (சூத்திரதாரனைப்போலவே) உட்புகுந்து நாடகத்துக்குத் தோற்றுவாய்கூறுவான். இவன் ஸ்தாபக னென்பபடுவான். (பூர்வரங்கம் என்பவன்: மாவேளிய வாழ்த்துதலும், வருணப்பூதரை வாழ்த்துதலும் இன்னன பிறவும்)

3--4. தேவன், மானிடர் நாடகபாத்திரராயின் அவ்வவ்வுருவத்தோடு, இருசாராகும் கலந்துவரும் (மிச்சி) சரிதையெனின் ஒருசாரார் உருவத்தோடும் ஸ்தாபகன் தோன்றிப் பொருள், பீஜம், முகம் என்னும் இவற்றினுள் ஒன்றினைக் குறித்தோ, நாடகபாத்திரர்கள் ஒருவரைக் குறிப்பாறுணர்ந்தியோ, இன்னிசையான தேம் பாடி அரங்கத்தை (அரங்கம்; நாடகம் பார்ப்போரைக் குறிக்கும்.) மகிழ்வித்தபின், பாரதிவிரித்தியினால் அறுவகைப் பெரும்பொழுது (இருது; கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில்)களுள்

ஒன்றினை வருணிப்பான். (ஸ்தாபகன் ஆரம்பத்திற் பாடுகிற பாட்டு நாதநியெனப்படும்; இதனை அவையடக்கியல் என்பது தமிழ்வுழக்கு. ஸ்தாபகன் தமிழ்வுழக்கிற் கட்டியக்காரனை நிகர்ப்பான்.)

5. செம்மொழி பெரும்பான்மையும் மேல்பெற்று நடர் பொருளாக (நடாபுறம்) வருஞ் சொல்வுழக்கு (வாக்வியாபாரம்) பாரதி விருத்தி யெனப்படும். இது பிரரோசனை, வீதி, பிரகசனம், ஆமுகம் என நால்வகைப்படும். (நால்வகைக்கு முரிய இலக்கணத்தை நுணுக நெளஞ்சுவார்க்குப் பாரதிவிருத்தியின் ஆட்சியுங் குணமும் நன்கு புலப்படுவனவாம். சூத்திரத்தில் "ஸம்ஸ்கிருதம்" என நின்ற பதத்தைப் பொதுவியல்புநோக்கிச் "செம்மொழி" யென மொழிபெயர்த்தாம். தமிழ் நாடகமரபுக்குச் "செம்மொழி" செந்தமிழாகும்.)

6. சபையோரின் உள்ளத்தில் மேல்வருவனவற்றைப் பார்ப்பதற்கு அவாவுண்டாகும்படி எடுத்துக்கொண்டபொருளைப் புகழ்ந்து கூறுதல் பிரரோசனை யெனப்படும்.

7. வீதி 52-ம் 63-ம் சூத்திரங்களுள்ளும், பிரகசனம் 49-50-ம் சூத்திரங்களுள்ளும் கூறப்படுவன. வீதியின் உட்பிரிவுகள் ஆமுகத்தின் உட்பிரிவுகளை நிகர்த்தனவாதலின் ஒன்றின்பின்னென்றாக இவற்றின் இலக்கணத்தைச் சுண்டுத் தருவாம்; முதலில் ஆமுகத்தை யெடுத்துக்கொள்வாம்.

8-10. சூத்திரதாரன் "நடி"யையோ, "மர்ஷ"னையோ, "விதாஷ"னையோ விளித்துத் தனதுகருமம் ஏதோ பேசுவதுபோலச் சொல்வன்மையினால் நாடகத்துப் பொருளைக் குறிப்பாகவுணர்ந்துவது ஆமுகமாகும். இது பிரஸ்தாபனை யெனவும்கூடும். சூத்திரதாரன் சொல்லொ, குறிப்போ காரணமாக நாடகபாத்திரரின் ஒருவன் தோற்றுவது கதோற்காதம்; காலவியல்பினை வருணித்துரைத்தல் கேட்டு ஆங்குக் கூறப்பட்ட குறிப்புக் கெய்யை நாடகபாத்திரன் தோற்றுவது பிரவிருத்தகம்; சூத்திரதாரன் ஒரு நாடகபாத்திரனைக் குறிப்பிட்டு, "இதோவருகின்றான்" என அவன் தோற்றுவது பிரயோகாதியசம். இவைவற்றுமும் பிரஸ்தாபனையின்வகைகள். வீதியின் உட்பிரிவுகள் பதின்மூன்று.

11-18 கூற்றும் மாற்றமுமாக இருவர் கலந்து வார்த்தையாடுவது உற்காத்யகம்; கூடாந் தமமாகிய மறைபொருண்மொழிகளை யொன்றின்பின்னென்றாகத் தொடுத்துக்கூறலாம் இதுவே; தொடர்பில்லா இரு நிகழ்ச்சிகள் ஒரேகாலத்தில் நிகழ ஒன்றினைப்பற்றி யுரையாடினான் அதனை விடுத்து மற்றதனைப்பற்றி யுரையாடுதல் அவலகெதம்; சபையார் நகைக்கும்படி இருவர் (ஒருவர் மற்றவரை) பொய்ச் மொழிகளைப் புகழ்ந்துரைத்தல் பிரபஞ்சம்; மூவர் நின்று வார்த்தைப் புரையும்போது சிலேடை மொழியின் உபயோகத்தினால் ஒருவர் மற்றொருவருக்கும் இருவேறு கருத்துப்படும்படி யுரைத்தல் திரிகடம்; நட்பு

மொழிபோற்றேன்றும் வஞ்சனைமொழியினால் ஒருவனைத் தியநெறியிற் செலுத்துதல் சலம்; வினுவெதிர்மறத்தல் வாக்கெளி; ஒருவரோருவரை வெல்லும்படியாகச் செய்கின்ற வாக்ருவாதம் அதிபலம்; நடந்துகொண்டிருக்கிற சம்பாஷணையோடு ஒருவனைத் தொடர்புடைய வேற்றுப்பொருளொன்றினைச் சட்டெனக்கூறுவது கண்டம்; கவையயக்கச் சொல்லிய சொற்களுக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருளுரைத்துக்காட்டுதல் அவசியத்திதம்; நகைபயக்கும் மறைபொருண்மொழி நான்கை; தொடர்பற்றவாக்கியங்களால் உரையாடுவது அசற் பிரயாபம்; பிறன்பொருட்டு நகையும் அவாவும் வினைக்க வரைப்பது வியாகாரம். குணங்களைக் குறிங்களாகவும் குற்றங்களைக் குணங்களாகவும் கொள்ளுதல் மிருதவம்; இவை வீதியின் உட்பிரிவுகள்.

19. மேற்காட்டியவற்றுள் ஒன்றின்மூலமாகச் சூத்திரதாரன் நாடகக்குத்து நாடகப்பாத்திரம் என்னும் இவற்றைக் குறிப்பிட்டுப் பிரஸ்தாபனை முடிவிற்போய்விட்டநாடகம் ஆரம்பமாகும்.

20-21. சகல நற்குணங்களும் நிறைந்த திரோதாத்தனாய்க் கீர்த்திமானாய்க் கீர்த்தியை விரும்பினவனாய், வல்வமைசானியாய், வேதங்கள்மூன்றையுங் காப்பாற்றுவவனாய், உலகாள்பவனாய், தேவரீழழியிலோ ரிஷிகளையுழியிலோ உதித்தவனாய் யுள்ள தலைவன் யோன்றுகிற நாடகத்தில் அவனது நிகழ்ச்சிகளை, பெருங்கீர்த்திவாய்ந்த நிகழ்ச்சியொன்றினையே தலைமைப்பொருள் (ஆதிகாரிகம்) ஆக்கக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

22. தலைவனது தலைமைக்குணத்தோடு மாறுபட்ட நிகழ்ச்சிகளிருப்பின் அவற்றைத் தவிர்த்துவிடவேண்டும்; அன்றேல் ஒருவகையாக வேறுபடுத்தியுரைத்தல்வேண்டும்.

23. சரித்திரநிகழ்ச்சியின் தொடக்கத்தையும் முடிபையும் நிச்சயித்தபின்பு அதனை முறையறிந்து ஐந்தாசந்திகளாகப் பகுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

24. பின்னர் அறுபத்துநான்குசந்தியுட்பிரிவுகளாகப் பகுத்துக் கொள்ளலாம், கிளைக்கதை (பதானை)யுனதாயின் அதனையும் அநுசந்திகளாகப் பகுத்துக்கொள்ளல்வேண்டும். அநுசந்தியின் ருளை ஐந்திற் குறையிவருத்தல்வேண்டும். வழிநிகழ்ச்சி (பிரகரி)யைச் சந்திவகுத்தல் கூடாது.

25. ஏற்புடையதாயின் முதலவகத்துக்கு முன்னே ஒரு முன்னுரைக்காட்சியை (விழ்கம்பத்தை) வைக்கலாம். நாடகக்கட்டுரையைச் சீர்ப்படுத்தும்போது நிரிஸபாக்கங்கள் கவையபவநர்மையவென்னும் பின்வரும் நிகழ்ச்சிகளை விளக்கப்படுத்துவதற்கு இன்றியமையாதன வெனக் காணப்படின் அவற்றைத் தொகுத்து ஒரு முன்னுரைக்காட்சியாக அமைக்கவேண்டும்.

26. ஆரம்பத் தொட்டு அனைத்துநிகழ்ச்சிகளும் கவைதரும் நீர் மையவாயின் முன்னுரைக்காட்சியை யொழித்து முதலங்கத்தினுள்ளே ஆமுதத்திற் கூறப்பட்ட குறிப்புக்கள் தோன்றுமாறு அமைத்துக் கொள்ளுதல்வேண்டும்.

27. அங்கமானது விரிநிலை (விந்து) செறிந்ததுவாய்ப் பலவாய் கொள்கைகையுஞ் கவைகளையுந் தன்னுள் ளடக்கிக் கதாநாயக குடைய நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டுவது. (33-ம் 34-ம் சூத்திரங்களையும் நோக்குக)

28. அங்கத்தினுட் டலைமைபற்றியகவைக்கு ஆதாரமாகச் கவைப் பொருள் குறிப்பு என்னும் இவற்றையும் கவைநிலையெனும் வழி நிலையெறையங்களையும் ஆராய்ந்தமைக்கவேண்டும்.

(இவற்றின் இலக்கணங்களை மேல்வரும் அதிகாரத்தினுட் காண்க.)

29. கவையைப் பெரிதும் நோக்கி நாட்க்கட்டுரையினது தொடர்பினைக் கண்டப்படுத்துவதும், நிகழ்ச்சித்தொடர்புகூறியவிஷயங்களைப் பெருகத்தருவதனூற் கவையைக்குறைவுபடுத்துவதும் நன்றல்ல.

30. வீரச்சுவையையோ இன்பச்சுவையையோ நாடகத்துக்குத் தலைமைபற்றிய சுவையாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏனையகவைகள் தலைமைபற்றியகவைக்குச் சார்பாகநிறுவவேண்டும். மருட்கைச்சுவை இறுதியில்மாத்திரம் வருதல் வேண்டும்.

31-32. நெடுமயபண்ணம், கொலை, போர், அரசியலுக்கெதிராகிய கலகம், நாட்டை முற்றுகையிடுதல், உண்ணல், நீராதல், காமக் கலவி, எண்ணெயிடல், உடையணிதல் என்னும் இவற்றையும் இவையே போல்வனவற்றையும் அரசுத்திற் படுத்தியகடிமாக்காட்டுதல் கூடாது. தலைவனது மரணத்தைக் காட்டுதல் கூடாது; இன்றியமையாதுவாரிற்றறித்த வியலாது.

33. ஒரேநாளில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளாய் ஒரேமுடிபுகுதினவாய்த் தலைவனையும் மூவர் நாள்வர் நாட்கபாத்திரங்களையும் உடையனவாய், முடிவில் அனைவரும் போய்விடும் நீர்மையவாய் அமைந்த நிகழ்ச்சிகளையே ஓர்வகைமகத் தொகுத்தல்வேண்டும்.

34. விரிநிலை, பீஜம், வழிநிலைக்குறிப்பு (பதாகால்தாநாகம்) என்னும் இவற்றையும் முன்னுரைக்காட்சியையும் ஆராய்ந்து அங்கங்கள் செவ்வெதி னமைக்கவேண்டும். நாடகத்தில் ஐந்து அங்கம் வருதல்வேண்டும்; மகாநாடகத்திற் புத்து அங்கம் வருதல்வேண்டும்.

35-38. (இனிப் பிரகரணத்தின் இலக்கணம் கூறுகின்றார்) பிரகரணத்தின்கதை கவிவினூற் கற்பிக்கப்பட்டகதையா யிருத்தல் வேண்டும். நிகழ்ச்சி பூவுலகத்தில் நடக்கவேண்டும். தலைவன் அமாத்தியன் (மந்திரி), விப்பிரன், வணிகன் என்னும் வகையில் ஒருவரையும் தீரசாந்தனும், அபாயமுற்றவனுய்த் தருமாத்தகாமம் முன்றினையும் கருதியபொருளாகக்கொண்டவனும் வருதல்வேண்டும். சந்தி,

விஷ்கம்பம், கவை யென்னு மிவற்றை நாடகத்துக் கொண்டவாறு கொள்க. தலைமகள் தலைமகனதுமனைவியாகிய குலமகளாகவாவது விலைமகளாகவாவது இருக்கலாம். குலமகள் மனையில் இருத்தல்வேண்டும். விலைமகள் புறத்தேயிருக்கவேண்டும். குலமகள் தலைவியாயின் சக்தமெனவும், விலைமகள் தலைவியாயின் விகிர்தமெனவும், இருவரும்வரின் சங்கீர்ணமெனவும் பிரகரணம் மூவகைப்படும். சங்கீர்ணப் பிரகரணத்தில் தூர்த்தர்பவர் தோற்றுவார்.

39-43. (நாடிகையினிலக்கணம்.) நாட்டியவகை பலவற்றின் கலப் பாக நடக்கின்ற நாடிகைக்கு இலக்கணத்தையாராய்வாம். பொருள் பிரகரணத்துக்குக் கூறப்பட்ட பொருளாகும். தலைவன் தீரவலித் வகையைச் சேர்ந்த கிர்த்திமாஞ்சிய அரசன். கவை உவகைச்சுவை. நாடிகைச்சரிதை பெண்கள்பலர் வரப்பெற்று நான்கங்கங்களால் முடியுமெனப் பிறர்கூறினொன்றினும் இரண்டு மூன்று அங்கங்களால் முடிவதுமுண்டு. தலைவனுக்கு நாயகிமார் பலரெனின், அவருள் வய தின்பூத்தான் பட்டத்தரசியாயிருத்தல்வேண்டும். தலைவன் அவள் விருப்பத்திற்கியையவே பிறர்பாற்றசெல்லுதல்வேண்டும். நாடகத் தலைவி தலைவனைக் கண்டுக் கேடும் சகுதிய காரணத்தினால் அவன் மேற் காத்தகொண்டவளாயிருத்தல்வேண்டும். தலைவன் பட்டத்தரசிக்கு அஞ்சிநடக்குமியல்பு தோற்றவேண்டும். நாடிகை நான்கங்கங்களால் நடக்கும்பொழுது, அங்கங்கள் நான்கும் கைகிவிருத்தியின் வகை நான்கினையும் முறையே பெற்றுவருவன. (தமிழ்மழக்கியுள்ள விவாசங்கள் இவ்வகை) என்

44-46. (பாணம் என்னும் நாட்டியவகையினிலக்கணம்.) பாண்டித்தியமுடையோனும் நிபுணனுமாகிய விடகெருவன் தோன்றித் தன்னுடைய அபுபவத்திலோ, பிறருடைய அபுபவத்திலோ, நடந்ததாக ஒரு தூர்த்தசரிதை பெருத்துச் சொல்வது பாணத்துக்குரிய பொருளாகும். இச்சரிதம் கவிவினூற் கற்பிக்கப்பட்டதாகி ஓர்வகத்தில் முடியவேண்டும். விடன் ஒருவனைத்தவிரப் பிறரெவருந் தோற்றுதல் கூடாது. பிறர் தோற்றுரென்னுந் தோற்றிநிற்பது போலக் கற்பித்து ஆகாயபாஷிதமாக விழுவையும் விடையையுந் தானே கூறி விடன் சமயாஷிப்பது மரபாகும். அழகையும் ஆற்றலையும் வருணித்துக் கூறும் மார்க்கத்தார் பாணமானது இன்பச்சுவையும் வீரச்சுவையும் நிரம்பியதாதல்வேண்டும். பாணத்தில் முகம் உபசங்கிடுதி (துய்த்தல்) ஆகிய இரண்டுசந்திகளும் பத்துவகை இலாசியாங்கமும் வருவன.

47-48. இலாசியாங்கம் பத்தாவன:-

மெய் டீஹெய்த டீஹெய்வீர் டீஹெய்வீர்
பூஹெய்வீர் மஹெய்வீர் டீஹெய்வீர்
உதஹெய்வீர் மஹெய்வீர் டீஹெய்வீர்
உதஹெய்வீர் மஹெய்வீர் டீஹெய்வீர்
உதஹெய்வீர் மஹெய்வீர் டீஹெய்வீர்

கேயபதம், ஸ்திதபாட்டியம், ஆனேபாட்டியம், பூஷ்பகண்டிகை, பிரச்சேதகம், திரிகூடம், சைந்தவம், துவிகூடம், உத்தமோத்தமகம், உத்தப்பிரதியுத்தம் என்பன. (இவற்றின் இலக்கணத்தை ஆசிரியர் கூறவில்லை. பாரதியநாட்டியசாஸ்திரம் முதலிய முடிந்தநூலிற் கண்டு கொள்க என உரையாசிரியர் கூறிச்செல்வார்.)

49-50. (பிரகசனம் என்னும் நாட்டியவகையிலிலக்கணம்.) பல இதரத்தாலும் பாணத்தைப்போலத் பிரகசனம் கத்தம், விகிர்ந்தம், சங்கீர்ணம் என மூலகைப்படும். கத்தப்பிரகசனத்திற் பாசண்டர், விப்பிரர், சேடன், சேடி யென் றின்னோர் தோற்றும் பொருத்தமான வேஷமும் பாணையுத் தோன்ற நகையைவினாக்கும் நகைக்குறிப்பு மொழிகளைக் கூறி நடிப்பர். காமுசராதியோர் தோற்றிக் காமக்குறிப்புத் தோன்றநடிப்பது விகிர்ந்தப்பிரகசனம். தூர்த்தர் பலர்தோற்ற அறுவகை நகைக்குறிப்பும் விதியிலிலக்கணமும் பெற்றுவருவது சங்கீர்ணப் பிரகசனம்; (பாரதியிருத்தியிவ்வகைகளாகிய பிரரோசனம், விதி, பிரகசனம், ஆகும் என்னும் நான்கினது இலக்கணமூலக் கூறிலும், பாரதியிருத்தியென அடியார்க்குநல்லார்கூறிய பதினோராட்டிலும் இவற்றினையொத்தும் ஒவ்வாறும் நிறிசிறு மற்றொருவகையாதல் காண்க. அவையடக்கியலுக்கும் நாடகக் கட்டுரையின்மேலுக்கத்துக்கு மிடையிற் பாரதியிருத்தியிவ்வகையொன்று தோற்றுவது மரபென. முன்னர்க் காட்டினும். மாயோன்வாழ்த்தும், வருணபூதநர்வாழ்த்தும், திங்கள் வாழ்த்தும், அவையடக்கியலு மாயினபின்னர் பதினோராட்டினுள் ஒன்றையோ பலவற்றையோ அரங்கிற் காட்டியதன் பின்னர் நாடகக் கட்டுரையைத் தொடங்குவது தமிழ்நாடகவழங்கு என என்ன இடமுண்டு. பாரதியரங்கத்திலாவது கொடுகொட்டி முதலிய பாரதியிருத்தி தெய்வவிரகுத்தியென்று குறியீட்டுக் குரியன இவையோன்ற பிறவும் பாரதியிருத்தியாயின.)

51-53. (இடமும் என்னும் நாடகவகையிலிலக்கணம். துரிபுரதகனம் இதற்குச் சிறந்தபொருளென மேலோர்கூறுவர்.)

பொருள் பிரசித்தமாக யாவரும் அறிந்த பொருளாதல்வேண்டும். விருத்தி கைசிகிதமொழிந்ததென்றும்; தலைவர் தீரோத்ததராய தேவர். கந்தருவர், இயக்கர், இராக்கர், பூதர், பிரேதர், பைசாசர் என்றின்னோர்; கவை நகையும் உவகையும் ஒழித்த ஆறுகவைகளும்; வெருவிச் சுவை பெருவரவிறுக்கும். இந்நிரசாலம், மானிய, போர், கலாம், குரியசந்திரகரணம் என் றின்னன வகுத்தவேண்டும். விளைவு (அவமர்சம்) என்னும் நான்காஞ்சுத்தியொழிந்த நான்கு சந்திகளும் வந்து இடமும் நான்கு அங்கங்களால் முடியும். நாடகபாத்திரர் பதினாற்பேர்.

54-55. (வியாயோகத்தின் இலக்கணம்) கருப்பம் விளைவு என்னும் இன்னொழிந்த மூன்றுசந்திகள்பெற்று ஓரங்கத்திலும் ஒருநாளில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டும் வியாயோகமானது பல ஆண்பால் நாடக பாத்திரர்களைக் கொண்டு இடமுத்துக்குக் கூறிய சுவைகளை

யெய்திய பெண்கள் காரணமல்லாத பிறகாரணங்களால் விளைந்த ஒரு போரை நடித்துக்காட்டுவதாக வரும்.

56-61. (சமவகாரத்திலிலக்கணம்) நாடகத்துக்குப்போல ஆறு கம்பவகுத்தவேண்டும். பொருள் தேவாகரோடுதொடர்புடைய பிர சித்தசரிதை. சந்தி விளைவு ஒழிந்த நான்கும். விருத்தி நாவ்வகை விருத்தியும் (கைசிகிவிருத்தி ரிபுபான்மை, ஏனையபெரும்பான்மை); நாடர் பன்னிருவர், தீரோதாத்தவகையினராகிய தேவாகரர், கவைகள்; சமுத்திரமதன (பிராக்டல்சுடைந்த) சரிதையினுட்போல விரச்சவை. பெரும்பான்மையாகவும் ஏனைய ரிபுபான்மையாகவும் வகுத்தவேண்டும். மூன்று அங்கங்களாகி மூலகை வஞ்சன (கபடம்), மூலகை யுவகை (சிருங்காரம்), மூலகைக் கலக்கம் (வித்திரவம்) என்னும் இவை வந்து முடியவேண்டும். முதலாக்கம் இரண்டுசந்திகளைக்கொண்டு பன்னிரண்டு நாழிகைப்பொழுதினுள் நடந்தநிகழ்ச்சிகளைக் கொள்ள வேண்டும். இரண்டாம் மூன்றாம் அங்கங்களின் வரையறை முறையே நான்கு, இரண்டு நாழிகைகளாகும். சமவகாரத்தில் விரிநியையும் (வித்துவும்) முன்னுரைக் காட்சியும் (விஷ்கம்பமும்) வாரா. வீதியின் உட்பிரிவுகளைப் பிரகசனத்தினுட்போலவே இதனுள்ளும் உபயோகிக்கலாம். மூலகை வஞ்சனயாவன; சரித்தின் இயல்பானதன்மையினாலும், தெய்வச்செயலாலும், பகைவராலுந் தோற்றுவன. மூலகைக் கலக்கமாவன; நகரத்தை முற்றுக்கவிடுதலினாலும், போரினாலும் புயலினாலும் பெருநெருப்பினாலும் ஏற்படுவன.

62-63 (விதியின் இலக்கணம்).

விதி உத்தகாத்தியகம் முதலாகக் கூறப்பட்ட பதின்மூன்று உட்பிரிவுகளை யுடையது. ஒருவரோ இருவரோ நாடகபாத்திரராக வரல் வேண்டும். நாட்டியவகையாகத் தனித்துவகுத்தத்துக் கைசிகிவிருத்தியால் நடந்து பாணத்தைப்போல் அங்கமுழ் சந்தியுடையதாய் உவகை (சிருங்காரச்சுவை பெரும்பான்மையாகவும் மற்ற நியாநாயினொரு கவை ரிபுபான்மையாகவும் வரப்பெற்றுமுடியும்.

64-65. (உத்திரவுக்காங்கத்தி னிலக்கணம். நாடகத்தினுட்பிரிவாகிய அங்கத்தினின்று வேறுபடுத்திக் காட்டும்பொருட்டு வாளா அங்கமென்னது, உத்திரவுக்காங்கமெனக் குறியீடுசெய்தோர்) பிரக்கியாதமான பழங்கதையைக் கற்பனையால் விரித்துக்கூறும் உத்திரவுக்காங்கமானது அவல(கருணை)ச்சுவைமேவிச் சாதாரணமனுஷரைத் தலைவராகக்கொண்டு, பானத்தைப் போன்று சந்தியும் விருத்தியும் பெற்று மகளிர் பிரலாபம் வந்து முடியவேண்டும். போர்நிகழ்ச்சி, வெற்றி, தோல்விகளைச் சொற்களினால் விரித்துரைக்கவேண்டும். நிகழ்ச்சியினுற் காட்டுதல் கூடாது.

66-68. (ஈஹாமிருகத்தின் இலக்கணம் மிருகம்-மான். நாணி யோடுகின்ற இனமன்போன்ற பெறுதற்கரியானைத் தலைவர்

கிரதை); கருதியதுபெருமையினால் அதனை யெண்ணியெண்ணி மனம் புண்ணுதல் ஒருதலையுள்ளதுதல் (சித்தனை); இடியேறுபோல்வனவற்றால் வெருவிநிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சி வெளுதல் (திராசம்); பிறர் செல்வங்கண்டவழி மனம்பொருது அலுவறுதல் பொருமை (அஞயை); நித்தைச்சொல் முதலியவற்றால் முனிவறுதல் (அமர்வும்); குலப்பெருமை, கல்வாமை, இளமைமுதலியவற்றால் எய்தும் உள்ள மிகுதி மிகை (கர்வம்); முன்னறிந்தபொருளை விழுப்புற்று உள்ளுதல் நினைதல் (ஸ்மிருதி); சாக்காடு (மரணம்) (வெளிப்படையாததலின் இதற்கு வரைவிலக்கணம் வேண்டியதில்லை)யான ஆசிரியர் கூறிச் சொல்வார்; கள்ளுண்டோனது நகையுங் களியாட்டும் களி (மதம்); நித்திரையில் வாய்வெருவுதல் கனவு (சுப்தம்); கண்ணுடி உடல் நிமிர்ந்தி அயர்ந்து உறங்குதல் துஞ்சல் (நித்திரை); கண்களைக் கசக்கிக் கொட்டாவிவிட்டுத் தூக்கத்திலிருந்து எழுதல் இன்றுயிலுணர்தல் (விபோதம்); தீயவொழுக்கம் முதலியவற்றால் நாணிய வுள்ளம் பிறர்க்கு வெளிப்பட நிகழும் நிகழ்ச்சி நாணுதல் (விரீடை); உணர் விழந்து வாயினின்றும் நுரைசேர்ந்து கும்ப நடுக்குற்று நிலத்தில் விழுந்துபுரளுதல் குஞ்சையுறுதல் (அபஸ்மாறம்); அச்சம் முதலிய வற்றூற் கலக்கமுற்று ஒரு பொருண்மேல் இருபொருட்டன்மைகருதி வரும் மனந்தொற்றம் ஐயம் (மோகம்); கலைநூல்முதலியவற்றால் ஐயந்திரிபுற உண்மையையுணர்ந்து பிறர்க்குணர்த்தல் ஆராய்ச்சி (மதி); இளைப்பிலேவோ வயிற்றிற் குன்றமுதிர்ச்சி முதலிய ஏதுக்க ளாலோ தோன்றுகின்ற சோம்பு மடிமை (ஆலசியம்); அன்பும் அச்ச மும் முதலாக உடம்பிற் புலப்படுமாற்றான் உள்ளநடுக்குதல் நடுக்கம் (ஆலேகம்); நிச்சயத்தின்மையிலே பண்முறையும் ஆலோசித்தல் கருதல் (தர்க்கம்); நாணுதல்முதலியவற்றால் உடலிற்றேன்றிய வேறு பாட்டைப் பிறர் காணுதலடிமறைத்தற்கு முயற்சித்தல் மறைத்தல் (அவகித்தை); வியாதிவால்வருந்துதல் நோயுறல் (வியாதி); பைத்திய கோவிலுற் காரணமற்ற அழுதல், சிரித்தல் வார்த்தையாடல் மயக்கம் (உஃபத்தம்); இடர், பொருமை முதலியவற்றால் மனம்புழுக்குதல் (விஷாத்தம்); காலதாமதமாவதை நினைத்துக் கலக்கமுற்று நெஞ்சு துடித்து அவரப்படுதல் பரபரப்பு (உற்சகம்); காமம் வெகுனி மயக்க முதலியவற்றால் மனத்தொழுவல் சுழற்சி (சபலம்);

(வழிநிலையவியங்களைக் குறிப்பதற்கு யாம் மேலே வழங்கிய தமிழ்ப் பதங்களுட் பெரும்பாலான தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டியல் ௧௨ - ம் குத்திரத்து உரையிலின்றும் எடுக்கப்பட்டன.)

(“களித்தோ னவநயங் கழறும் காலே

யொளித்தவை யொளியா னுரைத்த விண்மையுங்

கழிந்துஞ் சோர்ந்துத் தாழ்ந்துத் தளர்ந்தும்

விழ்ந்த சொல்லொடு மிழ்ந்திச் சாய்தலும்

களிகைக் கவர்ந்த கடைக்களேக் குடைமையும்

பேரிசை யாளர் பேணினர் கொளலே;

தெய்வ பூற்றே னவநயங் செப்பிற்
கைவிட் டெறித்த கலக்க முடைமையும்
மடித்தெயிறு கௌவிய வாய்த்தொழி னுடைமையும்
துடித்த புருவமுற் துளங்கிய நிலையும்
செய்ய முகமுஞ் சேர்ந்த செருக்கும்
எய்து மென்ப வியப்புணர்ந்தோரே;

குஞ்சை புற்றே னவநய நாடூற்
பன்மென் றிறுகிய நாவழி வுடைமையும்
நுரைசேர்ந்து கும்பம் வாயு மோக்கினர்க்
குரைப்பான் போல வுணர்வி லாமையும்
விழிப்போன் போல விழியா திருத்தலும்
விழுத்தக வுடைமையு மொழுக்கி லாமையும்
வயங்கிய திருமுக மழுங்கலும் பிறவும்
மேவிய தென்ப விளங்குமொழிப் புலவர்;

நிதைபுடம் மட்டோ னவநயத் தெளியின்
முந்தை யாயினு முனரா நிலைமையும்
பிடித்த கைம்மே லடைத்த கவினு
முடித்த ளுருத கரும நிலைமையும்
சொல்லுவது யாது முனரா நிலைமையும்
புல்லு மென்ப பொருந்துமொழிப் புலவர்;
இன்றுமி னுணர்ந்தோ னவநய மிம்மி
லொன்றிய குறுங்கொட் டாவிய முயிர்ப்புத்
துங்கிய முகமுற் துளங்கிய வுடம்பும்
ஞங்கிய திரிபு மொழிந்தவுங் கொளலே;

செத்தோ னவநயங் செப்புங் காலே
யத்தக வச்சமு மழிப்பு மாக்ஷுங்
கடித்த நிரைப்பலின் வெடித்துப் பொடித்துப்
போத்ததுணி வுடைமையும் வலித்த வறுப்பும்
மெலித்த வசுடு மென்மையிக வுடைமையும்
வெண்மணி தோன்றக் கருமணி கரத்தலு
முன்மையிற் புலவ ருணர்ந்த வாறே;

முன்பெய்யம் மட்டோ னவநயங் வகுக்கில்

இழிக்க வுடைய வியப்புநீ விடைமையும்
மெய்கூர் நடுக்கமும் பிணித்தலும் படாத்தை
மெய்ப்புண் டொடுக்கிய முகத்தொடு புணர்ந்து
மொளிப்படு மனவி னுவறிய கண்ணும்
விளியினுத் துளியினு மடித்தசெவி வுடைமையும்
கொடுகிவிட் டெறித்த குளிர்மிக வுடைமையும்
நடுங்கு பல்லொவி யுடைமையு முழுவும்
கனவுகள் டாற்று நெழுத்து முன்னே;

பனித்தலைப் பட்டோ னவிறயம் பகரி

எடுக்க முடைமையு நகைபடு நிலைமையு
சொற்றளர் திசைத்தலு மற்றறி லவதிரும்
பொர்வை விழைதலும் புந்திதோ ளுடைமையும்
நீரும் விழியுத் தேறு முனிதலு
மின்னவை பிறவு மிசைத்தனர் கொளவே;

உச்சிப் பொழுதிள் வந்தோ னவிறயம்

எச்ச மின்றி யியம்புந் காலைச்
சொரியா நின்ற பெருந்துய குழந்து
தெரியா நின்ற வுடம்பெரி யென்ண்
சிவந்த கண்ணு மயர்ந்த தோக்கமும்
பயந்த தென்ப பண்புணர்ந் தோரே;

நாளை முற்றே னவிறய நாடிள்

இறைஞ்சிய தலையும் மறைந்த செங்கையும்
வாடிய முகமும் கோடிய வுடம்பும்
கெட்ட பொலியும் கீழ்க்க ணேக்கமும்
ஒட்டின தென்ப வுணர்ந்திடு னோரே;

வருத்த முற்றே னவிறயம் வருப்பிற்

பொருத்த மில்லாப் புன்க ணுடைமையுத்
சோர்ந்த யாக்கையுத் சோர்ந்த முடியும்
கூர்ந்த வியர்வுந் குறும்பும் புவர்வும்
வற்றிய வாடிய வணர்ச்சிய வறுப்பு
முற்ற தென்ப வுணர்ந்திடு னோரே;

கண்ணோ வுற்றே னவிறயம் காட்டிள்

நண்ணி கண்ணீர் துளிரிற் றெறித்தலும்
வளைந்தபுரு வத்தொடு வாடிய முகமும்
வெள்ளிடை நோக்கின் விழிதரு மச்சமுத்
தெள்ளிதிற் புலவர் தெளித்தனர் கொளவே;

தலைதோ வுற்றே னவிறயஞ் சாற்றி

விலைமையின் தித் தலையாட் டுடைமையுந்
கோடிய விருக்கையுத் தளர்ந்த வேரொடு
பெருவிர விடுக்கிய நுதலும் வருந்தி
யொடுங்கிய கண்ணோடு பிறவுத்
திருந்து மென்ப செந்தெறிப் புலவர்;

அழற்றிற் பட்டோ னவிறய முரைப்பிள்

திழற்றிற் பவேண்டு நெறிமையின் விருப்பும்
அழலும் வெயிலுஞ் கடகு மஞ்சலும்
திழலு நீருத் தேறு முலத்தலும்
பனிற் குலப்பும் பாநிதித் தொடையலும்
நுளிரிற் றிர மருநெறி யாக்கலும்
புக்க லுன்பொடு புலர்ந்த யாக்கையுத்
தொக்க தென்ப துணிவறிந் தோரே;

சீத முற்றே னவிறயஞ் செப்பிள்

ஒதிய பருவர லுள்ளமோ முழத்தலும்
சுர மாகிய போர்வை யறுத்தலும்
ஆர லெய்தலுந் தமலும் வேண்டலும்
உரரியும் உரன்றும் உயிர் தலும் உரைத்தலும்
தக்கன பிறவுஞ் சாற்றினர் புலவர்;

வெப்பி னவிறயம் விரிக்கும் காலைத்

தப்பில் கடைப்பிடித் தன்மையுந் தாகமும்
எரியி னன்ன வெம்மையொ டியைவும்
வெருவரு மியக்கமும் வெம்பிய விழியும்
நீரும் வேட்கையு நிரம்பா வலியும்
ஒருந் காலை யுணர்ந்தனர் கொளவே;
கொஞ்சிய மொழியிற் கூரெயிறு மடித்தலும்
பஞ்சியின் வாயிற் பணிநுரை கூம்பலும்
தஞ்சு மாந்தர் தம்முக தோக்கியோ
ரினசொலியம்புவான் போலியும் பாமையும்
நஞ்சுக்ள டோன்ற னவிறா மென்க..''

என; அடியார் க்குநல்லார் காட்டியவற்றையும் உறுப்பியல் கூம்பிரிவி
னுள் வந்தவற்றையும் ஸ்ண்டு ஆராய்க..)

32-37 நிர்வேதைமுதலிய வழிநிலையவிறயங்கள் தாமாக நிலை
பெற்றுநிற்கும். ஆற்றலில்லாதவளாதலின், நிலைபெற்றுநின்று
கவையையளிக்கும் கவைநிலையவிறயங்களைச் சார்ந்து அவற்றுண்
மறைந்துநிற்குமியல்பின. வினைமொழியும் காரகபதமுஞ் சேர்ந்து
வாக்கியத்தொடராமாறுபோலச் கவைநிலையவிறயங்களோடு வழிநி
நிலையவிறயங்களும் பிறவுஞ் சேர்ந்து நாட்டியச்சுவையைப் பிறப்
பிக்கின்றன. இன்பச்சுவையவிறயம் (இரதி), வீரச்சுவையவிறயம் (உற்
சாகம்), இழிப்புச்சுவையவிறயம் (ஐ்குப்பை), வெகுளிச்சுவையவி
நயம் (குரோதம்), நகைச்சுவையவிறயம் (ஹாசம்), வியப்புச்சுவையவி
நயம் (ஸம்மம்), அச்சச்சுவையவிறயம் (பயம்), அவலச்சுவையவி
நயம் (சோகம்) எனச் கவைநிலையவிறயம் என்வகைய. நடுவுநிலைய
விறயத்தையுஞ் (சமநிலையவிறயத்தையுஞ்) சிலர் கொள்வார். இது
நாடகவழக்கினுள் வருவதில்லை. உலகவாழ்க்கையில் மனதுக்கினியோ
ளோடு (ரமணியோடு) கூடியிருக்குங்கால் உள்ளத்திற் கனவ தோற்று
வதுபோல நாடகச்சுவையை யனுபவிக்கும் ஆற்றலுடைய ர ளி
கலுஞ் கனவகைச்சுவைநிலையவிறயங்களுஞ் சுவையைப் பயப்பன.

38-40. (காவியார்த்தத்தை யுணர்ந்து நடப்போர் தாமும் சுவை
யயநுபவிப்பாரென்பது.)

41-42. காவியார்த்தத்தை யுணரும்போது மனத்தில் எழும்
உணர்ச்சி நால்வகைத்து. அவையாவன: மலர்ச்சி, உயர்ச்சி, அகைவு.

சிவத்தல், ஆயுதமெடுத்தல், தோள்தட்டுதல், பூமியையறைதல், வஞ்சினங்கூறல் என்னு மிவற்றைக் குறிப்பாகவும்; முனிதல், நினைதல், மனந்தடுமாறல், ஆற்றுகமை, நனீதல், நடுக்கம் என் றின்னவற்றை வழிநிலையவீநயமாகவும் கொண்டு வெகுளிக்கவை தோற்றும்.

69-71. நகைக்குறிப்போடுமருவிய உரை, செயல், வேடம் என் றின்னவற்றைப் பொருளாகக்கொண்டுதோன்றும் நகையானது முறுவல் (ஸ்மிதம்), புன்னகை (ஹஸிதம்), மெல்லச்சிரித்தல் (விஹஸிதம்), அளவேசிரித்தல் (உபஹஸிதம்), பெருக்கச்சிரித்தல் (அபஹஸிதம்), ஆர்ப்பொருசிரித்தல் (அதிஹஸிதம்) என அறுவகைப்பட்டு நித்திரை, மடிமை, இளைப்பு, களைப்பு, அயர்ச்சி யென்னும் வழி நிலையவீநயங்களைோ நடக்கும். அறுவகைநகையினுள் முதலிரண்டும் தடையாயினுக்கும், நடுவிரண்டும் இடையாயினுக்கும்; இறுதியிரண்டும் கடையாயினுக்கு முரியன.

72-73. இயற்கைக்கு மாறுபட்டபொருட்களைச் கவைப்பொருளாகவும்; அநியக்குறிப்பு, கண்ணீர்வார்தல், நாத்தடுமாறல் என்னு மிவற்றைக் குறிப்பாகவும்; இன்புறல், உடைமை, நடுக்கம் என்னு மிவற்றை வழிநிலையவீநயமாகவும் கொண்டு மருட்கைக்கவை நடக் நடக்கும்.

74. அஞ்சுதக்கன்பொருளாகக் குரல்வேறுபடுதல், உடல் கோர்தல், வினையொழிந்தயாதல் என்னு மிவை குறிப்பாக இருக்கண், நடுக்கம், ஸ்யம், வெருதல் என்னும் வழிநிலையவீநயங்களைோ அச்சக்கவை தோற்றும்.

75-76. காதலித்தபொருளை யிழத்தலும் வேண்டாதனைப் பெறுதலும் கவைப்பொருளாக; நெட்டுயிர்ப்பெறுதல், கண்ணீர்வார்தல், செயலற்றிருத்தல், அழுதல் குறிப்பாக, துஞ்சல், இடுக்கண், ரோயுதல், சாக்காடு, மடிமை, நடுக்கம், வியர்த்தல், கையாறு, மயக்கம் ஒருதலையுள்ளதல், என்னுமிவை வழிநிலையவீநயங்களை அலவக்கவை தோற்றும்.

77. நட்பு பக்தி என் றின்னவற்றையும் குதாடல், வேட்டையாடப்போன்றவற்றையும் இந்நூலினுட் கூறிதொடங்கவேமாயினும் அவை இன்புறல் பெருமிதம் என் றின்னவற்றுள் அடங்கிவருதல் காண்க.

78. பூஷணுதி சாமி பேத தான தண்ட முதலியன, சந்தி யந்தரம், அலங்காரம் என் றின்னவற்றை அடங்கும்வழியறிந் தடக்கிக் கொள்க.

79. உவகைப்பொருளோ, இளவரற்பொருளோ, உயர்ந்த பொருளோ, தாழ்ந்தபொருளோ, வன்கண்ணதோ, அருட்பாலதோ, பழங்கதையோ, கற்பனைக்கதையோ, எதனையும் மாவிடர்க்குச் கவை பயக்கும்படி நாட்டியக்கட்டுரையினுள் அமைத்துக் கூறுதல் கூறும்.

80. விஷ்ணுவின் புதல்வனாகிய தனஞ்சயன், முஞ்சமகிதியோடு கலந்து வார்த்தையாடிய காரணத்தினு லடைந்த புத்திக்கர்மையைக் கொண்டு, வித்துவான்களது உள்ளத்தைக்கவரும் (நாட்டியக் கட்டுரை) நூல்கள் பிறப்பதற்கு ஏதுவாகிய தசரூபம் என்னு மிந் நூலினையியற்றி யுலகுக்கு அளித்தான்.

ஞ. ஆங்கிலமாகவையாகிய செககிற்பாயி ரியற்றிய நாடகங்களுள் ளும், வடநூற் பெரும்புலவராகிய தனஞ்சயனார் இயற்றிய தசரூபத் துள்ளும் பொதிந்துகிடந்த நாடகலக்ஷணங்களையின்றுவரைய யாராய்ந்த னுனர்ந்தனம். இனி, நிறைவுநோக்கி அருந்தமிழ்நூல்குட்பரந்து கிடக்கும் இசைநாடகமுடிபுகளுள் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்கு இன்றி யமையாதனவற்றை நான்குபிரிவாகத் தொகுத்துக்கூறலாம்.

யாப்பியற்பாலவாகிய சொல்வகையும் வண்ணமும் உறுப்பியலுட் கூறப்பட்டன. இயலிசைநாடகம்பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளாகிய சிலப்பதிகாரத்தினுள் காணல்வரி, வேட்டுவரி, ஊர்க்குமவரி என மூன்று வரிப்படலும், ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக்குரவை எனவிரண்டு குரவைப் பாடலும் வருகின்றன. இவ்வைந்தும் முறையே நெய்தல், பாலை, மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி யென்னும் ஐவகைநிலையுள் சார்ந்து நிறைநோக்குக. "குரவை யென்பது கூறுங் காலைச், செய்தோர் செய்த காமமும் விறமும், எய்த வுரைக்கு மியல்பிற் றென்ப" எனவும் "வரிசெயல் படுவது வருக்குங் காலைப், பிறந்த நிலனுக்கு சிறந்த தொழிலும், அறியக் கூறி யாற்றழி வழங்கல்" எனவும் கூறினாராக லின், இவை தம்முள்ளே வேறுபட்டமை காண்க. மேற்கூறியபடி வரியாவது அவரவர்பிறந்த நிலத்திலுத்தன்மையும் பிறப்பிற்கேற்ற தொழிற் றன்மையுந் தோன்ற நடித்தல். ஒருவர் கூட்டவன்றித் தானேவந்து நிற்கும்நிலைமை கண்கூடவரி; வந்தபின்னர் மனமழிவுறுவனவற்றைத் தந்து நீங்குகின்றதன்மை காணல்வரி; அரசர் பிறருடையன்கொண்டு ஆடுதலும், தடையகொள்குத்தி தனது சிலையிற்கோலத்தைக்கொண்டு தான் தனித்து வந்துநின்ற நடிப்பதும் உள்வரி; தலைவன் முன்னிலை யிலவாராது புறம்பேறின்று நடித்த நடிப்பு புறவரி; நடுநின்றார் இருவருக்குச் சந்து சொல்லக்கூட்டுநிற்பது கிளர்வரி; நாயகனது சுற்றத்தினருக்குத் தன்ருன்பங்களைத் தேடித்தேடிச்சொல்லுதல் தேர்ச்சிவரி; தனதுவருத்தத்தைப் பலரும் காணும்படி நடித்தல் காட்டி வரி; தான் கையறவெய்தி வீழ்ந்தாளாக வீழ்ந்து பிறர்எடுத்துக் கொள்ளும்படி நடித்தல் எடுத்துக்கோள்வரி; இவையனைத்தும் தனித் தொருவர் நடித்ததடிப்பாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதை காண்க. குரவைக் கூத்துக் காமமும் என் றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவுவதனும் என்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபி ணைத்தாவது. குரவைக்கத்துக்கு குரவைச் செய்யுள் பாட்டா யினவாறுபோல வரிக் கூத்துக்குப் பாட்டாகவருவது வரிப்பாடல். இது அறுவகைப்பாவினுட் கலிப்பாவின்பாற்படும். யாப்பியல்

வல்லார் இதனை முகமுடைவரி, முகமில்வரி, படைப்புலரி யென மூலகைப்படுத்தும் பிறவாற்றினும் ஆராய்வர். பொருளோக்கி யாராயுங்கால் திணைக்குறிப் பொருளைச் சார்ந்து நிற்கும் திணைநிலைவரியும் கருப்பொருட்பாலவாகிய ஆறு, பாட்டுடைநிலைவர்ப்பதி யென்றின் னவற்றைச்சார்ந்து நிற்கும் இணைநிலைவரியு மென இருவகையாவாம். செத்துறை, வெண்டுறை, பெருந்தேவபரணி, சிறுதேவபரணி, முத்தகம், பெருவண்ணம், ஆற்றுறவி, கானல்வரி, விரிமுரண், தலைபோகு மண்டிலம் என வந்த பத்துவகையிசைப்பாக்களுள் ஆற்றுறவியுங் கானல்வரியும் வருதல் காண்க.

நாடகங்களுக்குப் பாட்டுவருக்குங்கால் அகநாடகங்களுக்குரிய உருகந்த முதலாகப் பிரபந்தமீறிகு இருபத்தெட்டு எனவும், புறநாடகங்களுக்குரிய உரு தேவபரணி முதலாக அரங்கொழிசெய்ய வீராகச் செத்துறைவிகற்பங்களெல்லா மெனவுங் கூறுப; இவையெல்லாம் இசைத் தமிழ்ப்பாலு. காழ்ந்துசெல்லும் இயக்கத்தையுடைய முதனடை, செல்லொழுக்கமும் இசையொழுக்கமுமுடைய வரபு, சொற் செறிவும் இசைச்செறிவுமுடைய கூடை, முடுகியசெல்வனை யுடைய திரள் என்னும் நால்வகைச்செய்யுளியக்கமும் இசைத்தமிழ்ச் பாலு.

க. குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என நன்று முறையே நான்கு, நான்கு, மூன்று, இரண்டு, நான்கு, மூன்று, இரண்டு என்னும் மத்திரையவைகள் பெற்றனவென ஏழிசைகளும், இவற்றினுள் ஒன்றினை மற்றொன்றாகத் திரிக்கும் மரபும், தாரத்து உழைதோன்றப் பாடலாயு ஆவதும், உழைமுடிந்து குரல்தோன்றக் குறிஞ்சியாயு ஆவதும், இளி குரலிற்றென்று மருதயாயு ஆவதும், துத்தம் இளியிற்பிறக்க நெய்தலயாயு (செல்வழியாயு) ஆவதும், பாடல், குறிஞ்சி, மருதம், செல்வழி யென்னும் நான்கு யாழ்களினது அநிலை பாடல், குறிஞ்சி, மருதம், செல்வழி யென்னும் பண்களாவதும், இவற்றது புறநிலை வேலாவி, செத்து, ஆகரி, வேலாவளி என்னும் பண்களாவதும், இவற்றது அருகியல் சீர்கோடகம், மண்டிலம், சாயவேளை கொல்லி, சீராகம் என்னும் பண்களாவதும், இவற்றது பெருகியல் நாதராகம், அரி, கிள்ளைம், சந்தி யென்னும் பண்களாவதும், குரல்குரலாகிய செல்வழிப்பாடல் உழைகுரலாகிய அரும்பாடல் இளிகுரலாகிய கொடிப்பாடல் விளிகுரலாகிய விளரிப்பாடல் தாரம் குரலாகிய மேற்சொம்பாடல் யென்னும் எழு வகைப்பாடலையும், ஆயப் பாடல் சதுரப்பாடல் திரிகோணப் பாடல் வட்டப்பாடல் யென்னும் நால்வகைப் பாடலையும், கொட்டு மசையுத் தாக்கு மளவு மொட்டப் புணர்க்கும் பாணியும், செந்துக்கு (ஒருசீர்,) மலைத்துக்கு (இரு சீர்), துணிபுத்துக்கு (முச்சீர்), கோயிறுத்துக்கு (நாற்சீர்), நிவப்புத் தாக்கு (ஐஞ்சீர்), சுழாற்றுக்கு (அறுசீர்), நெடுந்துக்கு (எழுசீர்)

என்னும் எழுவகைத்துக்கும், இணை கிளை பகை நட்பு என்னும் நரம்பியியல்பும், யாழ் குழல் சீர் மிட்டு என்னும் நான்கினியல்பும், செம்பகை ஆர்ப்பு அதிர்வு கூடம் என்னும் நால்வகைக்குற்றமும், பண்ணல் பரிவட்டனை ஆராய்தல் தைவரல் செல்வ விளையாட்டு கைகூழ் குறும்போக்கு என்னும் எண்வகைக் கலைத்தொழிலும் பிறவும் இசை நூலின் கூறியிருக்கும் மரபறிந்து அமைத்துக்கொள்க.

எ. அரங்கினமெதிலைய யாராய்வாம். அரங்கிற்கு நிலம்வருத்துக் கொள்ளுமிடத்துத் "தெய்வத்தானமும் பள்ளியும் அத்தணரிருக்கையும் கூபமும் குளனும் காவ முதலாக வுடையன அழியாத இயல்பினை யுடைத்தாய் நிறுக்கப்பட்ட குழிப்பூதி குழிக்கொத்துக் கல்லப்பட்ட மண் நாற்றமும் மதுரநாதி இரதமும் மதுரமாகித் தானுந் திண்ணிதாய் என்பும் உமியும் கல்லும் பரவஞ் சேர்த்த நிலம் கனித்தபு, உவந்ததரை ஈரத்தரை பொல்லாச் சாம்பற்றரை பொடித்தபு யென்று சொல்லப்பட்டன வொழிந்து ஊரின் நடுவணதாதே தேரோடும் விதிகளெதிர் முகமார்க்கிக்கொள்ளல்வேண்டுமென்க. அரங்கினளவு ஏழுகோலாகவும் எட்டுக்கோலற்றமும் மூன்றுகோல் உயரமு மிருத்தல்வேண்டுமெனவும் (கோல்-இருபத்துநான்கு அங்குலம்), அரங்கின்மேலிட்ட பலகைக்கும் அரங்கத்துள்ளமேலமைத்த உத்தரப்பலகைக்கும் இடைவெளித்தாரம் நான்குகோலிருக்கவேண்டுமெனவும், இடத்துள்ளிலுமிடத்தே உருவுதிரையாய் ஒருமுகவெழினியும், இரண்டுகைத்துள்ளிடத்தும், உருவுதிரையாய்ப் பொருட்கு வெழினியும் மேற்குட்டுத்திரையாகக் கரந்துவருவெழினியு கட்டப் படவேண்டுமெனவும் பண்டையோர் கூறுவர். பண்டைக்காலத்து அரங்கத்தில், பிரம் ஷத்தியிலை வையி குத்திரர் என்னும் நால்வகை வருணத்தாரது தொழில் உருவம் என்னும் இவற்றைக் குறிப்பிட்ட வச்சிரதேகன், வச்சிரத்தன், வருணன், இரத்ததேகவரன் என்னும் நால்வகை வருணப்படுத்துவது உருவங்கள் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தன; ஞான்களின்திலம் நாயகப்பத்தியின்கண்ணும் அவலியின்கண்ணும் பாதபடி காட்சிமைப்பட்ட நிலைளக்குகள் நிறுத்தப் பட்டிருந்தன. ஈண்டுக்கூறிய அளவு எழிலி முதலியன நாடகக் கணிகையாடுதற்குரிய அரங்கத்துக்காகும். இத்தகைய அரங்கு இலுள் நலந்தருநாளில் வலக்காள் முன்மிதித்தெழி வலத்தாண் செந்து நிற்பர் அரங்கேறுகின்ற நாடகக் கணிகைக்கு வழக்கு எனப் பண்டையோர் கூறுவர். அந்நியத்தோடு நாட்டிச்செய்யும் ஈகயினது இலக்கணத்தையும் ஈண்டுக் கூறுவாம். இணையாவிணைக்கையாகிய பிண்டி, பந்து மூன்றுவகைப்படும். அவையாவன:- பதாபகை, திரிபதாபகை, கத்திரிகை, துபம், அராமம், இளம்பிணை, கத்துண்டம், முட்டி, கடகம், குரி, கமகோசிகம், காங்குலம், கபீதம், வீறிட்டி, குடங்கை, அஸாபத்திரம், பிரம்மம், தரம்பிரகூடம், பசாபம், குமுளம், பிண்டி,

தெரிநிலை, மெய்நிலை, உன்னம், மண்டலம், சதுரம், மான்றலை, சங்கு, வண்டு, இலதை, கபோதம், மகரமுகம், வலம்புரி என்பனவாம். பிணையல் பதினைந்து வகைப்படும். அவையாவன:— அஞ்சலி, புட்பாஞ்சலி, பதுமாஞ்சலி, கபோதம், கற்கடகம், சுவத்திகம், கட்காவருத்தம், நிடதம், தோரம், உற்சங்கம், புட்பபுடம், மகரம், சயந்தம், அபயவத்தம், வருத்தமானம் என்பனவாம்.

ஒற்றுமைபற்றி அகக்கூத்துக்குரிய ஆடல்களையும் புறக்கூத்துக்குரிய ஆடல்களையும் சன்துத் தருவாம். கீற்று, கடிசரி, மண்டலம், வர்த்தனை, கரணம், ஆலீடம், குஞ்சிப்பு, கட்டுப்பரியம், களியம், உள்ளாளம், கட்டுதல், கம்பித்தல், ஊர்தல், நடுங்கல், வாங்குதல், அப்புதல், அனுக்குதல், வாசிப்பு, குத்துதல், நெள்தல், மாறுகால், இட்டுப்புதல், சுற்றிவாங்குதல், உடற்புரிவு என்னுந் தேசிக் குரிய கால்கள் இருபத்து நான்கும்; சுற்றுதல், எறிதல், உடைத்தல், ஒட்டுதல், கட்டுதல், வெட்டுதல், போக்கல், நீக்கல், முறுக்கல், அனுகல், வீசல், குடுப்புக்கால், சுத்தரிக்கைக்கால், கூட்டுதல் என்னும் வடுகு குரிய கால்கள் பதினான்கும்; மெய்சாய்த்தல், இடைநெறித்தல், சுமத்தல், அணைத்தல், அங்குதல், அசைத்தல், பற்றல், விரித்தல், ஞமத்தல் என்னும் உடலவர்த்தனைகள் ஒன்பதும் அகக்கூத்துக்குரிய ஆடல்களாம். புறக்கூத்துக்குரிய ஆடல்களாவன:— பதினோரடாலும், பெருநடை சரியை பிரமரி முதலாயினவாமாம்.

அ. "நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும் பாட்டு சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என்றாராகனின், பொருளதிகாரத்தினுள் வகுத்துக் கூறிய புறத்தினை ஒழுக்கங்களும், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்னும் நால்வகை நிலனும் பெரும்பொழுதாறும் சிறுபொழுதாறும், களவு கற்பு என்னுங்கைகளேரண்டும், பார்ப்பான் பால்கன் தோழி செவிவி தலைமகள் தலைமகள் எனக் களவினுட் கிளவிக் குரியார் அறுவரும். பார்ப்பார்முதலிய அறுவரோடு பாணன் கூக்தன் விறவி பரத்தை அறிவர் கண்டோர் என நின்ற கற்பினுட் கிளவின்குரியார் பன்னிருவரும், இயற்கைப்பணர்ச்சி பாங்குகட்டம் இடந்தலைப்பாடு மதியுடம்படுத்தல். இருவருமுள்வழியவன்வரவுணர்தல் முன்னுறவுணர்தல் குறைபுறவுணர்தல் நாணநாட்டம் நடுங்க நாட்டம் மடற்றுறை குறை நயப்புத்துறை சேட்படை பகற்குறி இரவுக்குறி ஒருவழித்தணத்தல் உடன்போக்கு வரைவுமுருக்கம் வரை பொருட்டிரிவு மணஞ்சிறப்புரைத்தல் கல்லியிற்சிறிவு காவற்பிரிவு பகைதணிவித்தல் உற்றுழிப்பிரிவு பொருட்டிரிவு பரத்தையிற்சிறிவு என்னும் அகவொழுக்கங்களும் பிறவும் நாடகவழக்குக்கும் ஏற்புடையன.

அரங்கத்திலே புகுந்து நடக்கின்ற கூத்தற்கு உருவும் உறுப்பும் கரணமும் பயனும் தொழிலும் அமைந்தவாறே, அசித்துப்பிரபஞ்சம் தூலவுருவமாகவும், சித்துப்பிரபஞ்சம் உறுப்புகளாகவும்,

இச்சை ஞானக்கிரியைகள் கரணமாகவும், உயிர்கட்கு அறிவினையாக்கிவைத்தல் பயனாகவும், பஞ்சகிருத்தியவிரிவே தொழிலாகவும் அமைந்துதின்று சிதாகாசமாகிய அரங்கத்து நடக்கும் பரமநாடக ஞாயி முதல்வனை மனமொழி மெய்யுடைய சித்தித்துத் துதித்து வணங்கி இவ்வாராய்ச்சியை முடிக்கின்றோம்.

"காரணிகற்பக்கற்றுவர் நற்றினைபாணரோக்கல் சீரணிந்தாமணிவனிலில்லைச் சிவவடிக்குத் தாணிகொன்றையன்ருக்கோர் தஞ்சங்குறிதிவிதெருகுணியுற்றவர் க்குர்என்றியாவர்க்குமுதியமே."

செய்யுண் முதற்குறிய்பகராதி

(என்கள் பக்கங்களைக் குறிப்பன.)

அகல்வானே	36	உள்ளோர்க்	13	நானமுற்றேனனி	98
அங்கணுல	IX	உறினட்	2	நாளிரண்டாம்	7
அச்சுவை	9	உறுப்பறை	10	பன்னியையு	X
அஞ்சினர்க்கு	59	எல்லாவதையே	IX	பண்ணத்தோன்றிய	5
அடலியே	X	எழுமுன்தேயிரி	54	பனித்தலைப்பட்டோ	98
அன்னவீர்	59	எள்ளினளமை	7	புதுமை பெருமை	8
அணங்கெலிவன்	9	ஞருமையுளா	11	புகளன்னீர்	24
அந்தனர் வெள்ளி	IX	கடையமீராளி	13	பெரிநிலை	58
அரவித்தமெல்	24	கண்ணுறுவற்றே	98	பொய்கில்	12
அவலத்தநிலய	8	கதங்காத்து	11	மஞ்சட்	42
அவைதாம், நாடக	13	கல்வெட்டுகள்	12	மடியினி	12
அழற்றிறம்பட்டோ	98	கனித்தோனனி	96	மணினுள்வாய்	IX
அழகாறுடை	12	காமவநிலய	10	மழைபெய்யப்பட்ட	97
அழகுதவனி	9	காரணிகற்பகம்	107	மாயோன் பானியு	13
அறம்பொருள்வாய்	13	ஞாநையென்பது	103	மாரிவந்ததையு	22
அறம்பொருளின்பம்	13	கெடுங்காலை	3	மார்துஞெடுக்க	1
அறம்பொருளின்பம்	12	கொஞ்சிபெறாழி	99	மண்ணுவமவல்	53
அறமுதலுக்கு	13	சாத்தித்தொடர்ந்த	2	முதலங்க	IX
அறமேறி	13	சாத்திக்கத்தே	1	முதுமையுற	X
அன்புக்	11	நினைத்துடம்பட்டோ	97	முப்பெயினி	54
அன்புநிலை	23	சீதமுற்றே	99	மையநீர்	54
அன்புவையொருநா	5	செய்தாக்கே	10	யாநிஞ்சுள்ள	54
ஒளியோடுகொஞ்சு	XI	செய்தோனல்	97	வட்டியுரு	X
இரங்குதொன்ன	60	செய்தமரு	2	வட்டவேகடந்த	16
இரங்கிய	36	செய்வம்புல	10	வண்ணத்தானே	105
இருவகைநிலத்தி	6	ஞாலையுற்றே	97	வரியெனப்படு	98
இருப்பினனி	8	தகிதோவூர்	98	வருத்தமுற்றேனனி	55
இளியே	8	தாழ்த்துமென்	59	வண்மொறை	35
இன்பமொடு	11	துறாநிலை	12	வாட்டின்	16
இன்பமுதலுணர்ந்த	97	தெய்வத்தானமு	105	வானகத்தோ	10
இன்னுமயா	93	தெய்வமுற்றே	97	விலக்குறுப்பு	18
இன்னிசைக்கு	43	நகலினி	5	வெருண்டோனனி	99
உச்சிப்பொழு	11	நாட்டுங்காலை	116	வெட்டினையுற	100
உகைத்தோ	11	நாடகவழங்கியு	106	வெடோனகை	24
உவந்தோ	11				

அரும்பதமுதலியவற்றினகராதி

அகக்கூத்துக்குரிய	106	அத்தகரணம்	80	அளபெடைவண்ணம்	16
ஆடல்	106	அம்பா	87	அறிபுத்தம்	84
அகத்தினி	5	அம்பாவு	96	அறிபுத்தகவை	9
அகத்தியம்	XI	அம்பலிதவன்	63	அறிபுத்தவநியம்	4
அகநிலை	104	அம்பரணி	69	அறிவஞர்	11
அகப்பாட்டுவண்ணம்	16	அம்பாயம்	100	அன்பினத்தினி	101
அகப்பொழுதுக்ககன் நாடக		அறித்தபிரிகுதி	78	அன்புநிலை	87
வழங்கிக்கும்		அறித்தோபடுபகம்	82	அன்புநிலை	95
ஏற்புடையவன்	106	அறிவினையு	105	அன்புநிலை	96
அறிஞ்சுனன்	51, 55	அரசர்சாதி	13	ஆகக்கம்	45
அங்கம்	18, 77, 90	அரசன்	3	ஆகக்கம்	69
அங்கனை	51, 52	அரம்பை	18	ஆகக்கம்	104
அங்குரியம்	82	அரம்பை	18	ஆகக்கம்	15
அங்காவதாரம்	82	அரம்பை	18	ஆகக்கம்	82
அச்சக்கவை	4, 9	அரம்பை	18	ஆகக்கம்	17
அச்சக்கவை உறிபுத்தி	102	அரி	104	ஆகக்கம்	28
அச்சம்	5, 17	அரிவார்மன்	28	ஆகக்கம்	74
அச்சவநியம்	9	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	75
அச்சேதகாரணம்	78	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அச்சுத்திரவாயம்	89	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அசுவ		அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அட்டைக்கன்	71	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அடியார் கிருநல்லார்	XII	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அதிஞ்சுனன்	19	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அதிபவம்	80, 89	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அதிதன் சாதி	13	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அத்தனன்	70	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அத்ததாரபலசரிதம்	57	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அத்தனன்	50	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அதவார்மன்	46	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அதாருவன்	41	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அதிருத்தன்	XII, 14	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அதுபாவம்	94	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அதுமாரம்	80	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அபயன்	20, 21, 22	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அபயாதம்	81	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அபயமாரம்	96	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அபயாரிதம்	82	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அபிதாரிதம்	76, 84	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68
அபிதாரிதம்	101	அருகியல்	104	ஆகக்கம்	68

இசை	105	இன்புறம்	51	ஊர்ப்பெயர்	17, 19
இசைத்தமிழின் நன்மை	2	இன்றுயுணர் தம்	96	ஊரகாட்சியுடைய	17
இசைஞாக்கம்	XII	இன்றுயுணர்ந்தோ		எடுத்துக்கொள்	103
இடங்குர றுள்	46	என்றையம்	12	என்னுயல்	16
இடாவினிமாதர்	46	ஈழாமிருகம்	77	என்னவைக்கலைத்	
இடமும்	77	ஈழநாடு	72	தொழில்	102
இடக்கண்	95	உகிரிவந்த	95	எவ்வா	87
இடைவெள்ளம்	16	உத்தரப்பிரதேசம்	62	எவியெடுத்திராணி	19
இளை	5	உருசையப்பதி	99	எழினி	82
இளைநிலையி	16	உட்டுொம்	15	எழினியமனப்பு	106
இந்திரகாளியம்	XII	உட்டிரிவு	18	ஏந்தல்வண்ணம்	
இந்திரமழின் நன்மை	2	உடைமை		ஐயம்	11, 12, 96
இன்புயல்	16	உடைமை		ஐயமுற்றிருக்கின்றதம்	12
இந்திரகாதன்	63	உத்தமோத்தமகம்	82	ஒக்கட்டியை	60
இரம்மிப்பின் கரீசை		உத்தராமம்	95	ஒருகவை	17
சரிதை	17, 33, 75	உத்தபாபிபாவம்	94	ஒருதுவாய்என்து	96
இரம்மியமயிலை	34	உத்தரம்	86	ஒருகவண்ணம்	16
இராகவெத்துள்	63	உத்தவகம்	80	ஒருவாணன்	77
இராமாவதாரப்பெருங்		உதாரிசுதி	79	ஒழியேல்	24
காப்பியம்	4	உதாரிசுதி	79	ஒருகவண்ணம்	16
இராமாயணம்	82	உதககணம்	81	ஒழிவா	
இராகுமாதரம்	66	உபத்திரபாசம்	80	ஒருதாரியம்	83
இருகவை	17	உபகேசுபம்	79	கஞ்சன்	14
இருபேசை	18	உயிர்ப்பு	95	கட்டியங்காரன்	3
இருமொழிவழக்கு	2	உருக்கேடல	77	கடாநறுக்கு	19
இருவகைகலை	6	உருக்குண்ணம்	16	கடையம்	84
இருவகையழக்கு	1	உருத்திரச்சுவை	7	கண்டகுவரி	16, 103
இருளப்பம்	19	உருவம்	77	கண்டம்	89
இலக்கணவிளக்கம்	101	உருவகமரபாவன்	39	கண்டழை	76, 84
இளமியம்	78	உவகை	17, 33	கண்டமுற்றிரு	
இளவயண்	18	உவகைச்சுவை	10	என்றையம்	12
		உவந்தோன்றையம்	11	கத்தியுருபம்	2
இழை	28	உழிசைத்திறிசை	86	கத்திரு	20
இழிப்பின்னையம்	8	உய்விய	16, 103	கதாநாயகன்	88
இழிப்புச் சுவை	4	உயன்புணர்ச்சி	100	கதோதகாதம்	88
இளமை	28	உயன்பாடு	79	கந்தன்	13
இளி	104	உருத்தாயகம்	88	கம்பநாட்டாழ்வார்	XI
இளிவரம்	17	உருக்கம்	96	கம்மாள்பெண்	84
		உருப்பதி	78	கமலவதன்	69
இளிவந்தகவை	101	உருப்பெயர்	79	கமலை	73
உருப்பதி		உறுப்பறை	63	கமியு	5
இழிப்பு	95	உறுப்பியல்	1	கரணக்கத்து	1
இன்பச்சுவை	4	உறுப்பு	18	கரணம்	79
இன்பம்	5	உறுமூர்	33	கரந்தைத்தினை	87
இன்பமுற்றியுணர்ந்த		உண்மையம்	96	கருகரைகள்	55
கோணியம்	11, 12	ஊர்த்தவியம்	103	கருகல்	11, 96

[illegible]

பிரபஞ்சம்	88	பெருதாரை	XI	மயிலம்	41
பிரபாகன்	42, 43	பெரும்புறந்தெரிசு	17, 40	மர்ஷ	87
பிரமமாத்ரி	84		56, 75	மரக்கால்	15, 16
பிரபதனம்	79	பெருமிதச்சுவை	9	மரகதம்	27
பிரபோதிசயம்	88	பெருமிதச்சுவை உத		மரகதம்	
பிரபோதிசை	88	பத்தி		மரணமென்று	
பிரலயம்	95	பெருமிதம்	17	மரிவரல்	18
பிரலயம்	101	பெருமை	45	மரணம்	96
பிரலோகதம்	88	பெருமன்னம்	16	மருக்கை	4, 17
பிரலோகதம்	82	பெரு	13	மருக்கைச்சுவை	7, 45
பிரலோகதம்	88	பேதைமை	28	மருக்கைச்சுவை	
பிரலோகதம்	86	பைபாசம்	86	உற்பத்தி	102
பிரலோகதம்	78	பொச்சாப்பு	11	மருதயாழ்	104
பிரலோகதம்	2	பொருள்முடிப்பு	78	மல்	14
பிரலோகதம்	9	பொருள்முடிப்பு	78	மலையாழ்	34
பிரலோகதம்	18	பொருள்	2, 13, 77, 78	மலையாழ்	
பிரலோகதம்	41	பொருள்	11, 95	மலையாழ்	12
பிரலோகதம்	100	பொருள்	69	மலையாழ்	96
பிரலோகதம்	82	மக்கட்பேர்	17	மலையாழ்	73
பிரலோகதம்	76, 84	மகத்தேசம்	72	மலையாழ்	28
பிரலோகதம்	60	மகபதி	46	மலையாழ்	49
பிரலோகதம்	1	மகபதிசிறிதை	17, 46	மலையாழ்	83
பிரலோகதம்	17	மகபதிப்பிரிவை	48	மலையாழ்	15
பிரலோகதம்	83	மகபதிவரம்	48	மலையாழ்	44
பிரலோகதம்	78	மகபதி	19	மலையாழ்	13
பிரலோகதம்	83	மகபதி	28	மலையாழ்	78, 80
பிரலோகதம்	91	மகபதி	11, 95	மலையாழ்	
பிரலோகதம்	51	மகபதி	12	மலையாழ்	34
பிரலோகதம்	42	மகபதி	104	மலையாழ்	61
பிரலோகதம்	35, 74	மகபதி	50	மலையாழ்	14
பிரலோகதம்	40	மகபதி	39	மலையாழ்	21
பிரலோகதம்		மகபதி	41	மலையாழ்	40
பிரலோகதம்		மகபதி	29	மலையாழ்	73
பிரலோகதம்		மகபதி	1, 17	மலையாழ்	96
பிரலோகதம்		மகபதி	96	மலையாழ்	96
பிரலோகதம்		மகபதி	104	மலையாழ்	78
பிரலோகதம்		மகபதி	13	மலையாழ்	3, 21, 30, 79
பிரலோகதம்		மகபதி	29	மலையாழ்	104
பிரலோகதம்		மகபதி	96	மலையாழ்	104
பிரலோகதம்		மகபதி	13	மலையாழ்	41
பிரலோகதம்		மகபதி	103	மலையாழ்	103
பிரலோகதம்		மகபதி	16	மலையாழ்	16
பிரலோகதம்		மகபதி	104	மலையாழ்	104

முதல்நூல்கள்	XI	வியோதிகப்புவம்	IX	விநோதக்கத்து	2
முதலாடை	104	வரணாணியம்	49	விநோதக்கத்து	76, 84
முதலாடை	79	வரணாணியம்	29	விநோதக்கத்து	94
முதலாடை		வரி	2, 16, 77	விநோதக்கத்து	81, 96
முதலாடை	89	வரிக்கத்து	103	விநோதக்கத்து	73
முதலாடை	11	வரிக்கத்து	15	விநோதக்கத்து	5
முதலாடை	61	வரிக்கத்து	16, 103	விநோதக்கத்து	11
முதலாடை	28	வரிக்கத்து		விநோதக்கத்து	94
முதலாடை	1	வரிக்கத்து	80	விநோதக்கத்து	81
முதலாடை	5	வரிக்கத்து	105	விநோதக்கத்து	18
முதலாடை	16	வரிக்கத்து	28	விநோதக்கத்து	76
முதலாடை	28	வரிக்கத்து		விநோதக்கத்து	97
முதலாடை	104	வரிக்கத்து	12	விநோதக்கத்து	78
முதலாடை	84	வரிக்கத்து	16	விநோதக்கத்து	104
முதலாடை	71	வரிக்கத்து	78	விநோதக்கத்து	96
முதலாடை	XI	வரிக்கத்து		விநோதக்கத்து	82
முதலாடை	7, 57, 75	வரிக்கத்து		விநோதக்கத்து	2, 12, 13, 16, 82
முதலாடை	2, 12, 16	வரிக்கத்து	6	விநோதக்கத்து	11
முதலாடை	17	வரிக்கத்து	49	விநோதக்கத்து	81
முதலாடை	79	வரிக்கத்து	28	விநோதக்கத்து	80
முதலாடை	82	வரிக்கத்து	84	விநோதக்கத்து	79
முதலாடை	71	வரிக்கத்து	16	விநோதக்கத்து	5
முதலாடை	5	வரிக்கத்து	78	விநோதக்கத்து	104
முதலாடை	77	வரிக்கத்து	86	விநோதக்கத்து	104
முதலாடை	77, 80	வரிக்கத்து	89	விநோதக்கத்து	22, 26, 30, 49
முதலாடை	95	வரிக்கத்து	76, 83	விநோதக்கத்து	82
முதலாடை	58	வரிக்கத்து	50	விநோதக்கத்து	77, 88
முதலாடை	84	வரிக்கத்து	27	விநோதக்கத்து	4
முதலாடை	83	வரிக்கத்து	13	விநோதக்கத்து	10
முதலாடை	61	வரிக்கத்து	4	விநோதக்கத்து	101
முதலாடை	58	வரிக்கத்து	81	விநோதக்கத்து	IX
முதலாடை	62	வரிக்கத்து	50	விநோதக்கத்து	84
முதலாடை	80	வரிக்கத்து	57	விநோதக்கத்து	20
முதலாடை	6	வரிக்கத்து	19, 21	விநோதக்கத்து	18, 18, 20, 22
முதலாடை	71	வரிக்கத்து	83	விநோதக்கத்து	
முதலாடை		வரிக்கத்து	41	விநோதக்கத்து	76, 83
முதலாடை		வரிக்கத்து	81	விநோதக்கத்து	63
முதலாடை		வரிக்கத்து	3	விநோதக்கத்து	
முதலாடை		வரிக்கத்து	79	விநோதக்கத்து	10, 12
முதலாடை		வரிக்கத்து	80	விநோதக்கத்து	5, 17, 62
முதலாடை		வரிக்கத்து	3, 29, 51	விநோதக்கத்து	10
முதலாடை		வரிக்கத்து	65, 83	விநோதக்கத்து	
முதலாடை		வரிக்கத்து	78	விநோதக்கத்து	102
முதலாடை		வரிக்கத்து	13	விநோதக்கத்து	85
முதலாடை		வரிக்கத்து		விநோதக்கத்து	104

வெப்பமுற்றே		வெத்தியல்	5	ஹர்ஷம்	95
னனிதயம்	12	வெதை	78, 79	ஹாஸ்யம்	84
வெயித்தெப்பட்டு		வெளாவளி	104	ஸ்தம்பம்	95
னனிதயம்	12	வெனில்வெள்	5	ஸ்தாயிபாவம்	94
வெருடதல்	11, 96	வெனிற்காதை	17	ஸ்திதபாட்டியம்	92
வெள்ளநாகள்	71			ஸ்திரூதி	96
வெறியாடல்	1	வைவர்ணியம்	95	ஸ்தேதம்	95
வெட்டுவவரி	103	வைஸ்வரீயம்	95		

